

96, 90
HARLEQUIN®

Romance™

192
D 09/96

Judith Ansellová
Věrné srdce

MEDICAL
ROMANCE

HARLEQUIN®

Romance™

Budoucí sestřičku Phoebe mají v nemocnici
všichni pacienti rádi - a vypadá to, že ji
mají rádi a lékaři! Kterého z nich si Phoebe
asi vybere?

MEDICAL
ROMANCE

*„Láska je pochodeň,
která prozáří život
světlem naděje!“*

ISBN 80-7170-544-6

Cena 49,00 Kč

Název originálu:
The Constant Heart

První vydání:
Mills & Boon Books, 1993

Překlad:
Karel Mráz

Odpovědný redaktor:
Ladislav Dvořák

© 1993 by Judith Ansell
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1996

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA 49,90 Kč

ISBN 80-7170-544-6

PRVNÍ KAPITOLA

Phoebe Jamesová byla z rodiny nejmladší. Občas si říkala, že zřejmě proto ji ostatní často neberou vážně.

Její bratři by asi poznamenali, že to s jejím postavením v rodině nemá nic společného. Jak má člověk brát vážně takového roztěkaného snílka s hlavou v oblacích, jako je Phoebe?

Proto také nebyla překvapená reakcí rodiny, když oznámila, že se chce stát zdravotní sestrou.

„Ty a sestřička?“ Bratr Christopher překvapením zalapal po dechu a potom se začal smát. „Phoebe, to snad nemyslíš vážně. Měla bys také brát ohled na pacienty.“

Phoebe rozzlobeně potřásla krátkými, černými kudrnami.

„Proč ne?“ zeptala se plačtivě. „Matron si myslí, že bych to mohla dělat. Ona mě bere vážně. Dokonce mě ujišťovala, že ze mne bude výborná sestřička.“

Nejstarší bratr Robert jenom zavrtěl hlavou. „Ona tě nezná, Phee. Neříkám, že nejsi chytrá, ale výsledky ve škole jsou jedna věc a práce jako zdravotní sestra druhá. Musíš se na věc dívat prakticky.“

Christopher znovu vyprskl smíchy.

„Tak to by stačilo,“ ozvala se přísně matka. „Phoebe se už rozhodla a to je dobře. Doufám, že jí budete pomáhat.“

Chris se na ní zadíval přes stůl. „Samozřejmě, že budeme. Jenom je těžké, představit si naši Phoebe jako pečlivou zdravotní sestru.“

Později Phoebe napadlo, že mají vlastně pravdu. Opravdu nebyla moc pečlivá. Dalo by se říct, že spíš hodně nepořádná. Měla nějaké zvláštní nadání věci zašantročit a rozbít. A také chodila všude pozdě.

Ale může se přece změnit. Je hodně chytrá a výborně vychází s lidmi. Může se naučit chodit včas a být pořádná.

Když skončila školu, odjela Phoebe na prázdniny přes moře a pracovala jako recepční v otcově firmě. Ale věděla, že tím jenom vyplňuje volný čas. Neměla nejmenší představu o tom, čím by chtěla být, dokud nepotkala spolužačku Annu, která se už rok učila v nemocnici sv. Marka. To, co říkala o své práci, znělo krásně. Phoebe se rychle přihlásila a stejně rychle ji přijali. Měla výborné hodnocení ze závěrečných zkoušek a kdyby chtěla, mohla by se hlásit na universitu. Za tři týdny nastoupí do prvního ročníku v nemocnici sv. Marka.

Pan James o ní stále přemýšlel jako o malé Phee, přestože už jí táhne na dvacet a vyrostla z ní krásná žena. Po matce byla malá a drobná. Tmavé kudrnaté vlasy lemovaly pěkný obličej, ze kterého svítily ty nejhezčí modré oči, jaké si člověk může představit. A hlavně, pomyslel si pan James, Phoebe je slušná a obětavá dívka a to je pro sestřičku to nejdůležitější.

O šest týdnů později si už Phoebe byla jistá, že si vybrala správně.

První měsíc se ve škole učila základní věci, které potřebuje znát, než nastoupí v nemocnici. Její učitelé byli nadšení nadanou mladou žačkou. Velice

rychle se učila, měla výbornou paměť a pochopila souvislosti dříve než většina jejích spolužáků.

To všechno byly dobré vlastnosti. Na druhou stranu se jí stávalo, že se úplně zabrala do věci, která ji zvlášť zaujala a zapomněla na všechno ostatní. Byla příliš otevřená a upřímná, měla by se naučit více se ovládat, pak by se jí lépe vycházelo s ostatními. A hlavně všude chodila pozdě, i když se sebevíc snažila, aby se jí to nestávalo.

Její učitelka toto všechno zvažovala a nebyla si úplně jistá, jak bude Phoebe zvládat práci v nemocnici. Jedno ale bylo jisté. Nenašel by se nikdo, kdo by si ji na první pohled nezamiloval.

Po čtyřech týdnech výcviku nastoupila Phoebe na oddělení k sestře, které ale hned od začátku nepadla do oka.

První den se jí podařilo přijet včas, i když to bylo na úkor jejího vzhledu. V nemocnici ještě stále nosí ty hloupé čepečky a jí dalo dost práce si jeden na své neuspořádané kudrny slušivě nasadit. Tohle ráno se to zrovna moc nevyvedlo.

První dojem, který udělala na sestru Donellyovou, nebyl nejlepší. Phoebe měla čepce nakřivo a díru v punčoše, jak ve spěchu naskakovala do autobusu. A navíc ještě zívala.

„Na zívání tady čas mít nebudete, sestřičko,“ poučovala ji sestra Donellyová. „Pro začátek se běžte upravit. Nevím, co naznačujete tou dírou v punčoše, ale mohla byste si o tom ještě popřemýšlet. Ve skřínce je jehla a nit. Můžete jít a zašít si to.“

„Ale já jsem ne...“ začala Phoebe vysvětlovat, ale sestra jí skočila do řeči. „Také si probiha narovnejte ten čepce, sestřičko.“

Phoebe to vzdala a šla hledat skříňku. Stála v rohu místnosti a byla plná záhadně vypadajících věcí.

Opravdu netušila, jak by tam někdo mohl najít jehlu s nití.

„To je hrůza,“ povzdechla si, když skříňku otvírala.

Za sebou zaslechla smích.

Otočila se a uviděla mladého muže v bílém plášti. Je to doktor? Nikdo jiný to být nemůže.

„Pro něco vás poslali?“ zeptal se. „Těžko se tu v tom zmatku něco hledá. Vy jste tady nová, že ano?“ Jeho hlas zněl přátelsky.

Phoebe se ulevilo. „Ano,“ řekla. „Jsem tady dnes poprvé a musela jsem dobíhat autobus. Přitom jsem si udělala díru na punčošce. Podívejte...“ Nastavila pěknou nožku v černé punčošce. „Sestra mě poslala, abych našla jehlu a nit a zašila si to.“ Podívala se s pochybami na police. „Ale připadá mi, že se tu nedá najít vůbec nic. A stejně, zašívání mi moc nejde. Spíš bych tu díru jenom zvětšila.“

Doktor Peter Wales si pomyslel, že když to někomu takhle sluší, nemusí být vůbec dobrý v zašívání.

„Možná, že bych vám mohl pomoci,“ řekl. „Jsem chirurg a mám celkem slušnou zkušenost se zašíváním. Tedy - většinou lidí. Ale jsem si jistý, že bych to zvládl i s punčochou.“

„Ano? Mohl byste?“ zeptala se Phoebe a tvář se jí rozzářila. „To byste byl moc hodný.“

„Náhodou vím, kde jsou jehly a černá nit. Můžeme to zkusit.“

O pět minut později, když už měl práci skoro hotovou, pomyslel si Peter Wales, že to bylo zřejmě nejprůjemnější zašívání za celý uplynulý rok. Nejen, že roztrhnutá punčocha zakrývala nejkrásnější lýtko, ale také jeho majitelka přiměřeně obdivovala Peterovu dovednost.

Sestra Donellyová, která sem náhodou zaskočila, byla viditelně méně potěšená. Zastavila se a upřela na ně pohled, který by pronikl i skrz kámen.

Peter Wales nepatrně zčervenál a odkašlal si. „Tak, jenom... jenom tady trochu pomáhám, sestro.“

„Že to je od pana doktora moc milé, sestro?“ přidala se Phoebe. „Mě šití moc nejde a podívejte se, jak si s tím výborně poradil.“

Doktor Wales rychle utrl nit a nervózně řekl: „Tak, tady to máte.“ Potom se otočil a pospíchal pryč.

Phoebe musela vyslechnout přísné kázání sestry Donellyové. Bylo dlouhé a závažné, s mnoha nepříjemnými poznámkami na její povahu. Nezapomněla ani na chudáka doktora Walese. To Phoebe mrzelo nejvíce.

Netrvalo dlouho a Phoebe zjistila, že toho ještě moc nezná. Zvlášť, když jí to sestra Donellyová a staniční sestra Carrollová neustále připomínaly.

Měla hodně práce, protože byla jediná žákyňka, a musela všechny poslouchat. Jakmile se prokousala prvním úkolem, už se jí ptali, jestli má hotový další. Musela se stále s někým radit a ostatní jí pomáhali jen neochotně. Jak poznala, dostala jednu z nejnáročnějších služeb v nemocnici. Dělal zenskou chirurgickou sestru, což znamenalo starat se o všechny pacientky před nebo po operaci. Obstarávala dreny, katetry, sondy, speciální stravu a bůhvíco ještě. Každé čtyři hodiny měla pacientky zkontrolovat, změřit příjem a výdej tekutin a udělat mnoho dalších záhadných úkonů, na které Phoebe zatím radši ani nemyslela.

Kolem poledne zjistila, že celé dopoledne strávila zmateným pobíháním po oddělení, protože se už

neodvažovala obtěžovat starší sestry a ptát se jich na radu. Frances Donellyová měla zřejmě na její dnešní výkon podobný názor.

Při obědě s ostatními žákyňkami se jí přece jenom zvedla nálada. Málokterá z nich vypadala, že by se jí vedlo lépe.

„Sestra si myslí, že jsem úplně blbá,“ řekla Jane, kterou přidělili na ženskou oddělení.

„To jseš na tom ještě dobře,“ poznamenala Phoebe. „Moje sestra to o mně ví.“ A přidala se k všeobecnému veselí, při kterém se jim všem ulevilo.

„Co si myslíte,“ zeptala se Jane, „naučíme se to vůbec někdy? Pořád se musím s něčím radit.“

„To víš, že se to naučíme,“ řekla Phoebe zvesela. „Vždyť i sestra Donellyová někdy začínala.“ Zkoušela si to představit, ale nějak se jí to nedařilo.

Po obědě už na oddělení nebyl takový spěch, protože také pacientky dostávaly jídlo. Některé přitom potřebovaly pomoc a to připadlo právě žákyňkám. Pro Phoebe to byla nejpříjemnější část dne, mohla dělat to, z čeho měla opravdu radost. Posadila se k pacientkám na postel a povídala si s nimi, zatímco se snažila je nakrmit.

Tímto způsobem se jí aspoň některé ženy trochu přiblížily. Paní Edwardsová byla po operaci žlučníku a měla dceru stejně starou jako je Phoebe. Paní McDonaldová byla na chirurgii stará známá, prodělala tady už sedmou operaci a vypadalo to, že bude pro Phoebe zdrojem medicínských informací. Paní Rosettiová byla velice veselá italská dáma, která se lámanou angličtinou snažila Phoebe přesvědčit, aby snědla oběd místo ní. Phoebe je prý „moc krátká“, říkala. Měla by víc jíst.

Nakonec se Phoebe úplně zabrala do hovoru s paní Frankovou, která vyučovala angličtinu v Ke-

ni. Sestra Donellyová pak Phoebe objevila a vrhla se na ni jako dravec. Doktor Wood přijde za hodinu na vizitu a ještě zbývá spousta práce. Phoebe by měla pomáhat uklízet nádobí od oběda a potom ještě prohlédnout pacientky na verandě.

Oči se jí údivem rozšířily. Směla by sama vyšetřit pacientky?

Byl to důležitý úkol. Každé čtyři hodiny se museli všichni nemocní prohlédnout a všechno pečlivě zaznamenat. Teplotu, dechovou frekvenci, puls a krevní tlak bylo potřeba změřit a zapsat na zvláštní místo v kartě pacientů. Doktor se potom podle těchto údajů přesvědčí o stavu nemocných.

Phoebe se učila, jak se mají vyšetření dělat, ale nebyla si jistá při měření tlaku. Někdy bylo velice těžké zaslechnout slabý tep. Phoebe se trochu třásla ruce, když začala sbírat nádobí. Ostatní sestry se připravovaly na vizitu, která zřejmě představuje velice důležitou část dne.

Phoebe ještě nikdy vizitu neviděla, ale zaslechla, že doktor Wood přijde společně s mladšími lékaři zkontrolovat v doprovodu sestry pacienty. A věděla, že před vizitou musí být všechno v nejlepším pořádku.

Vizita se prováděla každý den. Polovina pacientů na oddělení patřila doktoru Morrisovi a polovina doktoru Woodovi. Tito dva lékaři se na oddělení střídali.

Veranda byla dnes plná patientek doktora Wooda. Nemocnice sv. Marka byla stará budova, která původně sloužila pro nemocné s tuberkulózou. Proto tu také byla velká veranda kolem dokola s širokými okny do nemocniční zahrady. Dříve se tu pacienti s tuberkulózou vyhřívali na slunci. Nyní se veranda používala jako část oddělení. Podél stěny

stálo šest lůžek, o která byl mezi pacienty velký zájem. Bylo tu slunce a čerstvý vzduch a také se tu nezouval takový hluk jako na velkém oddělení.

Phoebe si odvezla přístroj na měření tlaku - tonometr - k nejvzdálenější posteli a vyndala z kapsy teploměr. V tu chvíli si opravdu začala připadat jako sestra.

Doktor Magnus Wood vešel na oddělení v doprovodu svého sekundáře a internisty a okamžitě ukázal, proč je tak oblíbený mezi sestrami i mezi pacienty. Mile se usmál a pozdravil. Pak se zeptal, jaký dnes měli den a vypadal, že ho to opravdu zajímá.

Potom se obrátil k pacientům a začal vizitu tak poklidně, že to vypadalo, jako by měl spoustu času.

Nikdo si nepamatoval Magnuse Wooda jiného. Nikdy nespíchal a přesto vždycky všude přišel včas. Ať se na sále dělo cokoli, na vizitu vždy přišel perfektně upravený. Jeho tmavý oblek vypadal čerstvě vyžehlený a košile jenom svítila. Byl nekořečně trpělivý a zdvořilý za všech okolností. Nikdy se nenechal ničím překvapit.

Jeho pacienti ho milovali. Ti, kdo by mu to záviděli, by nejspíš podotkli, že pacientkám se zamlouval víc jeho hezký obličej a vysoká, sportovní postava než jeho operátorské umění.

Ale to by se mýlili. Všichni jeho kolegové by potvrdili, že Magnus Wood měl být nač hrdý. Byl opravdu velice dobrý.

Dalo by se mu vytknout snad jenom to, že pod vybraným chováním občas prosvítal náznak nudy.

Magnusovi Woodovi bylo třicet čtyři a dosáhl vrcholu své kariéry. Svému povolání do této doby věnoval vše a nezbyval mu čas na nic jiného. Byl svo-

bodný a přestože si to mnohé sestry tajně přály, o žádnou se nezajímal. Jeho život byl jenom práce.

Peter Wales, jeho sekundář tento rok, se držel po jeho boku. Peter se v Magnusovi viděl. Dosáhl všeho, co si jen Peter přál, a kromě toho to byl moc sympatický chlapík. Nedala se na něm najít jediná chybička. Jestli občas Magnus vypadal, že se nudí - za to se přece na něj nikdo nemohl zlobit. Vždyť přece všechno, co Peterovi připadalo nové, bylo už dobře známé pro staršího lékaře. Složitě operace, se kterými se Peter trápil, prováděl Magnus hladce, přesně a očividně bez většího úsilí.

Peter bral své povolání vážně. Chtěl být stejně dobrý jako Magnus, stejně vzdělaný, klidný a sebejistý. Věděl, že ho čeká dlouhá cesta. Byl stále nejistý, roztěkaný a nervózní. Uvědomoval si, že mezi ním a Magnusem Woodem je skoro takový rozdíl jako mezi jejich novou zákyňkou a sestrou Donnellyovou.

Bylo mu divné, že nikde nevidí tu malou sestřičku. Rozhlížel se nenápadně kolem, ale nemohl ji objevit. Potom se zastyděl za svou nepozornost a věnoval se diskusí o rentgenových snímcích paní Edwardsové.

Phoebe se konečně propracovala od posledního lůžka přes celé oddělení. Bylo to pro ni nové a tak to trvalo hodně dlouho. Někdy musela měřit tlak dvakrát, aby si byla jistá. Ve škole jim zdůrazňovali, že žádné vyšetření je lepší než špatné.

Přesto by už byla dávno hotová, kdyby na poslední posteli u dveří neležela paní Carneyová. Byla tady už dlouho a ráda vyprávěla. Nové malé sestřičce teď světovala různá rodinná tajemství. Když zjistila, jakou vděčnou posluchačku v ní našla, vypočítávala jí všechny své úmorné choroby. Podrob-

nosti byly tak barvité a hrůzyplné, že zaujaly všechnu Phoebinu zdravotnickou i lidskou fantazii.

A tak když průvod lékařů a sester dorazil na verandu, aby pokračoval ve vizitě, našli novou sestřičku pohodlně usazenou na lůžku pacientky a zabranou do důvěrného rozhovoru.

Phoebe stačil jen letmý pohled do sestřiny tváře, aby poznala, že spáchala zločin. Jenom si nebyla jistá, jestli je horší to, že uprostřed vizity sedí na posteli a klábosí s pacientkou, nebo to, že ještě nezapsala vyšetření, aby se na ně mohl lékař podívat. Ale věděla, že ani jedno není v pořádku. Sestra Donellyová vypadala jako kotel páry, který se chystá vybuchnout a ostatní sestry jenom vytřeštily oči. Na doktora se Phoebe ani neodvážila podívat.

Dokonce i paní Carneyová věděla, že to bude znamenat nepříjemnosti, když Phoebe sklouzla na podlahu a ve spěchu se snažila urovnat prostěradlo.

„Zrovna jsem naší malé sestřičce povídala o mém chudáku Walterovi,“ začala paní Carneyová vysvětlovat a mohla by tím trochu zmírnit přicházející útok, kdyby v tu chvíli Phoebe neustoupila prudce dozadu a neshodila přitom loktem ze stolu džbán s vodou.

Phoebe zaslechla, jak sestra zasyčela. Sehnula se a celá rudá ve tváři se snažila vrátit nazpátek džbán, který byl naneštěstí plný vody. Vtom už se sestře vrátila řeč.

„Sestro Jamesová, můžete jít.“ To bylo všechno, co řekla. Ale jak Phoebe později vykládala, měli byste slyšet, jak to řekla.

Phoebe s obavami vzhledla. Vyšetření ještě nestihla zapsat a chirurg teď držel kartu v rukou.

Magnus Wood pohlédl na zápis a odkašlal si.

„Nález celkem v normě,“ poznamenal chladně a položil kartu nazpátek.

Phoebe zůstala zírat, neschopná pohybu.

„Sestro Jamesová...“ začala sestra Donellyová zvýšeným hlasem a Phoebe se postavila. Najednou se otočila, aby utekla pryč, ale narazila do kyslíkového přístroje tak silně, že vytrhla přívod plynu. Stiskla hadici a zmateně hledala, kam by ji měla znovu zapojit. Vtom jí někdo vzal jemně přístroj z ruky.

Lékařův hlas byl hluboký a zdvořilý. „Dovolíte, abych vašeho pacienta opět připojil, sestro?“ řekl klidně.

DRUHÁ KAPITOLA

Když se Phoebe vrátila domů, všichni už byli zvědaví, jak dopadl její první den v nemocnici.

„Pacienti jsou moc milí,“ začala Phoebe. „A také ostatní nové sestřičky. Vrchní sestra je dost mrzutá, ale to víte, sestry bývají takové. A doktor byl moc milý, když - když se mi omylem povedlo odpojit pacienta od kyslíku -“

Ostatní se na sebe významně podívali a Christopher si zakryl rukama obličej. Naštěstí si toho sestra nevšimla. „Je to - je to moc zajímavé,“ řekla nakonec, ale moc přesvědčivě to neznělo.

„Každý začátek je těžký,“ uklidňovala ji paní Jamesová.

Phoebe vzdychla a vrhla na matku utrápený pohled. „Je to hrozný zmatek,“ řekla potichu.

Nebyla schopná vykládat jim něco víc. Všechny dojmy se jí pomíchaly a hlavně byla strašně unavená. Jediné slovo, které ji napadlo, když se jí vyptávali na sestru Donellyovou, bylo „mrzutá“ a doktora Wooda popsala stejně stručně jako „hodně vysokého“.

Christopher si nemohl pomoci, aby se pobaveně neusmíval, ale měl svoji sestru rád a bylo mu jí líto.

„Nic si z toho nedělej, Phee,“ řekl a vzal ji kolem ramen. „Za den za dva to bude v pořádku. Teď se hlavně potřebuješ vyspat.“

„Víš Chrisi, je to hrozně těžké,“ povzdychla si. „Možná jsem udělala chybu...“

„Kdykoliv to přece můžeš zabalit a zkusit něco jiného. Ale dej si chvíli času na rozmyšlenou.“

Po čtrnácti dnech Phoebe zjistila, že Chris měl pravdu. Už jí nepřipadalo, že je všude takový zmatek. Nebo si spíš už na zmatek začínala zvykat.

A i sestra Donellyová si na ni zvykla. Phoebe se sice stále dařilo vypadat hodně neupraveně, pořád byla roztěkaná, ale aspoň už každý den přijela včas, nepletla se všem pod nohy a dokonce už ani nikoho nepřizabila. I sestra Donellyová musela uznat, že se učí rychle a má dobrou paměť. To ocenili i ostatní.

„Co říkal Morris o paní Blackburnové?“ zeptala se sestra, zatímco psala zprávu.

„Domů půjde už v pátek. Za týden má kontrolu a potom za měsíc znova. V pondělí krevní testy a když zrovna nechodí, má mít nohu zvednutou na židli,“ odpověděla Phoebe a uviděla překvapenou sestru Donellyovou, jak se na ni zkoumavě zadívala.

Brzy všichni zjistili, že pokud zrovna Phoebe nerozbije teploměry nebo neupouští tácky, dá se na její paměť spolehnout.

„To je hrůza, zapomněla jsem na ošetřovně kartu paní Ansonové. Nepamatujete si, sestro Jamesová, kolik bere těch tablet?“ zeptala se sestra Dobsonová a ukázala na nějaké léky.

„Dvě,“ odpověděla Phoebe jistě.

„Víte to určitě?“ chtěla vědět sestra Dobsonová.

„Ano. Dvě.“ V těchto věcech se nikdy nespletla.

Také pacienti ji měli rádi. Vypadalo to, že ji těší si s nimi povídat a také si pamatovala, kdo má rad-

ši silný čaj a koho musí opatrně otáčet, protože ho bolí nohy.

Pomalů se jí tam začalo líbit a při práci si pobrukovala. Jednou ji zaslechl Peter Wales při své návštěvě na oddělení.

„Je mi líto, sestřičko,“ řekl přísně. „To nepůjde. Na oddělení nesmíte být veselá.“

Phoebe se začala smát a přivolala tím ostatní sestry. To ukončilo jejich rozhovor. Peter Wales se snažil, aby si nepopudil sestru Donellyovou a pořád se mu vybavovala nepříjemná vzpomínka na den, kdy ho našla, jak zašívá Phoebe punčochu. Ale zamrkal spiklenecky na Phoebe, když odcházel a sestra Donellyová nebyla zrovna v dohledu.

Phoebe si musela přiznat, že se jí líbí. Připomínal jí Chrise.

Internista byl také příjemný. Jmenoval se Tom Parsons a Phoebe se mohla dobře vžít do jeho kůže, protože měl krátce po promoci a s prací na oddělení se potýkal stejně jako ona.

Chirurg, malého a tlustého doktora Morrise a „hrozně vysokého“ doktora Wooda, zahlédla Phoebe jenom z dálky. Zdálo se jí, že doktora Wooda by mohla mít ráda. Přemýšlela hodně o tom příšerném prvním dni a byla si jistá, že doktor si musel všimnout, že v kartě chybí poslední záznamy vyšetření. Nechtěl, aby měla další potíže a ohleduplně to přehlédl. Phoebe byla ochotná mu jeho pomoc kdykoliv oplatit, i když si nedovedla představit, co by od ní mohl potřebovat.

Celkově měla pocit, že už práci zvládá celkem dobře. Sestra Donellyová pro ni pořád byla postrach, ale občas ji i pochválila. Svou přátelskostí si Phoebe získala srdce hodné staniční sestry Carrollové.

Je to moc milá dívka, říkala si staniční, a mohla by z ní být výborná sestra, kdyby se jenom naučila nezmatkovat. A také by si měla udržovat trochu odstup. Ještě nikdy nepotkala dívku, která by jako Phoebe řekla hned každému, co si myslí. Neměla vůbec představu o tom, co to je přetvářka.

Staniční sestře by se její názor ještě víc potvrdil, kdyby mohla být na verandě ráno příštího dne, kdy tam přišel Magnus Wood za jednou svojí pacientkou.

Phoebe zrovna vykoukala nemocné a teď jim stlala postele. Pacienti byli čistí a cítili se příjemně, ale Phoebe měla dost naspěch a nebyla moc dobře naladěná. Zástěru měla pocákanou vodou, neposlušné kudrny jí zpod čepce trčely na všechny strany a ve spěchu si pro sebe hubovala, když jí povlečení nechtělo poslouchat tak, jako sestru Dobsonovou.

Zrovna pohlédla na pacienta, kterému se to zdálo směšné, když si všimla vysoké postavy doktora Wooda u vedlejší postele.

„Dávám vám moc práce, sestro Jamesová,“ poznamenal. „Měl bych si promluvit s vrchní sestrou.“ Měl hluboký a velice příjemný hlas.

„To ne.“ Phoebe se trochu zasmála a potom řekla smutně: „Je to od vás moc milé, ale myslím, že byste neměl. Sestra se na mě trochu zlobí.“

Hned si uvědomila, že to asi neměla říkat, ale doktor Wood zdvořile odpovídal.

„To je mi líto,“ řekl. „Stalo se něco vážného?“

Znělo to tak přátelsky, že se Phoebe ke všemu přiznala.

„Rozbila jsem celou krabici ampulí,“ řekla provinile.

Magnus Wood se usmál. „Ale jsem si jistý, že to nebyla vaše chyba,“ řekl jemně.

Phoebe se na něho smutně podívala. „Víte, bojím se, že ano,“ přiznávala se. „Věci mi často padají z rukou. Ale je to divné, protože hraju hodně dobře kriket. Dokážu porazit i bratry. Opravdu.“

Úsměv na tváři Magnuse Wooda se ještě rozšířil. „Třeba je to jako u kriketu,“ navrhl. „Musíte přemýšlet vždycky trochu dopředu.“

Oči jí zasvítily. „Ano, to bude tím.“

Najednou si vzpomněla, ztišila hlas a podívala se na něj vzhůru. „Děkuju vám, pane doktore, že jste neprozradil to s tím vyšetřením. Sestra by mne usmažila zaživa.“

Magnus Wood vypadal, že má trochu obtíže s tím, aby zůstal vážný. „Nemohl bych si vzít na svědomí takový zločin.“

„Bylo to od vás moc milé,“ řekla. „A já... Já počkejte!“ Zarazila se a chytla se za hlavu. „Nechala jsem napouštět vanu. To už určitě... Na shledanou, pane doktore. Ráda jsem se s vámi seznámila.“

Oběhla postel a pospíchala ze dveří.

TŘETÍ KAPITOLA

Sestra Donellyová se snažila, aby z rozesmáté holčičky udělala sestru podle svých představ. Ale nebylo to jednoduché. Nešlo o to, že by Phoebe nebyla dost chytrá nebo že by se nestarala o pacienty. Podle sestry Carrollové se starala víc než ostatní. Brzy se s pacienty spřátelila a věděla o nich vše. Ti ji milovali a oslovovali ji Phoebe nebo „zlatíčko“.

To jí sestra Donellyová vyčítala. Chtěla, aby její vztah s pacienty byl profesionální. Ale vypadalo to, že Phoebe ani neví, čemu se říká „profesionální vztah“.

Za zástěnou postele číslo dvacet předváděl asistent sestře Jamesové, jak ošetřit diabetický vřed.

„Nebolí vás to?“ zeptala se, když si všimla ustrašeného výrazu ve tváři pacientky.

„Ne, ani trochu. Pokračujte, zlatíčko,“ odpověděla paní Ansonová.

„Právě proto tady ten vřed vznikl, Phoebe,“ trpělivě vysvětloval Peter Wales. „Diabetici ztrácejí citlivost v nohou.“

„Proč?“ chtěla vědět Phoebe.

Peter jí všechno podrobně vysvětlil. Nejdřív chtěl celou věc zjednodušit, ale když se podíval na inteligentní tvář plnou zájmu, přišlo mu to zbytečné. Skončil výklad a bylo mu jasné, že všechno pochopila.

Nebylo to poprvé, co pocítil zájem o tuto dívku, která pořád přivolává problémy. Pozoroval ji při práci, kdy jí to moc slušelo. Je to opravdu hezké děvče, pomyslel si. Taková příjemná, živá a veselá. Zároveň chápal, proč tolik dráždí sestru Donellyovou. Přemýšlel, jestli se někomu podaří zkrotit tohle divoké stvoření. Sám se jí párkrát snažil vysvětlit, jak by se měla jako sestra chovat, ale moc se mu to nedařilo.

Phoebe zvedla kudrnatou hlavu a podívala se na něho. „Udělal jsem to dobře?“ zeptala se.

Peter Wales se jenom usmál.

Phoebe si pomyslela, že se jí Peter líbí. Mohlo by mu být asi jako Robertovi, tak dvacet šest nebo sedm. Ale na rozdíl od Roberta, který se k ní choval jako k dítěti, s ní Peter jednal jako s dospělou.

Jako obvykle, sestřin hlas přerušil její myšlenky. „Sestro Jamesová, trvá vám to hrozně dlouho,“ řekla a Phoebe pospíchala, aby práci rychle dodělala.

Vyšetření musela stihnout rychle, protože dnes bude se sestrou Donellyovou při vizitě.

Před druhou hodinou už oddělení vypadalo spouštědané a čisté a velkými okny na konci chodby sem vesele svítilo slunce.

Doktor Wood přišel přesně a vyměnil si obvyklé pozdravy s personálem. Phoebe se schovala za Toma Parsonse a snažila se být neviditelný pozorovatel.

Procházeli pacienty jednoho po druhém. Sestra podávala doktorovi Woodovi dokumentaci a odkrývala nemocné, aby byla vidět operační jizva. Pohotově odpovídala na otázky po stavu pacientů a pozorně naslouchala pokynům Magnuse Wooda.

Phoebe si nedovedla představit, že by sama někdy mohla být také taková.

Pomalu došli až k posteli staré pacientky slečny Curryové. Phoebe zahlédla, že doktorovi Woodovi se její stav moc nelíbí. Operace proběhla v pořádku, ale rekonvalescence se velice protahovala. Doktor trpělivě vyslechl její nářky. Měla doma malého teriéra Tobyho a Phoebe věděla, jak moc jí na něm záleží.

Magnus Wood se posadil na její postel a jemně ji vysvětloval, „Víte, slečno Curryová, uděláme všechno, co je v našich silách. O pejska nemějte strach, říkáte jste, že se o něj vaše přítelkyně postará. Čím méně si budete dělat starostí, tím dřív se budete moci uzdravit.“

Phoebe zahlédla výraz vděčnosti na tváři staré paní a pomyslela si, jak to doktor Wood pěkně zvládnul. Byl tak milý a chápající. Jiný muž na jeho místě by se nestaral o nějaké stesky staré ženy.

Phoebe mu chtěla naznačit, jak oceňuje jeho vlídnost a usmála se, když se podíval jejím směrem. Rychle se ale ohlédla, jestli to nezpozorovala sestra Donellyová. Doktor Wood na sestru ale promluvil a ona dívala na něho.

Další pacient byla paní Rosettiová, která je po svém způsobu halasně pozdravila.

„Tak se paní Rosettiové podíváme na břicho, sestro,“ řekl Magnus Wood a Phoebe přepadla nějaká zlá předtucha, ale neměla čas o tom dál přemýšlet.

„Samozřejmě, pane doktore.“ Sestra přistoupila ze strany k posteli a odkryla pokrývku. Phoebe spatřila to, čeho se obávala, a zavřela oči. Sestra jenom stála a zírala a Magnus Wood sebou krátce trhl, ale zůstal zticha.

Paní Rosettiová seděla a široce se usmívala. Za jejími rozložitými boky vyčuhoval zelený ocas vel-

kého plastického krokodýla. Na druhé straně vykukovala hlava se ztuhlým zeleným úšklebkem.

Phoebe znovu otevřela oči. Ano, byl tam pořád. Prosila paní Rosettiovou, aby ho přes vizitu schovala pod postel, ale ona jí nerozuměla. Phoebe cítila, jak rudne a se strachem očekávala, co bude dál.

Paní Rosettiová to ještě dorazila. Zaklonila hlavu a začala se chechtat.

„Dobrý, co?“ zalykala se smíchem. „Můj malej krokodýl, je moc dobrej. Zadek nebolí - moc dobrej. Ta malá, ona přinesla,“ dodala a ukázala na Phoebe.

Phoebe stála celá rudá ve tváři a pak pocítila vděčnost, když se Magnus Wood neovládl a začal se smát. Ostatní se hned přidali.

Ale sestra vrtěla hlavou a začala se mračit. Nakonec se otočila k Phoebe. „Sestřičko,“ řekla potichu, „kde se to tu vzalo?“

Phoebe polkla. „Měla jsem ho doma, sestro,“ vyhrkla. „Je - je to plavací kruh. Dobře se v něm sedí. A paní Rosettiovou bolel zadek, i když seděla na podložce. Myslela jsem, že kdyby seděla na něm, že by jí to nebolelo.“ Vrhla na sestru Donellyovou prosebný pohled.

Doktor Wood jí okamžitě přispěchal na pomoc. „To bylo od vás moc chytré, sestřičko,“ ozval se jeho hlas a Phoebe se na něho zadívala. Tvářil se celkem vážně, ale oči se mu smály. „Proleženiny mohou být někdy velice vážná komplikace,“ dodal. „Rád vidím, že vás sestra naučila, jak je důležité jim předcházet.“

V Phoebiných očích se objevil obdiv, když viděla, jak je pohotový. Co na to mohla sestra říct?

Ale Phoebe ji podcenila.

„Také jsem ráda, že si to sestra Jamesová zapa-

matovala,“ poznamenala chladně. „Ale vy, sestřičko, pravděpodobně netušíte, že ve skladu jsou speciální polštáře pro tento případ. Opravdu není potřeba, abyste sem nosila - takové věci.“ Vrhla výmluvný pohled na zeleného krokodýla.

Phoebe pokorně sklonila hlavu, ale tušila, že sestra bude těžko přesvědčovat paní Rosettiovou, aby se vzdala nového kamaráda. Návštěvy to vždycy rozesmálo a na to se nemocná právě těšila.

Phoebe doufala, že zbytek vizity už proběhne v klidu a také by to tak dopadlo, kdyby ji sestra Donellyová nepožádala, aby donesla doktoru Woodovi otoskop. Nevyznala se ještě moc v názvech nástrojů. Ale všechno bylo v pořádku, protože na sesterně našla sestru Dobsonovou.

„Sestři,“ zeptala se, „co je to otoskop?“

Sestra Dobsonová odpověděla pomalu, jako obvykle. „To je věc, kterou se dívá do ucha.“

„Aha,“ vykřikla Phoebe, „už vím, co to je.“ Viděla včera Petera Walese, jak tím hledal jednomu pacientovi něco v uchu.

Uvědomila si, že je něco špatně, hned jak uviděla tvář Toma Parsonse jakoby staženou křeč.

Doktor Wood od ní jemně vzal nabízený nástroj a s povzdechem se na něj zadíval. „Děkuji, sestro Jamesová. Ale možná jste mi dobře nerozuměla.“

Vrchní sestra vybuchla. „Sestro Jamesová! Okamžitě to dejte pryč a přineste doktoru Woodovi otoskop!“

Phoebe na sucho polkla. „Tohle není otoskop?“ zeptala se s úzkostí v hlase a okolo ní se ozvaly různé podivné zvuky. Sestra Donellyová zděšeně zasýčela, Tomu Parsonsovi se nedařilo skrývat smích a doktor Wood zdvořile pokašlával.

„Ne, tohle není otoskop, sestro Jamesová,“ řekl

pomalů. „Tohle je rektoskop.“ Míle se na ni usmál. „Tím se dívá do úplně jiného konce pacientova těla, víte? Chtěl jsem se podívat do ucha.“

Phoebe na něho s hrůzou pohlédla. „To snad ne,“ zašeptala.

Doktor Wood se znovu usmál. „Všechno je v pořádku, sestřičko,“ řekl. „Kdybych ošetřoval slona, mohl bych velice dobře použít tenhle nástroj.“

Phoebe potlačila smích a odběhla pro otoskop.

Bylo těžko říct, kdo si oddechl víc, když byla vizi u konce, jestli Phoebe nebo sestra Donellyová. Doktor Wood se jako obvykle zdvořile rozloučil a poděkoval jim za spolupráci. Vypadal stejně klidně a rozvážně jako jindy, ale nikdo ho dnes nemohl podezřívát, že by se nudil.

Phoebe se obávala, co jí řekne sestra Donellyová. Nakonec od ní slyšela jen: „Vás mi tady byl čert dlužen.“ To jí moc na náladě nepřidalo.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Phoebe měla před sebou volný víkend. S dvěma staršími bratry se chystali na dvoudenní výlet do State Forest. Všichni ji prosili, aby přišla na sraz včas, takže ani nestihla uklidit převazový vozík a vydala se tím opět napospas sestře Donellyové.

Vyběhla ven z nemocnice a zahlédla jenom mizující autobus.

„Ach jo,“ pomyslela si, „Zase pozdě.“

Ale záchrana nebyla daleko. Peter Wales na ni zavolal z modrého auta naproti. „Podivuhodné zrychlení. Děláte pokroky, Phoebe. Ale koukám, že vám to není moc platné.“

„Já vím,“ zasmála se. „Bráchové mě zabijou.“

„Můžu vás svést domů?“ zeptal se Peter.

Ani ji nemusel moc přemlouvat. „Děkuju, doktore Walesi.“

„Jestli mě budeš takhle říkat, tak si můžeš rovnou vystoupit. Jmenuji se Peter.“

Phoebe se usmála. „Děkuju ti. Musím být doma v půl šesté. Jedu s bratry na výlet, ještě dnes večer vyrážíme do Seatonu.“

Petr se o výlet živě zajímal. Sám rád chodil i stanoval v Seatonském lese. Už dlouho nikde nebyl a chybělo mu to.

„Nechceš jet s námi?“ zeptala se Phoebe. „Jestli máš o víkendu volno.“

„Ano, to mám. Ale co na to tvoji bratři? Nevím, jestli budou stát o to, abych jel s vámi.“

„Vůbec jim to nebude vadit,“ zasmála se. „Budou rádi.“

Chris s Robertem přivítali jednoho z „Phoebi-
ných doktorů“ a po cestě se zastavili u něj doma,
aby se mohl převléct a sbalit si věci.

Toulali se lesem, který měla Phoebe tak ráda.
Přicházela sem vždycky, když měla starosti, nebo
když byla hodně unavená.

Večer dorazili do kempu, utábořili se, rozdělali
ohně a opékali maso. Phoebe se zády opírala o pa-
řez. Peter se natáhl u ohně a díval se, jak Phoebe
pozoruje hvězdy.

Robert nenápadně pohlédl na Chrise a ten vý-
znamně zamrkal.

Celý víkend bylo krásné počasí a všichni čtyři
spolu dobře vycházeli. Když se bratři později Pho-
ebe vyptávali na Petera, odpovídala stručně.

„Je to milý člověk,“ řekla, ale dodala: „Všichni
moji doktoři jsou milí. Nejvíce doktor Wood.“

V pondělí v práci Phoebe hned běžela za slečnou
Curryovou. Připadala jí velmi úzkostná a bledá.
Nervózně si hrála s prsty a odpovídala nesoustře-
děně.

„Vás něco trápí, slečno Curryová. Je to kvůli va-
šemu pejskovi Tobymu?“ zeptala se Phoebe.

„Ano, mám o něj strach. Celý víkend se bojím, že
je mrtvý.“

„Jak jste na to přišla?“ chtěla Phoebe vědět.

Slečna Curryová jí vyprávěla o své úzkosti bě-
hem víkendu, kdy za ní nepřišla kamarádka, kte-
rá se o něj stará. Phoebe se ji snažila uklidnit a do-
mlouvala jí. Určitě se s Tobym shledá, až přijde
domů.

„Ano, máte pravdu, drahoušku. Jsem akorát sta-
rá hloupá ženská.“

Ale Phoebe vycítila, že to řekla jen, aby ji uklid-
nila a že si stále myslí, že je Tobyho mrtvý.

Phoebe se rozhodla, že Tobyho musí přinést.
Představovala si, jak žádá sestru Donellyovou
o povolení vzít Tobyho na oddělení. Hned jí bylo
jasné, že by to byla katastrofa. Jediné řešení, které
ji napadlo, bylo Tobyho propašovat.

Čím víc o tom Phoebe uvažovala, tím víc byla
přesvědčená, že to je jediný možný způsob. Nemů-
že nechat slečnu Curryovou v tomhle stavu, je to je-
jí povinnost zbavit ji obav o Tobyho. Také věděla,
že to nikdo za ni neudělá.

Nemohla se zbavit obav z toho, co by se stalo,
kdyby ji někdo odhalil. Při tom pomýšlení jí vstá-
valy vlasy hrůzou. Ale bylo potřeba to udělat.

Po skončení služby Phoebe odešla do knihovny,
jako už tolikrát předtím. Zahloubala se do knihy
anatomie, ale ve skutečnosti pečlivě promýšlela
strategický plán. Zítra bude mít odpolední službu
od tří do jedenácti večer. Sestra Donellyová od-
chází v pět a sestra Williamsová je hodná, tlustá,
veselá a dost krátkozraká. Takže zítra by mohla
Phoebe donést Tobyho ukázat slečně Curryové,
aby se nestrachovala, že se mu něco stalo.

Byl to dobrý plán, ale ještě chyběla jedna malič-
kost. Potřebovala najít místo, kam by mohla Toby-
ho schovat do té doby, než sestra Donellyová ode-
jde. Mohl by také kdykoliv začít štěkat a to by byl
průšvih. Ale ono to nějak dopadne.

Phoebe si připadala jako ve špionážním filmu,
když se přesně v sedm hodin blížila k pokoji slečny
Curryové. V tu dobu končily návštěvy a z pokoje
vycházela Elinor, přítelkyně slečny Curryové, kte-

rá se starala o jejího pejska. Phoebe s ní prohodila několik slov.

Příštího dne po obědě se Phoebe vymluvila, že musí výjimečně do práce o dvě hodiny dřív a vzala s sebou košík, ve kterém nosili jejich starou kočku.

Ten košík, říkala si Phoebe, to je přímo geniální nápad. Vozili v něm Pussy na výlety, měl víko a snadno se do něj vejde malý teriér.

Když Toby uviděl košík, nebyl zdaleka tak nadšený. Nechtělo se mu být ve tmě a stísněný v malém prostoru. Phoebe ho hladila a konejšila.

Nakonec se rozhodl, že má Phoebe celkem rád. Hladila ho po hlavě přesně tak, jak mu to dělalo dobře. No, jestli si to teda přeje...

Phoebe vystoupila z autobusu o jednu zastávku dřív a vešla do nemocnice zadním vchodem. Nestála o to, aby se jí někdo vyptával, proč s sebou tahá proutěný košík a co schovává uvnitř. Propířila se kolem prádelny a potom chodbou ke schodišti, po kterém vyběhla až před své oddělení. Ale dovnitř nevešla. Místo toho otevřela dveře naproti, na kterých byl nápis „PRÁDLO“.

Našla tam tři ženy, které Phoebe dobře znala a které už včera poprosila o pomoc. Celý ten podnik se jim zamlouval.

„Tak kde ho máš, zlatíčko?“ optala se Pat, která měla ráda psy a neměla ráda vrchní sestru.

Phoebe odkryla víko koše a Toby vystrčil hlavu ven.

Ženy vybuchly smíchy.

„Ten je krásnej,“ řekla Pat.

„Vypadá spíš jako větší krysa,“ poznamenala Mollie, která měla radši větší psy.

„Neboj se, zlatíčko, my se o něj postaráme,“ ujišťovala Pat Phoebe. „Přinesla jsem mu trochu jídla.

Kdy ho chceš vzít na oddělení? Radši počkej, až odejde ta stará čarodějnice.“

Phoebe s tím souhlasila. I tak bude potřebovat velkou dávku štěstí. Aspoň že Toby vypadal jako celkem tichý pes. Zatím nevydal ani hlásku.

Phoebe pracovala to odpoledne zvlášť pečlivě. Sestra Donellyová s potěšením sledovala, že se konečně začíná usazovat.

Phoebe očekávala, že se jí uleví, až vrchní sestra odejde, ale nebylo to o moc lepší. Teď musí jednat. Se sestrou Williamsovou se dalo dobře vyjít, ale Phoebe věděla, že tohle musí provést bez jejího vědomí. Žádná sestra nemohla strpět takovéto narušení pořádku a sestra Donellyová by se to určitě dozvěděla.

S bušícím srdcem se Phoebe chystala provést svůj dokonalý plán. Bylo půl šesté a staniční sestra i ostatní mladší sestřičky byly na svačině. Zůstala tu jen sestra Williamsová a sestra Keatonová, ale ta byla na verandě. Teď nebo nikdy!

Phoebe šla odnést slečně Curryové táč s pitím a nějak se stalo, že přitom převrhla poloprázdný džbán a polila povlečení.

„Jé, promiňte slečno Curryová,“ omlouvala se Phoebe.

„Nic se neděje,“ utěšovala ji slečna Curryová. „Vždyť je to jenom trochu vody.“

„Vyměním vám povlečení,“ řekla Phoebe a než stihla její pacientka namítnout, že to není nutné, rychle odběhla.

Po cestě se zastavila na sesterně. „Sestro Williamsová, nezlobte se. Polila jsem slečně Curryové postel. Hned jí vyměním povlečení.“

Sestra Williamsová si s úsměvem povzddechla. Vrchní sestra říkala, že se Phoebe už lepší, tak snad to nebude takhle celou noc.

V pokoji, kde se spravovalo prádlo, si Phoebe vy-zvedla košík. „Teď,“ řekla a Mollie strčila trochu překvapeného Tobyho do košíku dřív, než stihl začít protestovat. Phoebe ho rychle zabalila do prostěradla. Trochu tázvavě zakňučel, ale přestal hned, když ho Phoebe zvedla.

„Neboj se, Toby,“ uklidňovala ho. „Půjdeš se podívat za paničkou. Pate, položte mi, prosím, ostatní povlečení na košík.“

„Tak, teď mi držte palce,“ řekla Phoebe.

Přitiskla pevně hromadu prádla a proběhla kolem sestry Williamsové, která ani nezvedla hlavu. Nohou odhrnula závěs před postelí slečny Curryové a postavila se k posteli.

Stará paní se na ni slabě usmála. „Mám slézt z postele?“ zeptala se.

„Ne, myslím, že prostěradlo nemusíme převlékat. Ale ještě před tím...“ Phoebe odložila prádlo na postel. „Slečno Curryová, vím, jaké jste si dělala starosti a přinesla jsem vám něco ukázat. Jenom musíte být hrozně potichu, jinak to bude strašný průšvih.“

Slečna Curryová na ni nechápavě hleděla. Phoebe se pomalu posadila na postel a rozbalila uvězněného psíka.

Slečna Curryová přidušeně vykřikla a zakryla si rukou ústa. V příštím okamžiku se smála i plakala zároveň a šeptala Tobyho jméno s takovou láskou a radostí, že Phoebe zapomněla na všechno, co by ji za to mohlo potkat.

„Můj pejsánku, můj pejsánku malinkej!“ opakovala slečna Curryová a potom se skrz slzy podívala na Phoebe. „Jste tak strašně hodná,“ řekla a Phoebe měla sama slzy na krajíčku.

Toby byl stejně potěšený. Vrtěl ocasem tak divo-

ce, že málem spadl z postele. Když ho slečna Curryová k sobě přitiskla, několikrát radostně zakňučel.

„Buď zticha,“ řekla slečna Curryová. „Buď zticha Toby, buď hodnej pejsek.“

Phoebe napínala uši, jestli nezaslechne sestřiny kroky na chodbě. Kroky nezaslechla, ale to, co uslyšela, bylo daleko horší. Byla to sestra s doktorem Woodem.

Slyšela, jak říká: „Jenom se podívám na slečnu Curryovou a paní Edwardsovou.“

„Chtěl byste se podívat slečně Curryové na operační ránu, pane doktore? Je to pořád trochu zaničené.“ Doktor odpověděl a Phoebe polila hrůza. Takhle si to neplánovala.

Nezmohla se na jedinou souvislou myšlenku. Ale i kdyby ji něco napadlo, stejně by nestihla nic napravit. Během několika vteřin doktor Wood odhnul závěs a přistoupil k posteli.

Jeho očím se naskytl zvláštní podívaná. Sestřička Jamesová stála celá hrůzou bez sebe vedle postele, její pacientka nevypadala o moc méně poděšená. S touto atmosférou ostře kontrastoval spokojený výraz malého hrubosrstého teriéra s vyplazeným růžovým jazykem.

Doktor nebyl na okamžik schopen pohybu. Potom jeho pohled skouzl ze zvířete na pacientku a pak na bledou Phoebinu tvář.

Phoebe se snažila vydržet jeho pohled. Nezáleží na tom, jak moc je rozzlobený, ona to prostě musí zvládnout jako dospělá. Trvalo jí dlouhých deset vteřin, než si uvědomila, že výraz Magnuse Wooda není ani trochu rozzlobený. Chvilí zůstala překvapená a potom pocítila největší vděčnost, jaké byla schopna.

Protože on se usmíval. Bylo to vidět na jeho očích. A na jeho tváři byl výraz, který si Phoebe ne-

mohla splést. Takhle se tvářil její otec, když se chovala tak, že na ni mohl být pyšný.

Všechny příjemné pocity ale okamžitě zmizely se zvukem vozíku sestry Williamsově. Phoebe to znělo jako zvuk umíráčku a očekávala její příchod s odevzdáním odsouzence na smrt.

Ale ne Magnus Wood. Viděla, jak se jeho oči zúžily, rychle přistoupil k posteli a odstrčil ji stranou. Rychlým pohybem zabalil Tobyho do prostěradla a vstřel ho do úložného prostoru pod postelí. Měl sotva tak čas zavřít poklop a otočit se, když vešla sestra Williamsová.

Magnus si odkašlal. „Je mi líto, že jsme vyrušili tady sestřičku při práci,“ řekl. „Ale nebudeme tu dlouho, vidíte sestřičko?“ Usmál se ze široka na Phoebe. „Jenom se rychle podíváme na vaši jizvu, slečno Curryová. Jak vidím, váš celkový stav se znatelně vylepšil. Sestry se o vás výborně starají.“

„Ano, výborně...“ souhlasila rozpačitě slečna Curryová.

Sestra Williamsová právě odkryla obvazy, když Toby, který cítil, že by měl protestovat proti tomu, jak se s ním nakládá, teskně zakňučel.

Phoebe u hlavy lůžka se dívala do země. Kdyby se odvážila zvednout oči, uviděla by Magnuse Wooda, jak nepřítomně hledí na závěs.

Sestra Williamsová vzhledla. Přestala chvíli pracovat a zmateně pohlédla na doktora Wooda. Ten ale nevypadal, že by slyšel cokoliv nezvyklého. Možná, že se jí to zdálo. Sestra Williamsová odkryla jizvu, aby se na ni mohl chirurg podívat a ve chvíli, kdy se nakláněla nad lůžkem, rozhodl se Toby, že ho jeho přátelé asi neslyšeli. Zkusil to znovu.

Tentokrát sestra promluvila. „Prosím vás, co je

to?“ zeptala se zamračeně. „Slyšel jste ty zvuky, pane doktore?“

„Ano,“ odpověděl Magnus se strojeným klidem. „slyšel. Asi mi zaskřípaly boty, jsou úplně nové.“ Usmál se podmanivě na sestru, ale moc mu to nevyšlo.

„To je divné, neznělo to moc jako vrzání bot. Spíš jako když kňučí pes.“

Phoebe křečovitě polkla, ale Magnus Wood si zachoval chladnou hlavu. Zasmál se, jako by sestra udělala bůhvíjaký vtip.

„To už jsme začli přijímat psy, sestro?“ zeptal se.

Sestra se smála. „Ne, pane doktore, k tomu ještě nedošlo.“

Phoebina modlitba, aby ji Bůh radši zabil, kdyby měl Toby znova zakňučet, nemusela naštěstí být vyslyšena. Přestože dnes převazování sestře Williamsově trvalo obzvlášť dlouho a Phoebe sledovala každý její pohyb s úzkostí, Toby zůstal v klidu. Za malou chvíli už sestra odjížděla s převazovacím vozíkem pryč.

Phoebe ztěžka polkla a krátce pohlédla na Magnuse Wooda, když procházel kolem ní. Snažila se do toho pohledu vložit všechnu vděčnost a úlevu, kterou cítila.

Magnus se před ní na chvíli zastavil a podíval se dolů do tváře, ve které se odrážela podivná směsice vděčnosti, úzkosti a potlačovaného smíchu. Phoebe v jeho očích viděla čtveráčkou radost a na jeho tváři ten nejkrásnější úsměv, jaký si dovedla představit.

PÁTÁ KAPITOLA

Phoebe mohla být spokojená. Stav slečny Curryové se znatelně zlepšil. Dokonce i sestra se divila, s jakou chutí slečna pořádá večere a jak se vrhla do rehabilitace. Phoebe si nechala tajemství pro sebe. Jen se spiklenecky usmála na Magnuse Wooda, když slečnu Curryovou propouštěl.

Magnus Wood je nepochybně šestý nejlepší člověk na světě, pomyslela si. A jestli bratr Andrew nepřestane otravovat s tou pumpičkou na kolo, kterou ztratila, mohl by to doktor dotáhnout až na páté místo.

Byla mu moc vděčná, že nic neprozradil. Ráda by mu to nějak oplatila, až se naskytne příležitost.

Od pondělí Phoebe nastoupila na operační sál. Nikdy s takovou prací nepřišla do styku. Jenom do sálu nahlédla v rámci stáže a potom jednou vezla vozík s nástroji. Ale hned vytušila, že to je vyčerpávající, namáhavá práce.

To ráno ji sestra Herveyová na sále srdečně uvítala. „Chudáčku, čím jste si to zasloužila? Hlavně nic nedělejte, ničeho se nedotýkejte, dokud vám výslovně neřeknu.“

Tak proběhlo celé dopoledne. Jediná její činnost spočívala ve vyhýbání se ostatním nebo přinášení nástrojů, jejichž jméno ani neuměla vyslovit.

Dnes byl hlavní operatér doktor Morris a asistoval mu Peter Wales. Doktor Morris byla na sále vel-

mi nervózní a nepříjemný. Vypadalo to, jako by tím všechny nakazil. Snad až na anesteziologa. Al Hewson byl hubený, středně vysoký muž s předčasně prošedivělými vlasy a ironicky zvednutým obočím. To se Phoebe nelíbilo. Několikrát na ni pohlédl se zářivým úsměvem a Phoebe to vůbec nebylo příjemné. A kdyby jenom tušila, co se Al Hewsonovi přitom honilo hlavou! Ráno před operací očekával, že všichni na sále budou jako obvykle nervózní a nepříjemní. A místo toho spatřil to nejkrásnější ztělesnění ženství, jaké kdy viděl. V duchu se zasmál. Vypadala nevinně, mladě, určitě jí nebude víc než devatenáct. To je ono, pomyslel si. Takové mám nejradši.

Když vycházela ze sálu, Al Hewson jí podržel dveře. Musela se kolem něho protáhnout a dotknout se ho tělem. Al Hewson se na ni pomalu, smyslně usmál. Málem se otřásla, jak jí to bylo nepříjemné. Ten chlap se jí vůbec nelíbil.

Další den operoval Magnus Wood. Byl příjemný, slušný a i nálada na sále byla jiná než předchozí den. Dokonce tušila, co se dnes na operačním stole děje. Včera jen nervózně postávala u zdi a snažila se nepřekážet. Myslela si, že dnes bude dělat to samé.

„Odtud toho moc neuvidíte, sestro Jamesová,“ pobídl ji Magnus Wood. „Proč nejdete na schůdky, abyste nás mohla sledovat?“

Phoebe mrkla na sestru. „Jen se k ničemu nepřibližujte, na nic nesahejte, ani na nás,“ poučovala ji sestra.

Phoebe si přitáhla schůdky do bezpečné vzdálenosti. Pozorovala Magnuse Wooda při práci a byla úplně unesená. Magnus pohlédl vzhůru a ona viděla jen smějící se oči nad rouškou. „No, není to nád-

hera?" řekl mile a Phoebe souhlasně přikývla. Slezla ze schůdků, aby pomohla sestře. V myšlenkách byla stále u operace a úplně zapomněla na sestřiny rady. Lehce se otřela svým nesterilním pláštěm o Petera Walese, když procházela kolem. Zpočátku si ani neuvědomila, co způsobila.

„Sestro Jamesová," ozvala se nezvykle přísně sestra Herveyová, „co jsem vám říkala, než jste lezla nahoru?"

Phoebe jen vydechla. Než se zmohla na odpověď, Magnus ji předešel. „Řekl bych, že Peter se neměl tak roztahovat."

„Moc se omlouvám," upřímně toho Phoebe litovala.

Peter k ní přistoupil a vzal ji kolem ramen. „To nic, to se stane každému," utěšoval ji.

Ani si neuvědomila, že už jsou čtyři odpoledne a že na sále strávila osm hodin. Magnus Wood všem poděkoval a nezapomněl ani na Phoebe.

Jestli bude každý den jako ten dnešní, určitě se jí na sále bude líbit. O tom nepochybovala.

Po týdnů si už nebyla tak jistá. Nedělalo jí problémy zapamatovat si názvy nástrojů a místo, kde je hledat. Ale pořád si nemohla zvyknout nedotýkat se sterilních věcí. Jednou dokonce třikrát za den znesterilnila ortopeda. On byl sice velice trpělivý, ale zato sestra Herveyová jí pořádně vynadala. Zatím se jí aspoň dařilo nevykopnout přívod kyslíku nebo plynu pro anestezii, i když už jednou zakopla o vodič ke koagulaci. Technikům chvíli trvalo, než přišli na to, že závada není v přístroji. Pro Phoebe bylo důležité, aby neprováděla hlouposti v přítomnosti doktora Wooda. Dlužila mu to. Ale když už něco provedla, viděla jeho směřující se oči nad rouškou. Ani jí potom nevadilo, že dostala od sestry vynadáno.

Všimla si, že jeho oči mají šedozelenou barvu. Líbily se jí. Peter Wales měl také hezké oči, zelenohnědé a přátelské, ale někdy vylekané. Zato Magnusovy oči byly vždy klidné a rozhodné. Vůbec se jí ale nelíbily oči doktora Hewsona. Byly modré, pronikavé a chladné jako led. A nešlo jen o oči, nelíbil se jí celý doktor Hewson. Byla by ráda, kdyby si jí nevšímal. Nebylo ale nemožné se tomu vyhnout.

Byl velice přátelský, neustále se na ni záhadně usmíval. Dokonce ji už dvakrát pozval o přestávce na čaj.

Čím déle ji doktor Hewson pozoroval, tím více ho zajímala. Na začátečníci byla nezvykle šikovná. Ještě nikoho neviděl se tak rychle učit. Tím to bude zajímavější, pomyslel si. Je v ní něco zvláštního a divokého, co ho vzrušuje. Ale šlo i o něco jiného. Zdálo se mu, že se líbí i Woodovi. Nebyl si tím jistý. mohla to být jen obyčejná zdvořilost. Jak znal Wooda, nikdy se nezajímal o žádnou sestřičku. To bylo Hewsonovo pole působnosti.

Al Hewson neměl Magnuse rád. Potěšilo by ho, kdyby mu mohl nějak srazit hřebínek. Třeba tak, že by mu přebral dívku, o kterou má zájem.

V pátek měla Phoebe schůzku s Peterem. Domluvili se, že hned, jak Peter skončí v práci, půjdou do baru Emily. Phoebe skončila o chvíli dřív, a tak si šla uvařit do kuchyňky čaj.

„Můžu se k vám přidat?" uslyšela za sebou. Otočila se a uviděla Magnuse Wooda. „Dneska byl perný den a jsem celý vyprahlý."

Měl na sobě ještě sálové oblečení, čepici si sice sundal, ale rouška mu stále visela kolem krku.

„Hned vám udělám čaj. Mléko a jednu kostku?" zeptala se.

Magnus se usmál. „Jak to víte?“ a oči se mu zableskly právě tak, jak se jí líbilo.

„Mám uši pořád nastražené,“ řekla a trochu se začervenala.

„Ano, to máte pravdu. Všiml jsem si, že vám nic neujde.“

Když mu přinášela čaj, prohlédl si její hezké šaty a nenuceně se zeptal. „Jdete dnes večer ven?“

„Jdu. Do baru Emily.“

„Aha. Pořád se tam chodí? To už je let, co jsem tam nebyl,“ zamyslel se Magnus.

„Chodil jste sem na praxi, doktore Woode?“

„Ano, prvních pět let. Pak jsem na nějakou dobu odjel do Ameriky.“

„To asi trvá pěkně dlouho, než se člověk stane chirurgem,“ zajímala se Phoebe.

Magnus se usmál. „To máte pravdu. Roky ubíhají a vy pořád pracujete. Nestihnete ani polovinu věcí, které jste si v životě naplánovala.“

Překvapeně se na něj podívala. Znělo to smutně. „A co jste chtěl stihnout?“ vylétlo z ní a hned se zastyděla, že se ho ptá na tak osobní věci.

Usmál se a pak se na ni dlouze zadíval. „Jen takové obyčejné, každodenní věci,“ řekl nakonec.

Phoebe nemohla říct, že by tomu rozuměla. „Moje maminka říká, že co člověk chce, toho také dosáhne,“ snažila se vcítit do jeho situace.

„Vaše matka musí být silná žena,“ řekl už veseleji.

„Táta o ní říká, že se narodila z mamuta. Docela drzé, co?“

Magnus vyprskl smíchy. „A co říká otec o vás?“

„Snad nečekáte, že vám to řeknu?“ podívovala se Phoebe. „Ale není to horší, než co o mně říká sestra Hervejová. Neměla bych to prozrazovat,

viďte. Tvrdí, že nejsem disciplinovaná a nikdy nebudu.“

„Doufám, že ne,“ pousmál se.

Peter přicházel a Phoebe nemusela odpovídat na tuto poznámku, která zněla spíš jako kompliment.

„Můžeme už jít,“ řekl Peter, „Budou tam -“ zarazil se, když si všiml Magnuse. Ale ten už vstával.

„Děkuji vám za čaj, Phoebe,“ a dodal k Peterovi: „Dejte si na mé zdraví u Emily sklenku červeného.“

„Ano, pane,“ pousmál se Peter. „Co jste si tu povídali?“ zajímal se, když Magnus odešel.

„Ale, jen o takových obyčejných, každodenních věcech,“ odpověděla mu Phoebe.

ŠESTÁ KAPITOLA

Večeře v baru byla příjemná. Ovšem jenom do té doby, než si Peter odskočil ke svému kolegovi u vedlejšího stolu. U Phoebe se okamžitě objevil Al Hewson, který pohotově usedl na uvolněnou židli. Naklonil se k Phoebe a usmál se.

„Čau, maličká. Myslela sis, že přichází zlý vlk?“ zavtipkoval.

Phoebe stěží zadržela přílehlavou odpověď.

„Kdybych věděl, že sem chodíš, pozval bych tě.“

Phoebe nenapadla jiná odpověď, než že by právě proto nepřišla. Bylo by to od ní ale dost drzé, tak radši mlčela.

„Co ti chutná?“ zajímal se.

„Já, ehm - hodně věcí.“

„Třeba francouzská kuchyně?“

„A-ano,“ přitakala poněkud rozpačitě.

„Fajn, vezmu tě k Chez Michel,“ řekl měkce. „Co takhle příští pátek?“

Phoebe cítila, jak se červená. Bylo jí trapně. Nechtěla se sebou nechat zemetat. „Bohužel, lituji, doktore Hewson,“ odpověděla stroze.

Po chvíli ticha se na něj podívala. Překvapeně si ji prohlížel. „Mne se bát nemusíš,“ řekl jemně.

Najednou si Phoebe uvědomila, že to právě cítí. Bojí se ho. Pak jí to přišlo směšné, bát se toho po staršího Romea. Slyšela už o jeho pověsti - měl sla-

bost pro mladé sestřičky. Ale ona se ničeho bát nemusí. Sebrala odvalu a ostře mu odpověděla. „Myslím, že nemáme moc společného.“

Obdivně se na ni zadíval. „Podle mě by se toho dalo najít víc, než si myslíš.“

Měla sto chutí ho něčím praštit. Naštěstí se v tu chvíli vrátil Peter. Al Hewson se zvedl. „Jen jsem dělal Phoebe společnost, chlapče,“ řekl.

Tím ale pro Phoebe nepříjemnosti neskončily. Když Peter zastavil před Phoebiným domem, objal ji kolem ramen a vzal její hlavu do dlaní.

„Ne, Peter!“ zašeptala.

„Ne?“ zeptal se překvapeně.

Smutně zavrtěla hlavou. „Ne.“

Zadíval se na ni. „Možná by se ti to líbilo. Tak ani jednou?“

Phoebe si nemohla pomoci a rozesmála se.

„Dobře. Jenom mi řekni, Phee, teď ještě ne anebo vůbec nikdy?“

Chvilí bylo ticho a pak Phoebe špitla. „Pete, já nevím. Ještě - ještě jsem o tom nepřemýšlela...“

Vzal ji za ruku a stiskl ji. „Tak dobře, беру to jako „ještě ne“. Platí?“

Trochu se usmála. „Tak jo.“

Na sále se potkala s Alem Hewsonem a moc příjemné jí to nebylo. Zdálo se jí, že něco divného visí ve vzduchu. Al Hewson se věnoval pacientům víc než dřív a to ji těšilo. A také se pořád nemotal kolem ní, jako v minulých dnech. Vypadal nervózně a naštvaně.

Magnus se také choval jinak. Byl takový - odtahitý. To bylo první slovo, které ji napadlo. Pracoval jako jindy, ale nemluvil a ani jednou se neusmál.

Atmosféra se trochu uvolnila, když odváželi posledního pacienta.

„Některé dny jsou tady hrozné. Hodně záleží na kolektivu,“ řekla sestra Phoebe. „To pochopíš, až tu budeš delší dobu.“

Ale Phoebe to pochopila už teď. Šlo o Al Hewsona a Magnuse. Nepracovalo se jim spolu dobře. Chtěla se na to zeptat sestry, ale pak si to rozmyslela, protože ta by jí stejně neodpověděla.

Phoebe šla uklidit rektoskop do zvláštní místnosti pro přístroje. Když ho dávala do skříně, ohlédla se. Nástroj jí málem vypadl z rukou. Al Hewson stál tiše před ní a posměšně se usmíval. Srdce jí poskočilo. Musel přijít potichu, protože jsem ho ani nezaslechla, pomyslela si.

„D-doktore Hewson,“ vykoktala. „Hledáte něco?“

Vypadal pobaveně. „Dalo by se to tak říct,“ odpovídal neurčitě.

Phoebe se necítila ve své kůži. „Musím to uklidit,“ zamumlala. Ukládala rektoskop do pouzdra a cítila, že tam pořád je.

Na operačním sále už nikdo nebyl, všichni se převlékali a chystali se domů.

Tady na konci chodby byli úplně sami. Cítila, jak jí buší srdce. Rozhodla se, že odsud rychle zmizí.

„Na shledanou, doktore Hewson,“ řekla chladně a chystala se proklouznout kolem něj. Všechna odvaha ji opustila, když ucítila pevný stisk jeho ruky kolem zápěstí.

„Počkej!“ rozkázal jí. Málem mu nerozuměla, jak ji ohlušoval tlukot vlastního srdce.

„Co - co chcete?“ vypravila ze sebe.

Pobaveně se zasmál. „Co si myslíš, že ti chci udělat?“

„Vy teď nebudete dělat nic,“ řekla rozhodně.

„Něco ti řeknu. Jsi ta nejzáhadnější bytost, jakou jsem kdy potkal. Napůl stydlivá a napůl divoká, vždyť jsi skoro ještě dítě. Chci tě víc než kohokoliv jiného.“

Phoebe se na chvíli zastavilo srdce. Zírala na něj, ztuhlá a vyplašená. Objal ji i druhou rukou a přitáhl k sobě. V tu chvíli strnulost zmizela. Vytrhla se z jeho objetí a zakřičela na něj: „Ale já vás nechci!“

Al Hewson se znovu zasmál. „Ne,“ řekl měkce, „teď ještě ne. Ale můžu tě přinutit. Můžu...“

Phoebe na víc nečekala. Utekla do šatny, rychle se převlékla a spěchala na autobus. Cestou domů přemýšlela, co bude dál. Jak odhadovala Al Hewsona, neúspěch ho spíš povzbudí. Byla si jistá, že to nebylo jejich poslední střetnutí.

To zas bude týden, pomyslela si Phoebe, když četla rozpis na sál. Zase Hewson. Nahlas si povzdychla. Za sebou zaslechla přítlumený smích.

„Něco se vám nelíbí, sestro?“ zeptal se Magnus Wood.

Otočila se celá červená. „Ale ne, jenom nesnáším ezofago-gastrektomie,“ vyhrkla rychle.

Magnus se zasmál. „Je to nekonečně dlouhá operace, vídte? Mě to taky nudí.“

„Opravdu?“ zeptala se. „Proč neoperujete jen to, co vás baví?“

Magnus se na ni pobaveně podíval. „Operoval bych, kdyby chodili jen pacienti se správnými nemocemi.“

„To je od nich velmi neseriózní, že nechodí,“ zavtipkovala Phoebe.

„To opravdu je,“ řekl naoko vážně a dodal. „Byl to jediný důvod vašeho povzdechu?“

„A-ano,“ řekla Phoebe nejistě. „Já bych - byla radši na sále s vámi.“

„Vážně?“ zajímal se.

„Ano,“ usmála se. „Neutrhuje se na sestru a ta pak není nepřijemná na mne.“

„To mám na vás nejradši, Phoebe. Nikdy si nemůžu být jistý, čím mě zase překvapíte.“

„Asi jsem to neměla říkat. Že to na mne neprozradíte, doktore Woode?“ provinile se na něho podívala.

Usmál se na ni. „Přece víte, že to nedělám.“

Náhodou zašla na druhý operační sál a tam se dozvěděla, že ji anesteziolog potřebuje. Moc se jí nechtělo.

Al Hewson zrovna zaváděl katetr do žíly. Mrknul na Phoebe.

„Moje sestra asi někde zmizela. Byla bys tak hodná a pomohla mi?“

Phoebe se k němu přiblížila s obavami. Trochu ji zamrazilo, jak se na ni podíval. „A - omlouvám se,“ řekl mile.

Phoebe polkla naprázdno. „Nic se nestalo.“

Na konci týdne musela Phoebe uznat, že se Al Hewson změnil. Možná mu to opravdu bylo líto.

„Á, tady jsi, maličká,“ řekl při jedné příležitosti. „Takové dítě nemůžeme nechat dehydratované.“

Phoebe si od něj stydlivě vzala šálek čaje, který jí uvařil. Neuniklo to ostatním sestrám a okamžitě ji začaly pomlouvat.

„Jak to vypadá, doktor Hewson tě asi adoptuje. Nepamatuju, že by kdy vařil některé čaj. To se teda máš,“ řekla sestra Cathy.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Phoebe dotčeně.

„Řekla bych, že je sexy,“ vmísila se do hovoru jiná sestra.

Phoebe cítila, jak jí stoupá adrenalin v krvi. „To s tím nemá nic, ale vůbec nic společného. Je ke mně milý, protože jsem tu nejmladší.“ Sama tomu moc nevěřila, ale cítila se lépe, když to řekla.

Ostatní sestry nesouhlasně zamručely.

„A kromě toho, on mě vůbec nezajímá,“ řekla rozhodně. „Nemyslíte, že by spíš mohl být můj otec?“

Magnus Wood na chvíli přestal prohlížet rentgenové snímky a zaslechl, co Phoebe říká. Na chvíli se zamyslel. On sám je o rok starší než Hewson.

Odpoledne se díval z okna a z nemocnice vycházeli dva mladí lidé. Šli k modrému autu a doktor v nich poznal Phoebe a Petera. Kdo ví, co se mu v tu chvíli honilo hlavou.

SEDMÁ KAPITOLA

Od té doby, co se Peter pokusil Phoebe políbit, už byli spolu na rande mnohokrát. Neustále se jí snažil vysvětlovat, že k ní cítí víc než přátelství.

Peterovi bylo dvacet šest, byl středně vysoký, spíš silnější. Měl světlé vlasy a příjemný obličej a v nemocnici ho považovali za šikovného. Je to určitě hezký a sympatický kluk, říkala si Phoebe. Dlouho bych hledala příjemnějšího. Ale to asi nestačí, povzdychla si.

Peter se na ni podíval. „Děje se něco?“

„Ale, vzpomínám si na dnešek. Dvě resekce střeva a jedna ezofago-gastrektomie. Aspoň že se mi za ni doktor Wood omluvil,“ dodala vesele.

„Cože?“ vykřikl Peter.

„No, on ví, že mě ta operace nebaví,“ vysvětlila mu. Překvapeně na ni zíral. „Jak to ví?“

„Řekla jsem mu, že mě ezofago-gastrektomie nudí.“

„Phoebe!“ zhrozil se Peter. „Proboha, ty si nikdy nerozmyslíš předem, co řekneš?“

Překvapeně se na něj podívala.

„Přece nemůžeš říct hlavnímu operatérovi, že tě jeho operace nudí! To prostě...“

„To se prostě nedělá?“ pomohla mu Phoebe.

„Ano,“ řekl podrážděně. „A vůbec, neměla bys mít na nudění čas. Když už ho máš, tak sleduj chi-

rurga nebo přemýšlej o tom, co bys dělala, kdyby ses stala sálovou sestrou. Stejně jí jednou budeš. Teď se toho musíš naučit co nejvíc.“

Phoebe sledovala cestu před sebou. Nemělo cenu mu cokoliv vymlouvat. Stejně by nerozuměl. Najednou ji napadlo, že právě to je ten problém. Podívala se na jeho profil. Byl to seriózní muž, zaujatý svou prací a rozhodný. Ona by také mohla být rozhodná a zaujatá pro práci. Ale nikdy ne tak seriózní. Neuměla si představit, že by se mohla zamilovat do někoho takového.

Když zaparkovali před kinem, Peter jí stiskl ruku. „Jsi roztržitá, Phee, ale přesto tě miluju.“

Phoebe se podívala na jeho milé oči a jemný úsměv, ale usmála se smutně. Nebyla si jistá, jestli se někdy do Petera zamiluje a vůbec se netěšila na okamžik, kdy mu bude muset říct, že to asi nepůjde.

Po pár týdnech jí sestra Harveyová dovolila asistovat při operaci. Phoebe se zpočátku bála, ale šlo jí to výborně. Nakonec jí bylo líto, že operace skončila.

Dokonce ji pochválila sestra Herveyová i Magnus Wood. Phoebe se práce na sále tak líbila, že byla rozhodnutá stát se sálovou sestrou. I práce anesteziologické sestry ji bavila. Al Hewson se k ní choval mile a odpovídal na mnoho otázek, které mu Phoebe kladla. Rychle se učila a doktor Hewson si ji nemohl vynachválit.

„Proč chceš být sestrou, Phoebe?“ zeptal se jí jednou. „Jsi na to až moc chytrá.“

Phoebe se zamračila. „Doktore Hewsone, to je pěkná hloupost. Sestry by měly být chytré. Říká to naše hlavní sestra a já s tím souhlasím. Kdyby byly sestry inteligentnější, možná byste si jich víc vážil.“

Přišel k ní a objal ji kolem ramen. „Tebe si vážím,

maličká," řekl jí. „Nejvíce se mi líbí, když se naštveš a začneš se se mnou hádat. To ti moc sluší.“

Phoebe k němu vzhledla. Celý minulý týden se choval slušně. Zdálo se jí, jako by pochopil, že o něj nemá zájem a teď je mu líto, jak ji urazil. Ale poznala, že se v něm zmýlila. Smyslně se na ni usmál a v očích měl záblesk touhy.

Vysmekla se z jeho objetí, sundala ze zdi kyslíkovou masku a podala mu ji. Chvilí ji od ní nebral a jen se díval. Úsměv už zmizel, ale lesk v očích zůstal.

Náhle pochopila, že to neskončilo. Al Hewson byl člověk, který se jen tak nevzdával. A zase pocítila ten divný strach z tohoto nevypočitatelného muže.

Phoebe asistovala doktoru Morrisovi při laparoskopii. Diagnostikovali mimoděložní těhotenství a začali operaci. Phoebe šla práce od ruky a doktor Morris ji několikrát pochválil.

Po operaci Al Hewson odvezl pacientku ze sálu. Už tam nikdo nebyl, sestry odešly. Phoebe šla uklidit laparoskop.

Bylo úplné ticho, neslyšela ani hlásek. Stačila jenom krátce vykřiknout, když ji chytily dvě velké ruce a otočily ji k sobě. Jedna jí zacpala pusou.

„Ani se nehni," nařídil jí Al Hewson. „Neublízím ti.“ Jeho hlas změkl. „To by bylo to poslední, co bych ti chtěl udělat, květinko.“

Phoebe se bránila, jak mohla. Tlumeně vykřikla a on jí jen pevněji přitlačil ruku na ústa.

„Blázínku," řekl jí, „poděkuješ mi později.“

Phoebe na něho zírala. Oči měl rozšířené a tvářil se pobaveně. Odstrčila ho vši silou a dostala se mezi něj a polici s léky. Ale jak ustupovala, nastavil jí nohu, ona o ni zakopla a natáhla se na zem.

Stačila jen krátce vykřiknout, než jí opět zacpal ústa. Pak se na ni svalil, až skoro nemohla dýchat. Vzrušeně se na ni díval, cítila jeho zrychlený dech na tváři.

S hrůzou cítila, jak pevně ji drží. Pak najednou ten hrozný tlak povolil. Když se podívala nad sebe, uviděla Ala Hewsona opřeného o polici a Magnuse Wooda jenom krok od něho. Posadila se.

Oba muži stáli tiše proti sobě jako vytesaní z mramoru. Z Hewsona vyzařovala zuřivost, Magnus Wood stál odhodlaně se zatatými pěsti. Žádný z nich nepromluvil. Jen Phoebin vzlyk narušil ticho. Doufala, že se nezačnou prát.

Al Hewson odstoupil od police, a když procházel kolem Wooda, nepřijemně se usmál. Phoebe si všimla Magnusovy zatáté pěsti s bílými klouby. Tiše něco řekl Hewsonovi. Nerozuměla sice, o co jde, ale všimla si, že Hewson se okamžitě přestal smát.

Magnus podpíral Phoebe hlavu, když už počtvrté zvracela. Mezitím neustále vzlykala a třásla se po celém těle. Magnus ji něžně držel, schoulenou vedle něj na podlaze. Jemně jí hladil hlavu a tiše jí domlouval.

„Už je to pryč, Phoebe. Ničeho se nebojte, malá. Víckrát to neudělá.“

Phoebe na chvílku přestala vzlykat, podívala na Magnuse a usmála se. Mile se na ni podíval.

„Phoebe," řekl a začervenel se přitom. „Kdyby se někdy něco podobného opakovalo s ním nebo s kýmkoliv jiným, přijďte hned za mnou.“

„Děkuju," řekla Phoebe a dívala se na něj. Překvapil ji bolestný výraz v jeho tváři.

„Mně neděkujte," zavrtěl hlavou. „Nikdy k tomu nemělo dojít. Měl jsem to tušit.“ Phoebe si všimla

jeho pevně sevřených rtů. „Už se to nebude opakovat.“

„Já vím,“ usmála se na něj.

Bylo vidět, že se uvolnil a z očí mu zářila něha. „Teď vás vezmu domů.“

U večere všichni Phoebe překvapeně pozorovali. Vůbec nemluvila a brzo odešla do svého pokoje. Sedla si na postel, dívala se z okna do tmavé zahrady a přemýšlela. Ne o Hewsonovi. Ten nepřijemný zážitek byl v její mysli překryt něčím krásným.

Jasně si uvědomovala, že Magnus Wood není šestý nejlepší člověk na světě, ale první. Dovedla si představit zbytek svého života s ním. Nepřišlo to najednou. Nebylo to jen kvůli tomu, že ji vysvobodil od Ala Hewsona nebo proto, že ji lehce objal, když ji doprovázel domů. Stalo se to, když jí bylo tak špatně, že zvracela a on jí podpíral hlavu.

Kolik mu asi je let? Řekla by tak kolem třiceti. A Phoebe je dvacet. Její rodiče jsou přece také deset let od sebe.

Ona už není dítě, i když si to Peter myslí. Bude to prostě muset Magnusovi dokázat. Sama pro sebe se usmála, když promýšlela, co udělá.

Na příští čtyři týdny se Phoebe stěhovala na ambulanci. Pacienty tam měli rozdělené doktor Morris a doktor Wood. První den, který Phoebe na oddělení strávila, měl službu doktor Morris. Byl na ni trpělivý a vysvětloval jí věci, které ještě neznala. Pracoval velmi rychle a odpoledne byla Phoebe ráda, že už je konec. Doufala, že zítřejší den s Magnusem Woodem bude klidnější.

Přání se jí splnilo. Magnus k ní byl milý a ona mu stihla povědět o své rodině i o sobě. Ani si neuvědomila, jak to všechno stihla, ale uklidnilo ji, že

Magnuse její vyprávění zajímalo a sám se vyptával. I ona se o něm něco dozvěděla. Otec už zemřel, ale matce se daří dobře a bydlí nedaleko. Jeho sestra je doktorka na hematologii.

To Phoebe trochu zarazilo. Magnus by si k sobě určitě představoval někoho jako je jeho sestra. Těžko by ho zajímala mladá zákyňka. Nálada se jí pokazila a většinu času teď mlčela.

„Unavil jsem vás moc, Phoebe?“ zeptal se Magnus laskavě.

„Spíš jsem si unavila jazyk,“ usmála se na něj.

Magnuse to rozesmálo a vzal ji zvesela kolem ramen. Bylo to jen na chvíli, ale Phoebe byla přesto v sedmém nebi.

Koncem druhého týdne Phoebe na oddělení zdomácněla. Zjistila už, co se od ní čeká. Také se dozvěděla, že Magnus rád lyžuje, chodí po horách a že mu koncem srpna bude pětatřicet.

„Určitě vám přijdu starý,“ řekl jí při té příležitosti.

„Ne, vůbec ne,“ rychle zvolala Phoebe.

„Říkáte mi to, jen abyste mě potěšila,“ poznal menal trochu smutně.

„To není pravda,“ bránila se. „Já nikdy nelžu.“

„Tak dobře, věřím vám,“ řekl vesele.

Phoebe si všimla, že to odpoledne byl na oddělení veselý a pořád si něco pro sebe povídal.

Často se společně smáli věcem, které Phoebe provedla, protože byla myšlenkami někde jinde.

Většinou si ale myslela, že pracuje dobře, samozřejmě až na pár výjimek. Jednou poslala do laboratoře na rozbor Magnusův ananasový džus místo pacientovy moči. Sklenice stály na stejné polici a Phoebe byla zrovna zabraná do hovoru s Magnusem. Výsledek ji překvapil. Dlouho na zprávu zírala a nebyla schopná si to vysvětlit.

„Mám nezávadný džus?“ ozvalo se za ní pobaveně.

Phoebe se honem podívala na polici, kde stála původní lahvička. „To jsem tomu dala!“ zvolala a zakryla si oči rukama.

Někdy byla přece jenom trochu roztržitá. Asi nejhorší chvíle prožila, když pět minut hledala po pokoji pacientovu druhou bačkoru. Toho pacienta viděla jen zběžně na začátku vizity. Když mu po vyšetření pomáhala s oblékáním, myslela, že druhá bota někde prostě zmizela. S pravou botou v ruce ležla pod postelí, až si všimla Magnusových nohou.

„Hledáte něco?“ zeptal se a podíval se na ni.

„Nemůžu najít...“ Chtěla říct, „nemůžu najít druhou botu,“ ale Magnus jí honem zacpal ústa. Vyděšeně se na něho podívala a zahlédla, jak jen stěží přemáhá smích. Se strojeným klidem vzal potom od Phoebe botu a podal ji jednonohému majiteli.

Až později našla Magnuse se zakrytým obličejem v křesle a ramena se mu otřásala smíchy. Phoebe se ještě úplně nevzpamatovala a tak si jenom hryzala rty a celá zčervenala. Ale veselá světylka v Magnusových očích ji uklidnila.

„To bylo hrozné, doktore Woode!“ smála se. „Já jsem málem řekla...“ další výbuch smíchu jí nedovolil pokračovat.

„Nic se nestalo,“ řekl jí Magnus vesele. „Bylo by to sice netaktní, ale pan Giles by vám to odpustil. Koneckonců, kdo by se na vás mohl zlobit?“

OSMÁ KAPITOLA

Práce na ambulanci měla také tu výhodu, že o víkendech měla Phoebe volno, a tak mohla po dlouhé době jet na výlet s bratrem Andrewem.

Když spolu potichu procházeli podzimní krajinou, Phoebe si představovala Magnuse namísto Andrewa. Věděla, že tu chodíval, řekl jí to. Asi by ho musela dohánět, pomyslela si. Má mnohem delší nohy než ona. Při té představě se usmála. Ale možná by se jí spíš přizpůsobil on. Je přeci velmi pozorný. Od začátku k ní byl milý, ale spíš jako k dítěti. Jak by ho mohla přimět, aby se do ní zamiloval?

Podívala se na Andrewa. „Andy,“ zeptala se, „jak můžeš zařídit, aby se do tebe někdo zamiloval?“

Překvapeně se k ní obrátil a rozesmál se. „To je typická phoebovská otázka. Hlupáčku, nikoho nemůžeš přinutit, aby tě miloval. Prostě tě miluje nebo ne.“

Phoebe si povzdychla.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Ale nikdo,“ řekla nejistě. „To já jen tak teoreticky.“

„Blbost,“ Andrew měl sestřičku prokouknutou. „Ale když mi to nechceš říct, nemusíš. Jestli ale máš na mysli Petera, tak toho nutit nemusíš.“

Phoebe se zasmála a hodila po něm kamínkem. „Díky, ale ten to stejně není.“

„Není,“ opakoval po ní. „Myslel jsem si to. Chris mi nevěřil. Není to tvůj typ.“

„Kdo je můj typ?“ zajímala se Phoebe.

„Někdo, kdo by to s tebou vydržel,“ odpověděl jí v legraci Andrew.

Procházka i rozhovor s Andym jí prospěly. Samozřejmě měl pravdu. Buď tě někdo miluje nebo ne. Nedá se s tím nic dělat, jen být sama sebou a doufat.

Vzpomněla si na to, když ji v pondělí Peter pozval na večeři. Bylo jasné, že Peter je člověk, do kterého se nikdy zamilovat nemůže, i když byl milý a hezký. Dělal jí potíže mu to říct. Neměla s tím moc zkušeností. Oddalovala tu chvíli, jak mohla. Ale byla rozhodnutá mu oznámit, že s ním nikam nepůjde, dokud sama nebude chtít.

Magnus Wood zrovna čekal na telefon a nechtěně tak vyslechl část rozhovoru mezi Phoebe a Peterem. Nezdálo se, že by tím byl příliš zarmoucen.

Na ambulanci měli strašně práce. Bez přestávky pracovali až do jedné. Phoebe ani neměla čas sejít dolů do jídelny, a tak aspoň zaskočila s doktorem Woodem na sendvič.

„Vemte si ještě,“ pobízel ji.

„Vždyť vám sním celý oběd,“ provinile se bránila Phoebe.

Usmál se. „Myslím, že to potřebujete víc než já.“

„Proč?“ zeptala se.

Pohlédl na ni. „Jste dost hubená. Jak jsem si všiml, vydáváte spoustu energie.“ Měl pravdu. Moc nadbytečného tuku neměla a kolem poledne už měla hrozný hlad.

„Já toho sním hodně,“ přiznala se. „Myslíte, že mám tasemnici?“

„To ne,“ zasmál se. „Myslím, že všechny kalorie spálíte. Jste takový typ.“

„Divím se, že tady netloustnu. Nepracuju vůbec tolik, jako na oddělení,“ řekla Phoebe.

„To musí být na oddělení pěkná otročina,“ řekl. „Mě se zdá že tady děláte naplno. Líbí se vám tu?“ zeptal se po chvíli.

Přikývla a s plnou pusou dodala. „Tady je to nejlepší.“

Se zájmem se na ni podíval. „Proč?“ zeptal se.

Phoebe chvíli přemýšlela. Chtěla říct po pravdě: „Protože tady pracuju s vámi,“ ale to nešlo. Byly také i jiné důvody.

„Líbí se mi, že jednám přímo s lidmi a hodně se tu naučím, protože pracuji s vámi - a s doktorem Morrisem.“ Najednou mu chtěla říct, že je tu ještě něco navíc. „A je to tu pohodlné. Nic tady nerozbijím ani nedělám hlouposti. Asi proto - proto, že jste na mě hodný. Je mi tu dobře. A je tu legrace.“ Plaše se na něho podívala. Chvilí ji pozorně sledoval. „To jsem rád,“ řekl nakonec. Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale potom se jen pousmál a podal jí jablko.

„Vypadám takhle starší?“ zeptala se Phoebe maminky a v hlase jí znělo nevyslovené přání.

„Vypadáš tak na čtyři,“ předběhl matku Chris.

Phoebe se na něho výhrůžně podívala. „Tebe se nikdo neptal,“ řekla rozzlobeně.

Paní Jamesová musela opět uklidňovat rozbouřenou vodu.

„Je to moc hezké, Phoebe,“ řekla jí. „A praktické pro sestřičku. Nebudeš se muset obtěžovat se zastrkáváním těch tvých kudrlin pod čep.“

„Já myslela, že vypadám starší,“ povzdychla si Phoebe.

„No, možná - svým způsobem,“ zkusila to matka diplomaticky.

Phoebe se odpoledne před tím nechala ostříhat nakrátko, ale spíš jí to nějaké ty roky ubralo. Matce se tak moc líbila, ale starší jí určitě nepřipadala.

„Také jsem si dnes koupila make-up. Některé sestry si malují oči i řasy,“ oznámila matce zvesela.

Christopher se polekal. „Jen to ne, Phee. Ty a řasenka?“

I paní Jamesová nesouhlasně vrtěla hlavou. „Pamatuješ si, Phoebe, jak sis jedinkrát namalovala řasy na Juliinu svatbu? Měla jsi pak řasenku všude po obličeji a trvalo nám hodinu, než jsme to z tebe dostali.“

„To ano, ale...“

„Vždyť to snad ani nesmíte nosit. Jakmile se namaluješ, sestra to pozná. Ty to hlavně vůbec nepotřebuješ, Phoebe,“ přemlouvala ji matka. „Máš krásný obličej a dlouhé tmavé řasy.“

Christopher nechtěl za žádnou cenu připustit, aby se jeho sestra malovala. „Maminka má úplnou pravdu, Phoebe. Moc ti to sluší tak, jak jsi.“

Jindy by jí takové bratrské vyznání utěšilo, ale teď ji trápily jiné věci.

„Vypadám moc mladě,“ řekla smutně. Paní Jamesová se jen podívala, proč si její dcera přeje něco úplně opačného než většina ostatních žen.

Příští ráno přišla Phoebe do práce a Magnus zrovna telefonoval. Uvařila mu kávu jako obvykle a postavila ji vedle telefonu. S úsměvem se otočil a zůstal na ni zírat.

Stála před ním a přála mu dobré ráno. Vlasy měla kratší a ještě kudrnatější a dokonale jí rámovaly

roztomilý obličej. Z něj se na Magnuse smály ty nejkrásnější modré oči, jaké kdy spatřil.

Na chvíli přestal mluvit. Visel na ní očima a záhadně se pro sebe usmíval. Byl to tak divný pohled, že Phoebe poskočilo srdce. Bylo to kvůli těm vlasům? Myslí si, že je to hrozné, když se na ni tak dívá?

Otočil se zpátky k telefonu a dokončil hovor. Hlas měl ale jiný než jindy, Phoebe se zdál trochu přiškrčený.

Položil sluchátko a usmál se na ni. „Sluší vám to.“

Phoebe se uvolnila a usmála se zpátky na Magnuse. „Ty vlasy přímo nutí k prohrábnutí,“ řekl a natáhl k ní ruku. Phoebe se zasmála a pak najednou ztuhla, jak ucítila dotek jeho ruky ve vlasech.

Chvíli ji vískal ve vlasech a měl zase ten záhadný pohled, kterého si Phoebe všimla před chvílí.

„Jsou tak jemné,“ zašeptal jí.

Phoebe byla rozčilená, nevěděla, co říct. Zbytek dne byl Magnus nezvykle tichý a zdálo se, že o něčem přemýšlí. Phoebe si nebyla jistá, jestli to není kvůli ní, jestli něco nepokazila. Ale další den se už choval jako obvykle, vlídně a kamarádsky. Jenom ten, kdo ho důvěrně znal, by si všiml, že není tak klidný, jako dříve.

„Sestro Jamesová, pomohla byste mi a podala mi rukavice?“ požádal ji Magnus. Chystal se odoperovat v lokální anestezii nezvykle umístěný nádorek. Magnus seděl na stoličce vedle Phoebe. „Chcete si také sednout?“ zeptal se jí.

„Byla bych moc malá, děkuju,“ odpověděla mu.

„Řekněte si, až budete unavená, může to chvíli trvat.“

Phoebe se na něj vděčně usmála a podala mu stříkačku s anestetikem. Za okamžik provedl incizi a objevila se podivně vypadající bílá hmota.

„Co je to?“ zkoušel ji Magnus.

„Mazová cysta,“ odpověděla Phoebe bez zaváhání.

„Správně,“ pochválil ji. „A co s tím teď?“

„Extrahovat ji celou,“ řekla a on souhlasil.

„Mohla byste mi podržet háky?“ požádal ji.

Phoebe tiše přitakala. Už viděla jeho asistenty držet háky a nevypadalo to složitě. Vzala je do rukou a roztáhla ránu. Magnus jí jemně vzal za ruce a umístil je tak, jak potřeboval.

„Pojďte blíž,“ řekl jí. „Tak, aby jste měla ruce uvolněné.“

To Phoebe věděla. Ale věděla také, že bude těžké být uvolněná v jeho blízkosti. Přiblížila se k němu, jejich nohy se dotýkaly. Polkla a snažila se soustředit na práci. Magnus uchopil cystu do kleští a posunul se blíž k Phoebe. Cítila jeho teplo, pohyby svalů. Musela se zhluboka nadýchnout. Za chvíli byla cysta venku.

„Odpočiňte si,“ řekl jí a vzal od ní háky. „Děkuju za asistenci.“

Otočila se k němu a usmála se. Stáli těsně proti sobě. Phoebe se málem zastavilo srdce a celá ztuhla. Magnus nevypadal o nic lépe. Seděl nehybně a hleděl do modrých dívčích očí. Stejně jako Phoebe, ani on neměl sílu stočit pohled stranou. Úsměv na jeho tváři ztuhl a vypadal téměř bolestně. Připadalo jim to jako věčnost, přestože tak zůstali jen pár vteřin. Potom se Magnus otočil a pokračoval v práci.

Phoebe se zhluboka nadechla a zjistila, že jí nohy neposlouchají a srdce jí buší jako o závod. Potom zahlédla něco, co jí ani nepřipadalo možné. Když Magnus zašival první steh, třásl se mu ruce. Zbytek odpoledne nebyla schopná myslet na nic

jiného. A pokaždé, když si vzpomněla na ten okamžik, kdy se jejich oči střetly, rozbušilo se jí srdce. Proč se na ni tak díval. Je snad možné, že...?

Neměla chuť o ničem mluvit a pracovali potichu. Cítila, jaké je mezi nimi obrovské napětí, a když se jejich ruce jednou při převazování pacienta náhodou dotkly, bylo to jako elektrický výboj.

Odpoledne se vleklo jako věčnost. Byla chladný den, ale Phoebe bylo horko a Magnus si sundal plášť a vyhrnul si rukávy.

To jí ještě dodalo. Něco v jeho silných rukou chirurga na ni působilo tak silně, že nic takového ještě nezažila.

Ve tři čtvrtě na pět, když zavřela dveře za posledním pacientem, si připadala jako uzlíček nervů. Snažila se pochopit, co se to děje, ale rozum jí pracoval automaticky, jako ve snu. Vyhodila špinavou podložku z lehátka a zapisovala dnešní vyšetření. Celou tu dobu měla v hlavě podobu Magnuse Wooda.

Odešla mu říct, že už je hotová. Poznámky měl před sebou na hromadě a sám seděl hluboko v křesle a vypadal, že pozorně studuje zeď před sebou.

Phoebe položila zápisy na stůl a zůstala stát před Magnusem, aby zjistila, jestli ještě něco nepotřebuje.

Neřikal nic, jenom se jí zahleděl do tváře.

„Chcete... Potřebujete ještě něco?“ podařilo se jí vykoktat.

V tu chvíli neomylně svou ženskou intuicí poznala, že Magnus Wood si strašně přeje ji políbit. Prostě to věděla.

A bylo jí také jasné, že ho to stojí všechno úsilí, aby se ovládl. A Phoebe měla v hlavě jedinou otázku. Jak ho jen přimět, aby to udělal? Připadalo jí, že by se jí splnila všechna přání.

Nevědomky se zahleděla na jeho rty a užasla nad jejich krásou.

„Phoebe,“ zaslechla jeho hlas a znělo to jako volání o pomoc. Pohlédla znovu do jeho očí a pomalu se slabounce usmála. „M-Magnusi,“ zašeptala.

Magnus jí hleděl do tváře a potom se pohnul. Phoebe cítila, jak ji jeho ruce pevně tisknou a viděla jeho ústa, když se sklonil a políbil ji prudce a nedočkavě.

Trvalo to jen chvíličky. V příštím okamžiku jeho sevření povolilo, snažil se zachytit její pohled a těžce dýchal.

„Jseš - chci říct -“ vypravil ze sebe bez dechu a nejistě potřásl hlavou. „Chceš to?“ zeptal se nakonec slabě.

Phoebe nemohla odpovědět jinak. Na její tváři se objevil krásný úsměv a oči jí zářily.

Viděla, jak z Magnusovy tváře mizí napětí. Také on se usmál a potom ji k sobě znovu přitáhl, tentokrát pomalu, jemně a rukou jí hladil vlasy. Sklonil se a políbil ji. Napřed lehce a potom silněji a dlouze.

Byla to Phoebe, kdo zaslechl klapání sestřiných podpatků na chodbě. Odskočila od něho a měla sotva čas si s ním vyměnit spiklenecký pohled, když se sestra objevila ve dveřích. Doktora Wooda potřebovali na mužském oddělení a sestra právě zamýkala ambulanci.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Phoebino srdce zpívalo. Nikdy předtím netušila, co to znamená, ale teď to věděla. Hlavou se jí honila spousta myšlenek a představ jako o závod.

Magnusovy oči, jeho rty, úsměv, se kterým se na ni podíval, když odcházel na oddělení a tiše se optal: „Můžu ti zavolat?“

Jak jenom může taková chvílka změnit svět? A je to tak, všechno je ode dneška jiné. Magnus ji miluje.

Sama se tomu divila. Jak může ona, roztržitá a nepořádná Phoebe zaujmout někoho, jako je Magnus Wood? Stěží tomu může uvěřit. Stěží může uvěřit, že si ty nádherné okamžiky jenom nevyšnila, že se to všechno opravdu stalo.

Protáhla se před oknem, kterým pronikalo ranní slunce a zívla. Zahrada venku byla mokrá od rosy a tichá v mrazivém podzimním vzduchu.

„To je dneska krásný den, Andy, co?“ zakřičela.

Bratr vzhledl s ironickým úsměvem od snídane.

„Co je na něm tak krásného?“

„Prostě takový je. Je to ten nejkrásnější den,“ řekla, když se odcházela převléct a zanechala udiveného bratra v pochybnostech, co to zase sestřičce vlezlo do hlavy.

V jedenáct hodin si Andrew začínal myslet, že už na to přišel. Zavonil telefon, a on zvedl sluchátko.

Hluboký, příjemný hlas se představil jako Magnus Wood a chtěl mluvit s Phoebe.

„Hej, Phee, není to tvůj šéf? Snad nemusíš dneska do práce?“

Ale zarazil se, když viděl, jak jeho sestra v okamžiku několikrát změnila barvu, až nakonec zůstala celá zrudovělá. Potom zvedla sluchátko.

Andrew se posadil na její postel v opuštěném pokoji a hvízdal. „Tak takhle je to,“ mumlal si sám pro sebe a vypadal velice zamyšleně.

Nezůstal dlouho sám. Za chvíli byla Phoebe zpátky, prozpěvovala si a ve dveřích předvedla malou ukázkou jakéhosi tance.

„Tak tenhle je to,“ řekl krátce. „Každopádně míříš vysoko.“

Phoebe se zachichotala, ale hned se zatvářila vážně. „Ale nikomu nic neříkej, Andy. Ještě ne. Je to - totiž chci říct, že ho skoro neznám. Třeba z toho nic nebude.“ Prosebně se na něj podívala: „Neřekneš, víd?“

Andrew se křivě usmál. „Znám lepší věci, než dělat rozruch kolem frajerů mojí sestřičky.“

„Tak fajn,“ řekla Phoebe vděčně.

Andrew se musel přiznat, že ji ještě nikdy neviděl takovou. Celá zářila. Najednou si připadal nepříjemně. Doufal, že ten chlápek Magnus Wood je dobrý člověk. Musí být o hodně starší než Phoebe. Snad ji nemá jenom pro zábavu a není ženatý nebo tak něco. Díval se na veselý obličej své sestry, když si před zrcadlem připínala sponku do vlasů. Je tak otevřená, tak důvěřivá. Najednou měl Andrew silnou chuť potkat se s tím Magnusem Woodem.

„Phoebe, ten chlápek musí být o hodně starší než ty,“ začal a Phoebe se k němu překvapeně otočila.

„A co má být?“ zeptala se.

Andrew vypadal, že není ve své kůži. „No - není ženatý nebo tak něco, víd?“

„Jasně že ne!“ vykřikla. „Nechtěl by se se mnou sejít, kdyby byl.“

Andrew se zatvářil pochybovačně. „Jsou i takové,“ řekl.

„Dobře, tak prostě Magnus takový není,“ odpověděla. „A kromě toho vím z nemocnice, že není ženatý.“

Andrew nespokojeně potřásl hlavou. „A co tedy má v úmyslu s takovým děckem, jako jseš ty, Phee?“

Otočila se k němu s rukama v bok. „Tak zaprvé, Andrewi Jamesi, nejsem žádné dítě. Zadruhé, třeba mě má rád. Někteří lidé mají, víš?“

Andrew se váhavě pousmál. „Všichni tě mají rádi, ty hlupáčku. O to nejde.“

„Tak o co jde?“

„Víš - jenom doufám, že se s tebou nechce jen tak pobavit. Vůbec bych mu to neradil!“ dodal výhrůžně.

Phoebe se zasmála. „Andy, to je od tebe hezké.“ A rychle pokračovala, aby zakryla, že se začíná červenat. „Až pro mě dnes večer přijede, chystáš se prověřovat jeho počestné úmysly?“

Andrew se zakřenil. „Možná,“ řekl neurčitě.

„Já doufám, že ne,“ zasmála se Phoebe. Potom zvažněla a pokračovala. „A vůbec, vždyť na tom nezáleží. Teda, vlastně ano, ale chci říct, že to je riziko každého, kdo se zamiluje, nebo ne? Třeba to vyjde a ten druhý tě bude mít rád tak, jako ty jeho. A třeba taky ne, možná hledáte každý něco jiného. Nebo si chvíli myslí, že jim to spolu půjde a za nějaký čas zjistí, že se spletli.“

Andrew se usmál. „Kdy se z tebe stala taková

moudrá, dospělá žena?" zeptal se, ale odpověděl mu jenom její velice nedospělý úšklebek.

Phoebe se po telefonu s Magnusem dohodla, že pro ni přijede v půl osmé a vezme ji někam na večeři.

"Nějaký chlápek z nemocnice," odpověděl Andrew, když se ho doma ptali, na koho se to Phoebe tak dlouho chystá.

"To musí být něco extra," poznamenal Chris štiplavě. "Je to teprve potřetí, co vidím Phoebe v šatech. Musím se jí zeptat, kdo to je."

Chris nebyl večer doma, ale Andrew byl velice zvědavý, kdo pro sestru přijede. Magnus dorazil přesně a Phoebe ještě nebyla hotová, takže Andrew mohl uvést sestřina nápadníka do obývacího pokoje. Měl v úmyslu ho pořádně prověřit a kdyby to bylo nutné, vyjádřit svůj nesouhlas.

Phoebe už věděla o Magnusově příjezdu, zápasila s neposlušnými vlasy a líčidly a jenom doufala, že Andrew neudělá nějaký průšvih.

Zapomněla ale na Magnusovu schopnost vycházet s lidmi, takže když se konečně objevila v obývacím pokoji, nenašla zde přísného bratra a překvapeného nebo snad rozzlobeného doktora, jak se obávala. Oba muži se skláněli nad mapou údolí Sabaron a se zájmem porovnávali různé způsoby přechodu přes Blue Dog Rangers.

"Samozřejmě, je to o hodně strmější," říkal právě Andrew, "ale zkrátí to cestu nejméně o pět mil."

"Hm. Je to pěkně nepohodlná cesta," souhlasil Magnus. "Ale touhle cestou minete les na pobřeží a tam já to mám moc rád."

Právě se bavili o Phoebině nejoblíbenějším úseku cesty. S Andrewem se vždycky hádali o to, kterou cestou půjdou. "Já to tam mám také ráda," přidala se.

Magnus vzhlédl od mapy a usmál se na pozdrav. Phoebe odpověděla a doufala, že v přílehavých pletených šatech, které nakonec vybrala, vypadá co nejlépe. Z výrazu Magnusova obličej se dalo soudit, že ano.

Andy, který byl stále zabraný do studování mapy, začal energicky vypočítávat výhody své cesty, ale Magnus se pořád díval na Phoebe. Přejel ji očima od hlavy k patě a stále se usmíval.

Phoebe cítila, jak jí buší srdce a rychle opakovala: "Také to tam mám ráda. Na pobřeží je moje nejoblíbenější místo."

Andrew se na ni podíval a zakřenil se: "A tou druhou cestou musíš šplhat do prudkého kopce..."

"To mi nevadí," bránila se Phoebe bojovně. "Nikdy jsem si nestěžovala."

"To je pravda," uznával Andrew. "Nestěžuješ si. A musím přiznat, že to je pro tebe těžší." Obrátil se na Magnuse: "Každý kousek cesty pro ni znamená větší námahu, protože má tak krátké nohy."

Phoebe začala rázně protestovat. "Vůbec nemám krátké nohy!" rozkřikla se a pak se začala smát.

"Jsou krátké ve srovnání s mými," argumentoval Andrew.

"Ve srovnání s tebou jsem krátká celá, ale ty děláš, jako bych byla cirkusový trpaslík. Kromě toho, mám radši druhou cestu kvůli pobřeží. Protože tam můžeš jít tak potichu, že neslyšíš vlastní kroky. Je to jako bys šel po tlustém koberci. A je tam tak krásně a takové ticho."

"Já to znám," řekl Magnus. "Cítím se tam, jako bych do toho lesa patřil. Ne jako vetřelec."

Phoebe se usmála. "Ano, přesně tak," řekla. Chvilí bylo ticho.

„Tak, myslím, že bychom měli jít. Už máš určitě hlad,“ navrhl Magnus.

„Nevzpomínám si, že bych ji někdy viděl jinak než hladovou,“ přisadil si Andrew srdečně a sklidil za to zdrcující pohled od své sestry.

Magnus k němu napřáhl ruku. „Jsem rád, že jsem vás poznal,“ řekl Andrewovi. „A mohl si zavzpomínat na dřívější časy.“

Andrew mu stiskl ruku a očividně zapomněl na svou roli přísného ochránce sestřiny počestnosti.

„Třeba byste někdy chtěl jít s námi,“ navrhl. „Rád bych zkusil tu vaši cestu kolem Brownova jezera.“

Magnus se usmál. „Rád bych si to znovu prošel,“ řekl. „I když už to tam asi bude hodně zarostlé. Myslím že tudy dneska moc lidí nechodí.“

„Ano, to máte pravdu. Slyšel jsem, že tam bývala cesta, ale neznám nikoho, kdo by tudy šel.“

„Moc rád vám to ukážu,“ řekl Magnus a mile se na Andrewa usmál. Ale jeho pohled hned skouzl k Phoebe.

Jak si později Phoebe říkala, nadcházející večer patřil k těm nejkrásnějším, které zažila. Zašli do restaurace na břehu blízkého jezera. Jmenovala se „U přístaviště“ a měla velká okna, která hleděla přes záliv. Ve vodě se odrážela světla lodí, které se pohupovaly na vlnách. Usadili se u okna, aby mohli pozorovat soumrak nad jezerem a světlýkna na protějším břehu.

Phoebe se rozpovídala. Bylo toho tolik, co potřebovala Magnusovi říct a téměř nic, o čem by s ním mluvit nemohla. Nikdy před tím se s nikým cizím necítila tak příjemně. A on nevypadal, že by mu její vyprávění v nejmenším bylo proti mysli. Se-

děl naproti ní, usmíval se na ni a jeho pohled byl tak jemný a hřejivý, že se Phoebe čas od času znovu rozbušilo srdce. Celá zářila, když si uvědomila, že tu sedí v jeho přítomnosti, poslouchá jeho hlas, dívá se do jeho tváře a pozoruje krásné a čisté rysy jeho obličeje.

Mluvili o práci sestry, o jejích výhodách a těžkostech a Magnus tomu rozuměl víc, než si Phoebe představovala. Většina doktorů práci sester určitě nevěnuje žádnou pozornost.

„Chtěla jsi vždycky být sestrou?“ zeptal se jí.

„Ne.“ Phoebe zavrtěla hlavou a dodala: „Všichni moji známí věděli, co budou dělat, když vycházeli ze školy, ale já jsem neměla ani tušení. Začala jsem se učit na sestřičku, protože mi o tom vyprávěla jedna kamarádka a znělo to zajímavě. A také protože to je povolání, které má smysl.“ Pohlédla na něho. „Nechtěla jsem dělat něco neužitečného.“

Magnus si podepřel hlavu dlaní a chvíli ji mlčky pozoroval. „Cítíš, že to je tvoje místo?“ zeptal se nakonec a Phoebe se zatvářila nejistě.

„Ještě pořádně nevím. Líbí se mi pracovat s lidmi a pomáhat jim. Nemám ráda všechna ta pravidla a předpisy, všechny ty věci, které nesouvisejí přímo s pacienty. Vím, že to musí být, že by jinak oddělení nemohlo fungovat a že byste nemohli pacienty pořádně ošetřovat. A myslím, že až budu déle pracovat na oddělení, budou mě ty věci trápit méně,“ skončila s pochybnostmi v hlase.

„Myslím, že ne, Phoebe,“ odpověděl Magnus. „Spíš jich bude čím dál tím víc. Víc psaní zpráv a kontrolování ostatních, jestli na nic nezapomněli. Jak často vidíš vrchní sestru sedět na lůžku a jen tak si povídat s pacienty?“

„Nikdy nesedat na lůžko pacienta, pane dokto-

re," odpověděla Phoebe a dokonale napodobila sestru Donellyovou.

Magnus se srdečně zasmál. Ale Phoebe s ním musela souhlasit. Nikdy neviděla vrchní sestru povídat si s pacienty. Svraštila obočí.

„Ale jestli to není pro mne, pak už vůbec nevím, čím bych měla být," řekla smutně. „V čem si myslíš, že bych mohla být dobrá?"

Magnus chvíli neodpovídal. Hleděl na ni přes stůl, bradu opřenou v dlaních. Po chvíli odpověděl: „Myslím, že je hodně takových věcí. Něco, kde bys měla blízko k lidem, kde by ses jim dávala, starala se o ně a dodávala jim naději. Myslím, že by z tebe byla například dobrá sociální pracovnice."

Phoebe k němu zvedla oči. „Opravdu si to myslíš?" zeptala se.

Přikývl. „Ano. Moc dobrá. Máš opravdu vynikající schopnost vcítit se do situace druhých."

Phoebe chvíli uvažovala a bezmyšlenkovitě točila s čajovou lžičkou. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Myslím, že než jsem začala pracovat v nemocnici, neměla jsem ani představu, co vlastně sociální pracovníci dělají." Položila lžičku na stůl. „A řekla bych, že toho o nich pořád moc nevím. Jenom si představuju, že každý, kdo má nějaký zvláštní problém, nebo je nešťastný, nebo třeba nevychází s lidmi okolo sebe, se na ně obrací. A oni s ním potom mluví a snaží se, aby se sám rozpovídal o svých problémech. Je to tak?"

Magnus přikývl. „Ano. Ještě dělají nějaké věci navíc a také musí projít tří nebo čtyřletým kursem, ale to podstatné jsi vystihla." Usmál se na ni.

„Myslíš, že se na sestřičku nehodím?" optala se slabě.

Magnus si dal s odpovědí na čas. „Bojím se, aby tě ta práce nezměnila. Pro práci sestry jsou velice

přísná pravidla a není tam moc prostoru pro individualitu. Neraď bych tě viděl sešněrovanou předpisy, kdy by všechna tvá přirozenost a vtip a kouzlo přišlo nazmar."

Phoebe se trochu stydlivě usmála. „Moc hezky se to poslouchá," sklopila oči ke stolu, „takže bych měla být sociální pracovnicí?"

Magnus se zasmál. „Neříkal jsem, že bys měla být, jenom že bys v tom byla dobrá. Stejně dobrá bys byla matka."

Phoebe se rozšířily oči. „Matka!" vydechla a Magnus se pokoušel zakrýt pobavený úsměv.

„Nemusíš se tvářit tak vyděšeně," řekl jí. „Jenom ti navrhuji věci, ve kterých bys byla dobrá. Předpokládám, že jsi teď ještě neuvažovala o tom být matkou, ale časem o tom začneš přemýšlet a nepříjde ti to tak hrozné jako teď."

Phoebe se začala smát. „Vůbec mi to nepřipadá hrozné!" bránila se. „A i když jsem ještě mladá, už jsem o tom přemýšlela a chtěla bych mít děti. Mám dvě malé neteře a dovedu se o ně dobře postarat. Dokonce jsem dokázala utišit Melissu po očkování a to se nikomu jinému nepovedlo."

Viděla, jak se Magnus usmívá. „Jenom prostě - není to, myslím, povolání, které bych si teď hned vybrala. Kromě toho by se o mě rodiče báli a nelíbilo by se jim to a také by to velice pobouřilo moji prarůžku Kathleen."

Magnus se začal smát. „To je pravda," přiznával. „Je to spíš povolání pro vdané paní." Pokračoval stejně lehkomyšlným tónem. „Ale třeba najdeš někoho, za koho by ses chtěla provdat. Nebo myslíš, že to bude těžké?"

Otázka byla položena žertovným tónem a Phoebe nevěděla, jak by odpověděla. Proč se vlastně

ptá? divila se. Dělá si legraci? Nebo v tom byla skrytá nějaká hlubší otázka? Tvářil se ironicky, ale vypadalo to, že na její odpověď netrpělivě čeká. Ale jak by měla odpovědět na takovou otázku?"

Nakonec se zasmála. „Bude to hodně těžké, řekla bych. Moji bratři mi říkají, že to bude muset být někdo, kdo to se mnou vydrží. A takový že se přý bude těžko hledat.“

Magnus vypadal pobaveně, ale jeho oči se na ni jemně zadívaly. „Já bych řekl, že to nebude žádný problém.“

Phoebe na to musela myslet ještě i odpoledne příštího dne, kdy ležela na posteli a učebnice anatomie ležela zapomenutá vedle na zemi. Co tím vlastně myslel? A vůbec, neměla by si dělat nějaké velké naděje. Vždyť ji skoro nezná. Spousta věcí se ještě může pokazit. Třeba zjistí, že se v ní spletl a že mu na ní vlastně vůbec nezáleží. Možná mu vůbec nejde o nějaký vážný vztah a hledá jenom takové příležitostné známosti.

Rozesmutnělo ji to, ale přesvědčovala sama sebe, aby tomu nevěřila. Stačilo, aby si vzpomněla, jak se včera vraceli domů a všechno nepřijemné zmizelo.

Kamínky jim chrastily pod nohama, když se vraceli po večeri k autu a Phoebe si připadala trochu nejistá na vysokých podpatcích. Magnus ji vzal kolem ramen a při chůzi ji k sobě tiskl. Zasmála se na něj nahoru a v matném světle měsíce zahlédla jeho úsměv. Zastavil se a znovu ji k sobě přitiskl. Stáli tam v tichu na břehu jezera a slyšet byl jenom jejich dech. Potom Phoebe ucítila jeho ruku na hlavě a zvedla rty, aby se mohly setkat s jeho. A při polibku se jí až zatajil dech.

Šeptal jí do vlasů: „Jsi krásná. Krásná a milá a chytrá a nejlepší na celém světě.“

Byla to ta nejkrásnější slova, která kdy slyšela. Ale ona sama mohla jenom šeptat jeho jméno. Vypadalo to, že to úplně stačí, protože v příštím okamžiku ji znovu a znovu líbal. Pevně se k němu přitiskla a rukama pod kabátem cítila jeho svaly, jak se pohybují, když ji hladil. Cítila jeho touhu i jeho něžnost a přestože byla tak nezkušená, nebála se. Protože v ní se také probudila touha a ona celá hořela.

„Phoebe.“ Vydechl její jméno a líbal ji ve vlasech, na čelo, na krk. A nakonec bez dechu zašeptal: „Musím teď přestat,“ rychle ji vzal za ramena a odtáhl ji od sebe. Stál a díval se dolů na ni, ztěžka oddechoval tak jako ona.

„Pojď,“ řekl nakonec. „Musím tě odvézt domů dřív, než po tobě bratři vyhlásí pátrání.“

Phoebe se krátce zasmála a on ji vzal za ruku, když odcházeli k autu. Před domem zaparkoval, znovu vzal její ruku a políbil ji. Potom se na sedadle otočil k ní a pozoroval ji.

„Děkuju,“ řekl.

Zavrtěla hlavou. „Já děkuju,“ odpověděla a čekala.

Dlouze se na ni zadíval. „Jsi o tolik mladší, Phoebe,“ řekl konečně.

„Vadí to?“ zeptala se plaše.

„Já nevím,“ řekl pomalu a potom pro sebe dodal, „vadí to?“

„Mně ne,“ odpověděl Phoebe.

„Teď ne,“ řekl jemně.

Nikdy, chtělo se jí říct, ale odmlčela se. To už by moc předbíhala. Třeba by to nerad slyšel. „Prostě ne,“ řekla nakonec.

Cítila, jak jí stiskl ruku. „Uvidíme,“ řekl pomalu. „Ať se stane cokoli, ty musíš být šťastná.“

Učebnice anatomie ležela celou tu dobu bez povšimnutí, zatímco si Phoebe znovu prožívala ty chvíle. A srdce jí znovu začalo bušit. Zavřela oči. „Magnusi, miluji tě,“ zašeptala. „Udělám pro tebe všechno, co si budeš přát. Jenom abys mě také miloval. Jenom abys mě pustil do svého života.“

„Jsi o tolik mladší,“ říkal jí. Copak to něco znamená? Přemýšlel tak o budoucnosti? Nebo si říkal, jak je nezkušená, že mu nebude moct dát to, co hledá?

„Dám ti, cokoli budeš chtít,“ zašeptala. „Jenom mě miluj tak, jako já tebe.“

DESÁTÁ KAPITOLA

A potom jsem mu řekla: „Já prostě nemůžu připustit, aby sis myslel, že ti patřím. Jestli se mnou budeš jednat tímhle způsobem, tak sbohem.“ Cathy Paxtonová s chutí přidala poslední historku ze svého milostného románu k obvyklému nemocničnímu klábosení. „Nejhorší na tom je, že vždycky, když se pohádáme, musím se potom najíst.“

Phoebe chápavě přikyvovala.

„Myslím, že už jsem zase nabrala všechno, co se mi poslední dobou podařilo shodit,“ povzdychla si Cathy.

Phoebe seděla s kamarádkou v nemocniční jídelně a dojídaly oběd.

„To je škoda, že tím hádáním neztrácíš chuť k jídlu,“ poznamenala Phoebe. „To bys teď byla pěkně vychrtlá.“

Cathy se ušklíbla. „Máš pravdu. Většinu času, kdy jsme spolu, strávíme hádáním.“

„Je to - stojí to za to, Cathy?“ vyzvíдалa Phoebe.

Cathy si povzdychla. „Já nevím. Já vlastně ani nevím, jestli ho mám ráda. Je to prostě jenom - no, on mě má rád, i když se podle toho nechová. A ono vůbec není snadné najít někoho, kdo o tebe stojí, Phee. Pro tebe to vlastně asi není těžké, ty nejsi tlustá.“

„Ty přece taky nejsi tlustá,“ vyhrkla Phoebe. „Ty jsi -“ Zamyslela se a dodala: „Takový barokní typ.“

Cathy se krátce zasmála. „Díky za snahu, Phee, ale to znamená to samé.“

„To teda určitě ne,“ trvala Phoebe na svém. Podívala se na kamarádku a zamračila se. „Zajímala ses někdy o umění?“ zeptala se.

Cathy zavrtěla hlavou. „Proč?“

„Protože bys měla. Všechny ženy by měly. Věděla bys, že ta dnešní móda štíhlých žen je prostě jenom móda. Viděla jsi někdy nějaký obraz od Rubense nebo od Goyi? Věříš, že by se na mě ani nepodívali? Zato tebe by určitě chtěli hned malovat. Přesně bys pasovala do jejich představy, kdo je to krásná žena.“

Cathy se zachichotala. „Mohla bys mě některému z nich představit?“

Phoebe se rozesmála. „No, Cathy, to asi nepůjde. Jsou už hezkou řádku let mrtví. Ale je spousta mužů, kteří dávají přednost takovým typům, jak jsi ty. A možná, že bys měla oželet Russela a najít si jednoho z nich.“ Najednou dostala nápad. „Co takhle třeba Peter Wales. Vždycky mě napomíná, že bych měla přibrat.“

Cathy vypadala, že ji to zaujalo. „Opravdu? Je pěkný, líbí se mi.“

„Ano. A hodíš se k němu. Umíš se chovat líp než já.“

Cathy se zasmála. „No, i když jsi pro něho moc hubená a nevychovaná, vypadá to, že o tebe má celkem slušný zájem. A myslela jsem si, že on se ti taky líbí.“

„To ano, je prima. Ale není to nic pro mě,“ odpovíděla Phoebe rozhodně.

„Máš zájem o někoho jiného?“ optala se Cathy.

Phoebe se trochu začervenala. „Možná,“ řekla a usmála se.

Cathy se na ni podívala. „Myslela jsem si to.“ Potom se odmlčela a vypadala, že pečlivě volí slova. „Jenom - buď opatrná, Phee.“

Phoebe trochu překvapeně vzhledla a chtěla se zeptat proč, ale u jejich stolu se zastavila Virginia Burnsová.

„Cathy, Morris dělá ve dvě kolonoskopii. Jenom jsem si myslela, že bys to měla vědět.“

„Sakra!“ vykřikla Cathy. „Nechala jsem kolonoskop ve džezu! Musím letět, Phee. Uvidíme se později.“ V rychlosti srovnala nádobí na ták a zvedla se. „Nejsem vždycky tak pořádná. Jak vidíš,“ křikla přes rameno.

Phoebe se zasmála a potom se zabrala do závažné činnosti, která spočívala v jedení pudinku a osnování plánů, jak by mohla dát Cathy Paxtonovou dohromady s Peterem Walesem. Byla si jistá, že se k sobě výborně hodí. Už by pravděpodobně ani nepomyslela na Cathyno varování, kdyby v příštím okamžiku nedostala jinou, méně vítanou společnost.

Al Hewson se zastavil s tácem před jejím stolem. „Vadilo by ti, kdybys si přisledl?“ zeptal se.

„Vadilo!“ Phoebe zrudla a rozzuřilo ji, když viděla, že si položil ták na stůl a posadil se.

„Měla bys mi dát možnost, abych se omluvil,“ řekl.

„Už jste ji dostal jednou a víte, jak to dopadlo,“ připomněla mu.

Usmál se na ni. „Víš, vysvětlím ti to,“ řekl. „Dostaneš ode mne několik otcovských rad.“

Její otrávený povzdech ho neodradil. Naklonil se k ní a zadíval se jí do očí. „Nezačínej si s Magnusem Woodem,“ řekl.

Phoebe otevřela ústa, aby mu pověděla nejhorší nadávku, na kterou si v tu chvíli byla schopná vzpomenout, ale zarazil ji pohybem ruky. „Myslím to opravdu,“ pokračoval. „Nemáš o mně valné mínění a domníváš se, že Magnus Wood je hrdina. Ale mýlíš se.“ Jeho oči chvíli vypadaly pobaveně. „Neříkám, že by ses nutně musela mýlit ve mně, ale mýlíš se v Magnusovi Woodovi. Jeho nezajímají tvoje romantické sny. Když se to tak vezme, jde mu o stejné věci jako mně. Jenom na to jde šikovněji a poctivě se k tomu nepřiznává.“

„Tohle nebudu poslouchat!“ rozzuřila se Phoebe a chtěla odejít.

„Pak asi nejseš tak chytrá, jak jsem si myslel,“ řekl a jemně ji zadržel. „Magnus je nesmírně ctižádostivý. Hledá pro sebe podobný typ, ambiciózní ženu na vedoucím postavení. Někoho společensky i medicínsky významného. Možná, že už ji našel. A tak má teď poslední šanci...“

Phoebe se udělalo nevolno. Nemohla ze sebe vypravit ani slovo.

„Možná jsi ho okouzila,“ usmál se na ni Al. „Byl by blázen, kdyby se nenechal okouzliti. Ale jenom se s tebou potěší, nenabídne ti nic stálého. Nic, co by za to stálo, moje malá.“

Skončil. Phoebe mlčela a ve tváři byla celá bílá. Al se pohodlně zabořil do židle.

„Je mi to líto, maličká. Možná jsem netaktní, ale aspoň umím být upřímný. A jsem schopen ti nabídnout, co si jen budeš přát.“

Phoebe ze sebe vydolovala: „Od vás já nic nechci.“

Zkoumavě se na ni zadíval. Pak uraženě vstal ze židle a utrousil: „Varoval jsem tě. Možná si na mě časem vzpomeneš.“

Phoebe sledovala, jak odchází a vzteky zatínala prsty do stolu. Jak si vůbec něco takového může dovolit? Kdyby to jenom šlo, vyškrabala by mu oči.

Jak se o nich mohl dozvědět? Někdo je asi viděl, to se stává. Doufala jen, že to nebyla některá ze sester. Nebyla si jistá, jak by se to zamlouvalo vrchní. Ale spíš to byl nějaký doktor a ten to řekl Alovi. To byla určitě bomba, Magnus s mladou sestřičkou...

Phoebe se zhluboka nadechla. Ať jde Al do háje i se svým varováním. Každý přece ví, jak je Magnus slušný a poctivý.

Pak si vzpomněla na to, co jí říkala Cathy. Už jsem byla dvakrát varována, pomyslela si. Co to má všechno znamenat? Cathy měla určitě na mysli něco jiného než Al. Ten člověk je pokrytec, který se neštítí ničeho, nesáhá Magnusovi ani po kotníky. Ne, nemá cenu na to vůbec myslet.

Celkem se jí to celé odpoledne dařilo. Ambulance byla plná pacientů a doktor Morris se jako obvykle opozdil. Skončili dvacet minut po páté a Phoebe konečně odnášela stoh chorobopisů do lékařského pokoje. Trochu se zarazila, když tam uviděla sedět Magnuse.

Usmál se na přivítanou a Phoebe znovu okouzlil jeho úsměv. Na chvíli se zastavila a vychutnávala ten pohled. První se pohnul Magnus. Přistoupil k ní a vzal od ní chorobopisy.

„Musím si ještě promluvit s doktorem Morrisem,“ řekl a bylo znát, že má veselou náladu. „Čekám tu na tebe už dvacet minut. Máš teď čas?“ zeptal se. „Nechtěla by ses projet do Belfordu a zajít tam někde na večeři?“

Ano, přesně to si přála ze všeho nejvíc. Ani nezapomněla na předešlá varování.

„Nemůžu ale přece jet takhle,“ ukázala na sesterský oblek.

„To opravdu nemůžeš,“ přiznal pobaveně Magnus, „i když ti to i tak moc sluší. Ale mohl bych tě hodit domů a tam se převlékneš.“

Phoebe souhlasila. „Budu hned hotová. Mám - počkáš - sejdem se venku?“ vykoktala nervózně.

„Víš, kde parkuju?“ zeptal se. „Počkám tam na tebe.“

Phoebe si balila věci a přemýšlela o těch varováních. Ale nebyla schopná je brát vážně. Podle Magnusových očí by přísahala, že to myslí stejně poctivě jako ona.

Paní Jamesová byla téhož názoru. Chvilku se s doktorem Woodem bavila, zatímco se Phoebe převlékala. Paní Jamesové se Magnus zdál celkem mladý, i když byl o dost starší než její dcera. Příjemně si spolu popovídali a paní Jamesová byla s Magnusem spokojená. Líbil se jí. Byl vysoký, tmavý, měl široká ramena a atletickou postavu.

Zajímala se o jeho práci a nenápadně vyzvíдалa. „Zaměstnání vám musí asi zabírat hodně času, doktore Woode,“ poznamenala. „Máte rodinu...?“

„Magnusi,“ opravil ji a dodal, „ne, v tom jsem trochu pozadu,“ a v jeho očích se objevilo něco, co donutilo paní Jamesovou přemýšlet...

Phoebe se objevila v nových blankytně modrých šatech, které přesně ladily k jejím očím. Podle Magnusova pohledu poznala, že vybrala dobře. Prohlédl si ji obdivně od hlavy k patě.

Magnusův pohled neunikl paní Jamesové. Když odjeli, měla o čem přemýšlet.

„Tady to mám moc ráda,“ řekla Phoebe, když vyjeli nad jezero k Belportu. „Vždycky si představuju, jak odtud vyplouvám na jachtě.“

„Přemýšlela jsi někdy, že bys odjela z města?“ zeptal se Magnus a vypnul motor.

„Asi ano, když jsem byla mladší. Myslela jsem, že bych mohla někam pryč na univerzitu. Žiju tady celý život a párkrát jsem už přemýšlela, jaké by to bylo žít někde jinde. Ale teď, když jsem starší a moudřejší...“ spiklenecky na něj mrkla, „si už nedovedu představit, že by někde mohlo být tak hezky jako tady. Jinde by to bylo nové, ale to je asi tak všechno. Tak proč se tím zabývat? Co myslíš?“

„Víš, bydlel jsem už na víc místech. Ale nikde nebylo tak hezky, jako tady.“

Phoebe souhlasila. „Já jsem tady taky šťastná.“

„Myslíš, že budeš pořád? Až budeš starší, začne se ti to tu zdát malé a nudné...“

„Ale Magnusi, já se tu nenudím!“ vykřikla Phoebe. „Vždyť mi tu nic nechybí. Můžu tady dělat všechno, je tu krásně. Jsou tady lesy, čistá voda, pláže. To je pro mne moc důležité.“

Magnus souhlasně přikývl. „Pro mě také.“

Najednou Phoebe něco napadlo. „Tys už někdy přemýšlel, že by ses odstěhoval do většího města?“ zeptala se vylekaně. „Někam, kde je větší, lépe vybavená nemocnice?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy. Jsem tu úplně spokojený. Doufám, že se nikdy nebudu muset stěhovat. Všechno, co mám rád, je tady.“

Phoebe se zamyslela. Nevypadalo to, že by kariéra pro něho byla všechno. Dostala na sebe vztek, že vůbec přemýšlela o tom, co jí napovídal Al. Ať jde do háje. Nejradši by si nějak vyoperovala všechny myšlenky na něj.

Podívala se na Magnuse. Sledoval ji, opřený o dveře auta. Jejich pohledy se střetly a ona úplně

zapomněla na nepřijemnosti s Alem. Zamilovaně se na něj usmála. Chvilí se jí díval do očí a pak se k ní naklonil. Jemně ji uchopil a přitáhl k sobě. Cítila, jak se mu třesou ruce. „Polib mne,“ řekl jí jemně.

Vpili se do sebe. V Magnusovi vzplanula vášně, když ji k sobě přitáhl, hladil a líbal jí celý obličej, krk, ramena, až skoro ztrácela vědomí. Phoebe se nechtěla držet zpátky. Chtěla se dát celá tomuto muži teď i navždy. Kdyby chtěl, klidně i tady. Není to nic špatného, když se milují.

Vjela mu rukou pod kabát a cítila teplo a pohyb svalů. Topila se v moři vášni a nechtěla se zachránit. Ale on to udělal. Hlasitě se nadechl a chytil jí ruku. Stále ji držel a bolestně se na ni zadíval. Rychle oddychoval. Phoebe si ho prohlížela očima plnými touhy.

„Chci tě,“ zašeptal přerývaně. „Chci tě víc, než si vůbec dovedeš představit.“

Přiblížila se k němu a z očí jí vyzařoval souhlas.

„Ne!“ zasténal.

Oči se jí rozšířily.

„Už ne, Phoebe. Teď ne,“ šeptal jí. „Nemohl bych se zastavit.“

Během cesty oba mlčeli. Sjížděli k Belportu do přímořské kavárny. Phoebe si na jednom místě vzpomněla, jak si tu sedla na medúzu, když jí bylo asi devět let. Vyprávěla to Magnusovi a brzy si zase začali povídat. Jídlo bylo výborné, večer se už pomalu chýlil ke konci a ještě si toho měli tolik říct. Byla skoro půlnoc, když odcházeli nazpátek k autu a drželi se za ruce.

Phoebe něco napadlo. Nahlas se zasmála, když se podívala na Magnuse. „Co je?“ zeptal se.

„Přemýšlela jsem o zítřku, jak budu slušně klo-

pit oči a říkat ti: „Ano, pane doktore, ne, pane doktore.“

Magnus vyprskl smíchy. „Protože jsi to ještě nikdy nedělala, nebude to snad takový problém.“

Phoebe se na něho provinile podívala. „Ale měla bych. Sestra to vyžaduje.“

„Já jsem upřímně rád, že jsi ji neposlechla,“ přiznal se. „Ani si neumíš představit, jak je to příjemné pracovat s někým, kdo se chová přirozeně. Když řekneš to, co si opravdu myslíš.“ Oči mu zasvítily. „Je to mnohem zábavnější, než nějaké: „Ano, pane doktore, ne, pane doktore.““

„Hm, to musí být opravdu nuda,“ souhlasila Phoebe.

Pomalů se usmál. „To tedy je.“

Do postele se Phoebe dostala až o půl jedné, ale přesto nemohla usnout. Pořád se převalovala na posteli a představovala si večer s Magnusem. Magnus u stolu ve světle svíčky, Magnus, jak ji poslouchá, jak mluví a nakonec, jak ji líbá. Už věděla, proč nemůže usnout. Toužila po dalším polibku. Chtěla mít Magnuse tady, aby ji líbal. Chtěla ho celého - tak, jako u auta nad jezerem.

To on přestal, ne ona. Byla si jistá, že ona sama by se nezastavila, prostě by to nešlo. Kdyby ji Magnus chtěl, je jeho. Kdykoliv. Láska, kterou mu dává, nevyžaduje nic zpátky.

Trochu se uklidnila. Protáhla se labužnický na posteli. Je tak jiný než Al Hewson. Nechce to nijak uspěchat, nechce ji jen využít.

„Miluji tě, Magnusi,“ šeptala do tmy a představovala si, jak on to říká jí. Snila o něžnosti v jeho očích a cítila, jak ji k sobě přitahuje. Cítila jeho rty na svých, na krku, na prsou. Řekne: „Miluji tě,

Phoebe,“ protože to tak je. Zatím jí to ještě neřekl, ale ani nemusel. Řekne to, až si bude jist, že k sobě patří. Stačilo jí, že to na něm pozná.

Příští ráno byla sestra Jamesová v nemocnici dřív, než doktor Wood, přestože noc z velké části probděl.

Když Magnus přijel, usmál se na Phoebe. „Dnes ráno jsi nějak výkonná,“ řekl, když uviděl na stole připravené chorobopisy.

„Ano, pane doktore,“ odpověděla mu Phoebe se sklopenýma očima.

Přes tvář mu přelétl úsměv. „Takže nejste unavená, sestro?“ vyzvídal.

Zacukal jí koutek, ale odpověděla vážně: „Ne, pane doktore.“

Zasmál se a přitáhl si ji do náručí.

Večer šla Phoebe na studijní skupinu. Prvních šest měsíců výcviku v nemocnici už měla za sebou a za pár dní skládala zkoušky. Byla si vědoma toho, že učení nedala tolik, kolik by měla.

„Ty to máš v pohodě!“ řekla jí Virginia. „Nikdy nic nezapomeneš. To já si zase nic nemůžu zapamatovat.“

„Musela by sis nejdřív něco přečíst, aby sis to mohla pamatovat,“ upozornila ji Phoebe. „Já zatím přečetla jen třetinu anatomie. Neznám nic od pasu dolů.“

„Moje babička by to jenom schvalovala,“ přisadila si Cathy a všichni se smáli.

„Budeme holt muset každý večer do té doby, než napíšeme test, zůstat doma,“ posteskla si Virginia.

„A co ten doktorský večerek?“ zeptala se Cathy. „Jdeš s Charlesem?“ Virginia chodila s jedním medikem.

„Ne, asi ne. Tam sestry nechodí. To je jenom pro doktory,“ řekla Virginia. „Sestra se tam dostane jenom jako manželka lékaře.“

„Pro nás to teda není, co?“ poznamenala Cathy.

„To určitě ne,“ řekla Virginia.

Phoebe si na to vzpomněla později.

Na ambulanci by už nejradši zůstala napořád. Věděla ale, že po zkouškách se bude muset stěhovat na jiné místo a bude tam zase za hlupáka. A co je horší, už nikdy neuvidí Magnuse. Vlastně uvidí, jenom s ním nebude pracovat.

Ve čtvrtek přišel Magnus do ambulance a pískal si.

„Jste v pořádku, pane doktore?“ zavtipkovala.

„Naprosto. Někdy se mi stane, že mě napadne něco geniálního. Jako dnes ráno.“ Posadil se k ní na stůl. „Co děláš ten víkend po zkouškách?“ zeptal se.

„Smuteční šaty mám už ušité. Jenom ještě nevím, kam půjdu truchlit.“

Zasmál se tomu. „A co takhle jet se mnou a vzít si ty šaty do Harrington Bay? Mám na víkend půjčený dům u moře. Můžeš tam ležet a dávat se do pořádku po zkoušce. Nebo můžeme jít na výlet do Národního parku.“

Phoebe se rozšířily oči. „To by bylo skvělé!“ zvolala. „Tak jsem si to přesně představovala. Mohli bychom ze zálivu vylézt na Ned Peak.“

„Můžeme dělat, co budeš chtít,“ řekl vesele Magnus.

Od té chvíle Phoebe počítala dny. Ne, kolik jí zbývá do testu, ale do toho vysněného víkendu s Magnusem. Když si na to vzpomněla, srdce jí po každé poskočilo radostí. Jenom jí trochu dělalo starosti, co na to řeknou matka a Christopher.

Byla překvapená, když se ani nepodivili. „Vážně

jedeš?" zeptal se Christopher. „Tak hodně štěstí. Vem ho někdy na víkend do Blue Dog Rangers. Mohl by nám ukázat tu svou trasu, myslím, že by to mohlo být zajímavé.“

„Je to opravdu skvělý nápad, takhle oslavit zkoušky,“ slyšela Phoebe říkat matku. Ale neviděla už významný pohled směrem k panu Jamesovi.

Večer se Phoebe snažila učit, ale mysl měla přeplněnou důležitějšími věcmi. Třeba co si vezme s sebou nebo co uvaří Magnusovi k večeři. Anatomické obrázky kostry dolní končetiny jí nepřipadaly už tak zajímavé, jako předtím.

Příští den na ambulanci se konečně vlekl. Konečně doktor Morris dokončil vyšetření posledního pacienta a Phoebe mohla odejít. Šla chodbou do vstupní haly a mrkla k výtahům, jestli má vůbec cenu na ně čekat. Uviděla tam Magnuse ještě v operačním úboru s nějakým doktorem. Výtah byl jen o patro výš, tak se rozhodla počkat.

Oba doktoři k ní stáli zády a sledovali světla výtahu.

„Myslím, že do sedmi neskončíme,“ řekl doktor Farqarson.

„To už tu skoro můžeš přespat,“ odpověděl Magnus.

„Hele, bereš Madeleine na tu společnou večeři?“ zeptal se najednou doktor Farqarson.

„Ano, jistě,“ řekl Magnus.

„To ti schvaluju. Konečně nějaká inteligentní, krásná žena, s kterou se dá mluvit.“

Phoebe slyšela, jak se Magnus zasmál. „Ruce pryč, příteli. Nezapomeň, že už je zadaná.“

„Hm. Tak hodně štěstí. Aspoň mi dovol ji obdivovat zdáli, starý brachu,“ neodpustil si doktor Farqarson.

Konečně přijel výtah. Oba muži do něj nastoupili a zavřeli za sebou dveře. Phoebe nutně potřebovala setrást náhlou nehybností, která jako by ji ochromila. Opřela se o chladnou betonovou zeď a nepřítomně před sebe zírala. Znovu se jí v hlavě přehrával ten rozhovor, který dával jen jeden smysl.

„Bereš Madeleine na tu společnou večeři?“

„Ano, jistě.“

„Konečně nějaká krásná, inteligentní žena, s kterou se dá mluvit.“

„Ruce pryč, příteli.“

„Tak hodně štěstí.“

Všude kolem sebe slyšela ty hlasy. Phoebe stála jako přikovaná, neschopná uvažovat o čemkoliv jiném.

Kdo je Madeleine? Co má s Magnusem společného? Co znamená: „Je zadaná?“

Cítila, jak se třese. Dvakrát polkla naprázdno a zavrtěla hlavou, asi aby ji trochu pročistila.

Nějak se to musí vysvětlit. Určitě to je nevinná epizoda. Magnus by nemohl - to by prostě neudělal. Natolik ho znala, že si tím byla jistá. Musí být nějaké jiné vysvětlení, než to, že má Magnus poměr s jinou ženou.

Phoebe bezděky stiskla nástroje, které držela v náručí. Připomnělo jí to, proč sem vlastně šla. Musí se dostat nazpátek na ambulanci.

Pomalů, jako bez duše scházela po schodech. A celou dobu se zarputile upínala k jediné myšlence. Musí být nějaké jiné vysvětlení.

Doktor Morris si ani nevšiml, jak je jeho sestra náhle zamklá. Phoebe s ním stejně nikdy tolik neklábosila, jako s Magnusem. Kromě toho na ně čekala spousta pacientů. Phoebe byla velmi ráda, že

má co dělat. Pracovala jako automat, soustředila se na nejmenší maličkosti jenom proto, aby nemusela myslet na to, co na ní leželo jako černý mrak.

„Je ti dobře?“ zeptal se jí bratr Andrew u stolu. „Nic jsi nesnědla. A vůbec nemluvíš,“ dodal a zakřenil se.

Phoebe se slabě usmála. „Nic mi není.“

„Co se stalo?“ trval na svém a zamračil se.

„Nic,“ odpověděla podrážděně. Celé odpoledne se nekonečně vleklo a teď má před sebou ještě celý večer.

„Bojíš se těch zkoušek?“ zeptala se paní Jamesová.

Kdyby měla Phoebe odpovědět po pravdě, musela by přiznat, že na zkoušky úplně zapomněla. Ale aspoň už se jí nebudou dál vyptávat.

„No, trochu,“ odpověděla.

„Jsem si jistá, že to zvládneš,“ řekla paní Jamesová s jistotou. „Nikdy jsi neměla se zkouškami žádné problémy. Jakmile jednou začneš mluvit, všechno se ti vybaví.“

Phoebe se na ni krátce usmála. „Asi jo,“ řekla.

Ale vždyť je to vlastně úplně jedno, pomyslela si později, když osaměla ve svém pokoji. Snažila se přesvědčit sebe sama, že to je důležité a že bude muset zítra zase sednout ke knihám. Ale v tuto chvíli se to zdálo tak malicherné a ona neměla ani pomyšlení na studium. Natáhla se na postel a snažila si to všechno srovnat v hlavě.

Mohla by ta krásná, inteligentní žena být prostě jen přítelkyně?

Ale Magnus přece svého kolegu varoval. „Je zadaná,“ řekl.

A ten druhý doktor mu popřál: „Tak hodně štěstí.“ Je vůbec nutné ještě něco dodávat?

Třeba to byl vztah, který právě končil. Třeba Magnus věděl, že to setkání na večírku bude poslední a že se potom rozejdou.

A možná, že to byl vtíp, když řekl: „Pamatuj, že je zadaná.“ Prostě se to v tu chvíli hodilo.

Phoebe si vybavila Magnusovu tvář. Čisté, laskové oči, které se skoro pořád usmívaly, a jemné, kdykoliv se zadívaly na ni. Cožpak ji vůbec mohlo napadnout, že by takový člověk jen tak pro zábavu flirtoval s mladou sestřičkou a přitom měl poměr s jinou ženou? To je ta hlavní a nejdůležitější otázka, a když si ji Phoebe položila, nabízela se jenom jedna odpověď. Nemohla uvěřit, že by to bylo možné. On není ten typ, který by se takhle zachoval. To je prostě nemožné. Je nějaké řešení, které ukáže, že je v tom nevinné. Ona prostě jenom nevěděla všechno. Kdyby to věděla, nemohla by ho obviňovat.

Naplnil ji příjemný pocit důvěry a bezpečí. A byla si celkem jistá, že právem. Opravdu mu může důvěřovat. Byla by hloupost vyvozovat něco z takového nedorozumění a dávat za pravdu vysloveným lžím, které šíří Al Hewson.

Ne. Bude dál věřit v jeho charakter. Bude mu důvěřovat. Když se konečně rozhodla, cítila se Phoebe o hodně lépe a říkala si, že se třeba dnes večer přece jen něco naučí.

„Už se těším, až budeš mít ten test za sebou,“ poznamenal Christopher další večer, když nahlédl do Phoebeina pokoje. Jeho sestra tam ležela na podlaze s knihou v ruce a okolo ní se vršily hromady textů, poznámek, prázdných hrnků od kafe a nedojedených sendvičů.

„Jak to jde?“ zeptal se Chris a Phoebe, aniž zved-

la oči od stránek Guytonovy Fyziologie, mu rukou naznačila, aby vypadl. Chris se zachechtal a zmizel dřív, než ho stihla matka odehnat.

Ale paní Jamesová sama po chvíli do pokoje nakoukla. „Phoebe,“ řekla. „Dala by sis čaj? Potřebovala bys už nějakou pauzu. Celý den jsi se nezastavila. Divím se, že se pořád ještě dokážeš soustředit.“

„Hmm,“ zabručela Phoebe jako odpověď. „Ne, to je dobrý. Ještě mi to pořád leze do hlavy.“

Ve skutečnosti ji něco nutilo, aby ten večer nepřestávala mozek zaměstnávat. Zůstávala ponořená do práce a skoro si ani nevšimla, když před ní matka postavila podnos s večeří. Nezkoumala důvody své pracovitosti a nepřiznala si, že by nesnesla pomyslení na večerní zábavu a doktora s krásnou ženou po boku.

V úterý večer cítila Phoebe, že už má hlavu nacpanou k prasknutí. Přečetla a zopakovala si všechny své poznámky, prostudovala příslušné kapitoly, nazpaměť se naučila různé seznamy a snažila si vtisknout do paměti grafy. Povzdechla si a zavřela učebnici anatomie.

„Tak a je to,“ řekla si sama k sobě. „Jestli to neumím teď, už to nikdy nebudu umět líp. Myslím, že si teď dám sprchu.“

Dlouho si ale tuto relaxaci neužívala a už ji volali k telefonu.

„Phoebe, volá Magnus Wood. Mám mu říct, že zavoláš zpátky?“ zeptala se matka.

„Ne,“ odpověděla Phoebe rychle. „Už běžím.“

Zabalila se do ručníku a počkala trochu telefon. Magnusův hluboký a hřejivý hlas se ozval ze sluchátka.

„Ruším tě ve studiu?“

„Ne, zrovna jsem se sprchovala,“ řekla mu a usmála se.

Magnus se také zasmál. „Hm, to je neodpuštělné, že volám zrovna teď. Sprcha je určitě daleko příjemnější, než učení.“

Phoebe souhlasila.

„Volám jenom, abych ti popřál hodně štěstí,“ řekl. „I když si nemyslím, že by to bylo moc potřeba.“

Poděkovala mu. Byla ráda, že zavolał. Ráda by si s ním dlouho povídala, ale dnes večer nějak nemohla přijít na nic, co by mu řekla.

Vypadalo to, že si toho Magnus všimnul. „Nepřeháněla jsi to moc s prací, víd?“ zeptal se. „Připadáš mi unavená.“

Phoebe se zamyslela. Asi to je pravda. „Myslím, že jsem,“ řekla. „Ale zítra budu v pořádku. Už nebudu s ničím začínat a půjdu spát.“

„To je dobrý nápad,“ slyšela, jak říká. „Hezké sny, Phoebe. A nedělej si starosti se zítřkem. Budeš to mít za sebou, ani nebudeš vědět jak.“

Phoebe šla spát. Ale nebylo tak snadné usnout. Rozhovor jí ležel v hlavě. Důvěruje mu přece, nebo ne? Když máš někoho opravdu rád, musíš mu důvěřovat. A ona ho má ráda, opakovala si, a bude mu důvěřovat. Přece jenom jí trvalo trochu déle než obvykle, než se propadla do spánku.

„To je strašné,“ zaúpěla Virginia. „Myslíš, že nás vyhodí, když to bude všechno špatně?“

Phoebe poplácala kamarádku po zádech. „Myslím, že ne, Ginny,“ uklidňovala ji. „Není tak lehké najít za nás náhradu.“

Virginia se zasmála a hustá pozkoušková atmosféra plná očekávání trochu poroztála. Z malé skupinky se přesto občas ozývaly vzdechy jako:

„To je hrůza, nemohla jsem si skoro na nic vzpomenout!“

Nakonec, když sešly dolů do sesterského pokoje na čaj, aby oslavily svoji poslední zkoušku, řeč se stočila ze zkoušky na obvyklé nemocniční drby.

„Víte, že doktor West vzal sestru Merriotovou na tu oslavu?“ zeptal se někdo a otázka vzbudila značný zájem.

„Určitě už jsou zasnoubeni!“ vykřikla Rosemary Baker. „Jinak by ji tam nemohl vzít.“

Na to se rozvinula živá a vzrušená debata. Většinou se hovor točil kolem toho, kdo je na tom hůř, jestli doktor West nebo sestra Merriotová. Názory na to se hodně lišily.

„Mám ještě něco zajímavého,“ řekla dobře informovaná sestřička. „Magnus Wood tam byl s velice atraktivní doktorkou, je to opravdu třída.“

To bylo určitě nejméně tak zajímavé jako zprávy o sestře Merriotové. Všechny se vyptávaly na podrobnosti. Sestra Colletová, která byla známá svým suchým humorem, poznamenala: „A sakra, zrovna jsem se chystala oslnit ho svými půvaby a inteligencí. Mám být příští týden na sále.“

„Možná, že to byla jenom nějaká přítelkyně nebo kolegyně,“ navrhla jiná dívka.

„To teda určitě ne,“ ujišťovala je jejich informátorka. „Objímal ji kolem ramen, když vcházeli. A když ho zavolali do nemocnice k naléhavému případu, dal jí klíče od auta a políbil ji na rozloučenou.“

Někdo řekl, že to je opravdová smůla. O kom teď budou snít? A někdo jiný se zeptal na jméno té ženy.

Phoebe stála jako vytesaná z kamene u nádoby s čajem a neřekla ani slovo. Neohrabaně, třesoucí-

ma rukama donesla čaj ke stolu. Někdo jí něco říkal, ale nerozuměla, o co jde. Instinktivně se otočila ke dveřím a vykročila. Viděla tváře kamarádek zvláště vyděšené a pak se všechno rozplynulo a před očima už neměla nic.

„Myslím, že to s tím učením trochu přehnala.“ Laskavý, praktický hlas Cathy Paxtonové pronikl k Phoebe.

Sestra pokývala hlavou. Přišla se podívat na své studentky, jak si vedou při zkouškách a našla jednu z nich ležet v bezvědomí na podlaze. Ostatní jí dávaly první pomoc. „Hlupáček. Vůbec to neměla zapotřebí. Nemám vůbec obavy, že by sestra Jamesová měla problémy se zkouškami,“ řekla, když nahmatala Phoebin puls.

Phoebe se otřásla a otevřela oči.

„Tak. Všechno bude v pořádku,“ řekla sestra. „Jenom jste na chvíli ztratila vědomí.“

Phoebe se slabě usmála. Viděla, jak se sestra otočila ke Cathy a optala se vážným hlasem: „Jste si jistá, že jí nebylo špatně?“

„Myslím, že nebylo,“ odpověděla Cathy. „Prostě to rozčlenění ze zkoušky, řekla bych.“

„No, stejně by ji měl vidět některý doktor. Zavolám tam a zjistím, kdo by měl chvíli času.“

Když ji odváželi na ambulanci, doufala Phoebe, že Magnus je právě uprostřed složité operace.

Nakonec to byl doktor Macintosh, kdo ji prohlédl. Byl to srdečný a praktický muž, který ji rychle vyšetřil a řekl jí, že to přehnala s prací a že by se jí to nemělo v jejím věku stávat. Měla by vyrazit někam ven a užívat si života.

Phoebe se na něj slabě usmála, i když užívat si života byla poslední věc, na kterou teď měla chuť.

Ale nechtěla, aby někdo věděl, že něco není v pořádku.

„Tak fajn,“ skončil rázně. „Zůstanete tady půl hodiny ležet a vypijete si trochu čaje. Potom pojedete domů a zbytek dne budete jenom odpočívat. Jestli se zítra ještě nebudete cítit dobře, nemusíte chodit do práce. Do víkendu už jsou jenom dva dny. Zůstaňte doma, jestli budete chtít. Ostatní si s tím tady poradí.“

Phoebe odevzdaně klesla na lůžko a usrkla čaje, který jí sestra přinesla. Jako by měl přichut popela. Začala ji bolet hlava. Tupá, vytrvalá bolest za pravým okem. Ale nedalo se to srovnat s úzkostí, která se jí usídlila v hlavě. V tu chvíli byla vděčná jenom za jednu věc a to, že nezavolali Magnuse Wooda, aby ji prohlédl. Cítila, že se bude muset vyhýbat pohledu na něj.

Ale nepočítala s nemocničním zpravodajstvím. Nestihla ani domyslet, o čem v tu chvíli uvažovala, a už zaslechla Magnusův hlas.

Phoebe chtěla okamžitě vyskočit a utéct, ale ve stejném okamžiku poznala, že není kam. Kroky se už blížily k jejímu pokoji. Zabořila bledý obličej do polštáře, zavřela oči a čekala.

Ucítila Magnusovu ruku na zápěstí. „Phoebe?“

Zaslechla v jeho hlasě stopu úzkosti.

Otevřela oči a podívala se na něj. Skláněl se nad ní a na jeho hezkém čele zahlédla vrásky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jemně.

Phoebe tiše přikývla. Cítila, že teď nemůže mluvit. Uvědomila se, že jí tečou slzy.

Magnus se náhle posadil na okraj jejího lůžka. Stále ji držel za zápěstí. Jeho oči jí hleděly do tváře.

„Co se stalo, maličká?“ zeptal se vážně a něžnost v jeho hlasě už Phoebe nemohla vydržet.

Dvě velké slzy se objevily v jejích očích a stékaly jí po tvářích a po bradě. Další je následovaly a promáčely nemocniční povlečení.

„Phoebe!“ V Magnusově hlasě se mísilo překvapení s úzkostí. Rychle natáhl ruku a utíral slzy, které jí stékaly po tváři. „Copak se děje, lásko?“

Phoebe nevydala ani hlásku. Stále mlčela.

„O co jde?“ zeptal se znovu. „Měla jsi potíže se zkouškou? Ne, samozřejmě že ne.“ Znovu se zamyslel. „Není ti dobře? Bolí tě něco?“

Pomalou, s velkým úsilím zavrtěla hlavou, přestože to nebyla pravda. Něco ji bolelo. Cítila obrovskou bolest na prsou. Ale doktor tu nebyl nic platný.

Magnus ji pátravě pozoroval. „Neřekneš mi to?“ zeptal se jemně tak, jako kdyby se ptal pacienta.

Podruhé zavrtěla hlavou.

Dlouho bylo ticho. Phoebe na něho krátce pohledla a hned sklopila oči. Cítila ale na své tváři jeho pohled. Potom promluvil znovu a v jeho hlasě zaznělo něco nového, téměř hrozivého. „Někdo tě obtěžoval, Phoebe?“

Phoebe věděla, koho má na mysli. Nemohla mu dovolit, aby si to myslel. Nadzdvihla se a s obrovským vypětím ze sebe dostala několik slov.

„Ne. To ne.“

„Jseš si jistá?“ zeptal se rychle. „Podívej se na mne!“

Nechtěla se na něj ani podívat. Ale věděla, že musí. Pomalu zvedla oči a skrz slzy uviděla tvář muže, kterého miluje, ale který jí nikdy nebude patřit.

Vzlykla. Potom s vypětím všech sil se jí podařilo ovládnout vlastní hlas. „Tak to není,“ řekla slabě. „Přisahám.“

Magnus ji chvíli nehnutě pozoroval a jeho oči se zabodávaly do jejích. Přiměla se, aby neuhnula pohledem.

„Tak dobře,“ řekl nakonec, „věřím ti,“ a ona konečně sklopila oči. Slyšela, jak si povzdechl. „Doufám, že mi řekneš, co se stalo. Ale jestli nechceš mluvit, je to na tobě. Třeba mi to řekneš o víkendu.“

„Ne!“ Ten výkřik jí unikl úplně mimovolně a ona by si za to radši ukousla jazyk. Musela si vymyslet nějaký slušný důvod, proč odvolá víkend, který měli strávit společně. Nemělo vůbec smysl, aby Magnus Wood věděl, jak hluboce je nešťastná. Bude lepší, když se to nedozví, ona má také svoji hrdost.

„Dobře,“ řekl pomalu. „Tak budeme jenom odpočívat. A projdeme se kamkoliv budeš chtít. Spát budeš moci tak dlouho, jak jenom budeš potřebovat.“

Phoebe věděla, že by mu měla říct, že s ním nepůjde. Čím dřív, tím líp. A najednou se nestarala o nějaké výmluvy.

„Já nemůžu jet,“ řekla slabě.

Bylo dlouho ticho, než Magnus promluvil. „Proč?“ zeptal se potom tiše.

Phoebe polkla. „Nemůžu to vysvětlit,“ řekla a čekala, jestli Magnus vůbec ještě něco řekne.

Konečně promluvil. „Tak je to teda,“ řekl téměř neslyšně a znovu se odmlčel. „Nemusíš nic vysvětlit. Bylo - bylo to ode mne netaktní. Musíš dělat, co je pro tebe nejlepší.“ Bylo pro něj těžké pokračovat dál. „Už jsem to říkal dřív - cokoliv se stane, ty musíš být šťastná.“

Pustil její ruku a vstal. „Někdy jindy, možná,“ dodal a byl pryč.

Lítost, která zazněla z jeho hlasu, by měla poskytnout Phoebe zadostiučinění. Místo toho jí ale bylo tak těžko, jako ještě nikdy.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Phoebe byla opravdu šťastná, že nikdo nebyl doma, když přijela z nemocnice. Potřebovala se natáhnout do postele a vybrečet se. Pořádně a ze všeho, co ji trápilo.

Uvolnila tím ten hrozný přetlak, ale trápit ji to nepřestalo. Nechtěla, aby se doma něco dozvěděli. Ale jak to udělat? Nesnesla by jejich lítost a utěšování. A taky nechtěla, aby se zlobili na Magnuse.

Je opravdu ještě malá a naivní. Už ji třikrát varovali, ale ona je neposlouchala. Byla si sebou tak jistá. Tak jistá, že ji Magnus miluje.

Znova se neubránila vzlyknutí. Jak si to jen mohla myslet? Co ji tak ujistilo? Její mládí? Nezkušenost? Hloupost? Asi půl hodiny si nadávala. Žákyňka! Sotva dokončila školu! Žádná moudrost, rozvaha, zkušenosti. Pouze naivní, blbá a hloupá žákyňka, která se na první pohled zamiluje do muže, do kterého se zamilují všechny začínající sestry.

Pak najednou začala obviňovat Magnuse. Už má nějakou jinou, někoho na stejné úrovni s ním, s kterou se chystá oženit. Jen se baví s nezkušenou malou holčičkou, která je do něj zblázněná. Proč by jinak říkal: „Ani si neumíš představit, jak je pěkné pracovat s někým tak přirozeným, s někým, kdo hned řekne, co si myslí.“

Magnus se už prostě nudil. A nekonvenční Pho-

ebe se svými trapasy ho začala bavit. To se mu zalíbilo.

„Jde mu o to samé jako mě. Jenom to tak poctivě nepřizná.“ Takhle nějak to říkal Al Hewson. A Phoebe si konečně s bolestí přiznala, že měl pravdu. Věděla, že ji chtěl stejně jako Al Hewson. Ten se tak také choval, ale Magnus to nedokázal přiznat. Byl méně poctivý a měl víc trpělivosti. Byl připraven čekat. Získat její důvěru, aby měla dojem, že mu na ní záleží. A potom, už tento víkend v Harrington Bay, by konečně byla jeho. Přece jen by dostal to, o co mu šlo.

A potom? Phoebe si nebyla jistá. Pokračoval by v tom vztahu? Podváděl by dál tu ženu Madeleine a nabízel by Phoebe poloviční porci?

Jedna by uspokojovala jeho pýchu a ctižádost, s druhou by zaháněl nudu a uspokojoval žádost. Kdo ví? Možná by dopadla jako Anne Boleynová, pomyslela si. Opustil by ji, když už by ho u ní nic nového nečekalo.

Ale potom se znovu rozvzlykala. Napadlo ji, že to takhle nemuselo dopadnout. Možná, kdyby se k němu neotočila zády, Magnus by zjistil, že ji miluje. A třeba by se nakonec rozhodl, že ji potřebuje víc, než tu druhou ženu.

Před očima jí vyvstala představa Magnuse, jak přiznává svůj poměr s jinou ženou a slibuje, že už to nebude pokračovat. Na chvíli v ní vzrostla naděje.

Ale brzo ji překřičel hlas, který se v ní vytrvale ozýval. Co by se z ní stalo za ženu? Taková, která odloudí muže jiné díky jeho sexuální nenasytnosti? Phoebe si znechuceně odfrkla.

A mohla by ona opravdu chtít takového člověka? Byl by to stále ten člověk, kterého obdivovala a milovala? Tamten muž byl poctivý, ne zrádce.

Všiml si pocitů druhých. Byl jemný a hodný v lásce, ne nějaký sobec. Phoebe si sama vytvořila muže, jakého mohla milovat. Protože, jak se ukázalo, Magnus takový není.

Venku se snášel soumrak a ozývaly se zvuky blížící se bouře. Phoebe našla kapesník, vysmrkala se a zůstala stát u okna. Zamračeně pozorovala, jak se černé mraky kupí nad obzorem. Zítra bude pršet. Službu bude mít doktor Morris. Phoebe může jít do práce, nebo předstírat, že je nemocná a zůstat doma. Najednou jí přišlo jako nejpříjemnější věc na světě zůstat zavřená ve svém pokojíku, zahrabaná pod teplou peřinou. V pátek může také zůstat doma, protože bude sloužit Magnus a Phoebe si nebyla jistá, jestli by pohled na něho vydržela.

Ozvalo se zaskřípění venkovních dveří a probudilo Phoebe ze snění. Ne, to nepůjde. Bude muset lhat i své rodině. Necítila se na to, aby se s nimi dělila svou bolest. Bude to prostě muset vydržet.

Rychle, aby ji maminka nenašla u okna s očima červenýma od pláče, vklouzla do koupelny a pustila na sebe sprchu. Tam se mohla dosyta vyplakat a nikdo o tom nemusel vědět.

Je to divné, ale Phoebe spala dobře. Přiměla se, aby u večeře zvesela povídala, jaké to bylo u zkoušky. Potom se vymluvila, že ji z učení bolí hlava a že nemá chuť k jídlu a brzo odešla spát.

Ráno se vzbudila do strašného smutku. Říkala si, že matka by ji asi utěšovala, že může být ráda, když poznala tak brzo, co je vlastně Magnus za člověka. Ale v tu chvíli cítila, že všechno její štěstí a naděje se zhroutily. V práci se pomalu šourala a jejich vzdechů si všiml i doktor Morris.

„Jste asi dost utahaná po té zkoušce, co?“ zeptal

se laskavě. „Nic si z toho nedělejte, víkend už je blízko.“

Phoebe se přiměla k úsměvu a pomyslela si, že pro ni to do víkendu bude trvat ještě celou věčnost.

Jestliže čtvrtek bylo těžké nějak přežít, v pátek ji čeká hotové peklo. Phoebe ležela ráno v posteli o celou čtvrt hodinu déle než obvykle a přela se sama se sebou, jestli má vstát nebo ne. Nakonec to maminka rozhodla za ni.

„Phoebe, co je s tebou? Přijdeš hrozně pozdě, holčičko. Nejseš nemocná?“

Phoebe odhodila peřinu a vyskočila z postele. „Jenom ospalá,“ řekla.

Paní Jamesová se na ni zblízka zadívala. „Něco se děje?“ zeptala se znovu.

„Ne,“ zalhala Phoebe. „Taková lenost po zkoušce. Teda, to přijdu pěkně pozdě. Musím sebou hodit.“

Na ambulanci přesto dorazila včas, i když autobus musela dobíhat. Na chvíli ji potěšilo, když zahlédla v kanceláři Petera Walese. Třeba Magnus nepřijde a Peter to vezme za něho. Ale její naděje se rozplynuly, když ji Peter pozdravil, vyptal se na zkoušku a odebral se na operační sál. Jindy by si pomyslela, že je dobře, když se Peter chová jenom přátelsky a nic víc. Ale dnes ráno na to neměla ani myšlenku. Za chvíli se bude muset setkat s Magnusem Woodem a v tu chvíli by radši skočila do ohně. Říkala si, že o tom asi přemýšlel a snad mu došlo, že se doslechla o Madeleine. Bude vědět, že to je důvod, proč zrušila víkendový výlet. Bude vědět, že mezi nimi všechno skončilo. Phoebe očekávala, že Magnus bude mít dost slušnosti, aby o tom vůbec nezačínal.

Ale jenom se na něj dívat, být tak blízko u něho a vědět, že je všemu konec, bude pro ni nepředsta-

vitelné utrpení. Přestože její Magnus byl sen, stále milovala jeho obličej a jeho hlas.

Krátce vzhlédl, když vešla, usmál se tak jako vždycky a Phoebe se v hrudi srdce málem rozskočilo. Potom se znovu zabral do zprávy, která ležela před ním.

„Paní Brownová přijde ve čtyři,“ řekl a byl to téměř jeho obvyklý tón. „Vypadá to, že se jí rána trochu zanítla. Budeme si ji tu muset nechat a podívat se na ni. Teď je tady paní Coulsonová.“

„Připravím ji,“ vypravila ze sebe Phoebe.

Snažila se ze všech sil, aby udržela myšlenky u práce a nedovolila jim zabývat se čímkoliv jiným. Dnes jí ale přišlo obtížné vůbec přemýšlet. Byla víc než jindy nepozorná a nemotorná a téměř se rozplakala, když v jednom pokoji upustila nádobu s dezinfekčním roztokem.

Magnus ji přišel vysvobodit. „Nemusíš to čistit. Zavoláme uklízečku, aby to tady uklidila. Tvůj čas je na to moc drahý.“ Pomohl pacientovi z lůžka. „Pojďte tudy a nešlápněte do toho,“ řekl a dodal, „sestra má dneska těžký den, myslím.“

Jistě to myslel dobře, ale Phoebe to vehnalo do očí slzy, které už stejně měla na krajíčku. Odnesla prázdnou nádobu a vyplakala se při hluku sterilizátoru. Potom si v umyvadle opláchla obličej, aby nikdo nic nepoznal.

Jestli si Magnus všiml, když se sestřička za pět minut vrátila s novým roztokem, jejích zarudlých očí, nedal to na sobě znát. Ale nezávislý pozorovatel, kdyby tam nějaký byl, by si všiml, že hledí do její tváře častěji, než by bylo nezbytně nutné, a že vypadá dost zamyšleně.

„Je mi líto, ale ještě toho musíme dost stihnout,“ řekl jí v poledne, přestože to nebyla jeho chyba.

„Myslím, že by sis tak akorát mohla stihnout seběhnout dolů na oběd. Nebo se můžeš samozřejmě se mnou podělit o moje sendviče.“ Příjemně se na ni usmíval, jeho hlas zněl naprosto civilně, ale Phoebe si nemohla představit nic horšího, než zůstat s Magnusem o samotě.

„Seběhnu dolů,“ řekla.

Jestli pocítil zklamání, nebylo to na něm vidět. „Jak chceš,“ řekl nezáuštěně a zabýval se dál nástroji.

Odpoledne začalo špatně a skončilo ještě hůř. Phoebe zapomněla dát sigmoideoskop do sterilizátoru a přitom byl potřeba již u prvního pacienta. Chtěla to napravit a nabízela se, že doběhne pro jiný na sál, ale Magnus ji zadržel.

„To nevadí,“ řekl. „Panu Thomasovi nebude vadit, když čtvrt hodiny počká. Myslím, že se na to stejně moc netěší.“

Phoebe se snažila zasmát jeho jemnému humoru, ale zjistila, že se jí to nedaří. Potom ji ještě dorazil, když tiše dodal: „Chudáku, máš dneska perný den. Ale už to bude brzo za tebou, Phoebe. A nemusíš se cítit nijak provinile, takové věci se stávají. Já to znám.“

Phoebe si nebyla úplně jistá, jak to myslel, ale určitě se jí snažil nějak utěšit. Nechápala, jak si může myslet, že on by ji mohl utěšovat. Musel už uhodnout, že se dozvěděla o Madeleine. A co k čertu znamená: „Takové věci se stávají?“ Cožpak nemůže mít trochu pochopení a taktu, aby si jí nevšímal?

Nakonec to byla paní Brownová, kdo dovršil ten hrozný den. Malá žena s pronikavými černými očima a s liščí tváří okamžitě zaznamenala, že obvyklá spokojená atmosféra na ambulanci se znatelně změnila.

„Á, copak se děje, drahoušku?“ poznamenala starostlivě k Phoebe. „Měli jste mileneckou hádku, vy a doktor Wood? Oba vypadáte pěkně mizerně.“

Phoebe se snažila vzít to jako vtip, ale paní Brownová se nenechala obalamutit.

„Hm, starou ženskou neoblaheň,“ řekla a umírněně vrtěla hlavou. „Ne, ne. Copak se přihodilo? Minule, co jsem tu byla, vám to tak klapalo.“

Phoebe náhle cítila, že začne křičet, a tak bylo velké štěstí, že se Magnus rozhodl ukončit tu trapnou rozmluvu.

„Dobré odpoledne, paní Brownová,“ řekl srdečně. „Tak se položte a ukažte to zarudnutí, o kterém jste mi říkala.“ Pomohl jí lehnout si na záda na lůžko, i když to normálně dělala Phoebe, a krátce pohlédl směrem k Phoebe, která stála nejistě a ještě pořád se snažila ovládnout.

„Mohla bys odnést dnešní zprávy, prosím?“ řekl příjemným hlasem.

Phoebe na něj zůstala nechápavě zírat. Nechce, aby tu zůstala a pomáhala mu? Možná, že poznal, jak málo scházelo, aby se neovládla. Tiše jí pokynul hlavou, aby odešla, a ona si uvědomila, že jí rozumí a že má pravdu.

Bylo deset minut po páté, Phoebe seděla v křesle v kanceláři a ve tváři byla celá rudá. Magnus se opíral o stůl před ní a nespouštěl z ní oči. Phoebe pochopila, že neuhodl, že ona už ví o Madeleine. Protože se zeptal, jestli ji ještě někdy uvidí. Když odvrátila hlavu a řekla: „Ne“, zeptal se proč. Omluvil se za tu otázku, ale stále čekal na odpověď.

Phoebe to přišlo divné. Cožpak nevěděl, že v nemocnici se všechno roznese? Netuší, že se musela dozvědět o té doktorce? Na chvíli zůstala bez dechu.

Vtom Magnus spěšně promluvil znovu.

„Nechtěl jsem ti tohle způsobit. Víím, že už máš dost. Myslel jsem...“ Zdálo se, že trochu zaváhal. „Myslel jsem, že se s tím můžu smířit, ne jako Al Hewson.“ Na chvíli se zarazil, jako by sbíral síly, aby se ovládl, ale nakonec to nevydržel. „Ach Phoebe,“ vyhrkl zmučeně, „já nemůžu! Já se s tím nemůžu smířit. Jestli je něco - jestli je něco mezi námi, musím o tom vědět. Rozumíš? Musím vědět, co se stalo. Nebo aspoň, když mi to nebudeš chtít říct, jenom mi řekni, jestli se s tím dá něco dělat.“

Nikdy neviděla Magnuse takového. Klid ho opustil. Jeho hlas zněl přiškrčeně, pohyby měl roztrhané a bylo z něj cítit obrovské napětí.

Pocítila záblesk porozumění. Třeba se vůbec neliší od Ala Hewsona. Jeho tvář byla stažená stejně jako tvář Alova a teď dokonce viděla, jak se mu zúžily oči. Phoebe proběhl záchvěv strachu. Byl schopný udělat to, co Al?

„...jde mu o to samé, jako mě,“ zněla jí v hlavě Alova slova.

Phoebe nevypadala, že bude schopná odpovědět.

Dívali se na sebe, Magnus se nahýbal dopředu a Phoebe se krčila stočená v křesle. Cítila, jak jí srdce buší do žeber.

Najednou se Magnus odstrčil od stolu a klesl do druhého křesla. Phoebe viděla, jak se mu zvedá hrudník. Už se na ni nepodíval, ale přitiskl si ruku na oči, jako v bolesti.

Chtěla odejít. Strašně moc chtěla odejít. Ale Magnusovo křeslo stálo mezi ní a dveřmi.

Náhle vzhlédl. Vypadalo to, že jí čte myšlenky. „Běž,“ řekl prostě a pak dodal, „nikdy jsem si nemyslel, že by ses mě mohla bát.“

Phoebe seděla bez hnutí, hluboce zasažená úzkostí v jeho hlase.

„Běž,“ téměř zařval. „Myslela sis, že tě praštím? Nebo že tě znásilním?“

Najednou ji zaplavil pocit, který nečekala. Byla to lítost.

Podvedl ji. Vzbudil v ní lásku a přitom měl vztah k někomu jinému a jí to neřekl. Chystal se ji svést a pobavit se s ní a teď, když mu jeho kořist utíkala, choval se stejně agresivně jako Al Hewson. Ale litovala ho. Bylo pro ni těžké pochopit, že po ní může muž toužit tak, aby se choval tímhle způsobem. Viděla ale, že to tak je a věděla, že to, co říkal byla pravda. Nechtěl, aby se ho bála. Zranilo ho, že dala najevo strach.

„Proč nejdeš?“ zeptal se najednou a jeho hlas zněl hrubě.

Phoebe těžce polkla. „Promiň,“ řekla. Vstala a vyšla z pokoje ven.

Autobus jí ujel. Pršelo a ona si zapomněla deštník. Ale nevěnovala tomu pozornost. Nenapadlo ji, že by mohla počkat na další autobus a vydala se v dešti domů. Po pár set metrech byla promoklá na kost, ale zdálo se, že nevnímá, jaká je zima. Déšť jí promáčel boty, ale ona se ani nenamáhala vyhýbat se loužím. Možná, že jí dokonce ten déšť a zima byly příjemné, zakrývalo to bolest jejího srdce.

Po mokré cestě za ní přijíždělo auto a mířilo směrem k jejímu domovu. Phoebe doufala, že to snad není Andy, nechtělo se jí nic vysvětlovat. Ale auto přešlo bez povšimnutí. Zaslechla znovu zvuk motoru a tentokrát auto zabrzdilo kousek před ní. Phoebe šla s hlavou sklopenou, aby jí déšť nestékal do očí. Ale zvedla oči, když zaslechla zavírat dveře

a srdce se jí zastavilo, když uviděla, že to je Magnus. Strnula jako kámen.

Magnus k ní přiběhl v dešti a popadl ji za ruku. „Pojď,“ řekl a táhl ji k autu. Chvilí se vzpouzela, ale chytil ji kolem ramen a řekl: „Pojď!“ hlasem, který nepřipouštěl námitek a Phoebe se ocitla v autě.

Magnus dosedl za volant a zabouchl dveře před deštěm. Chvilí lapal po dechu, potom se otočil na zadní sedadlo pro kabát. Zabalil ji do něj.

„Jseš hloupé děčko,“ řekl. „Nastydneš se v takové zimě.“

„Nastydnutí není způsobeno nízkou teplotou. Nastydnutí je způsobeno virovou infekcí,“ ocitovala Phoebe vrchní sestru.

Magnus se na ni chvíli díval a potom vyprskl smíchy. Najednou ji objal, přitiskl ji k sobě a držel ji tak, jako by jí nikdy nechtěl pustit.

„Jseš milé, hloupé, moudré děčko,“ řekl jí do vlasů. „Promiň. Jenom dovol, abych se ti omluvil za to, co jsem ti řekl. Za to, že jsem vůbec něco říkal. Už nebudu - přísahám.“ Trochu se odtáhl a zadíval se jí do tváře. „Já jsem tvůj přítel, Phoebe. Vždycky.“

Pustil ji a otočil se k volantu. „A teď tě odvezu domů,“ řekl stručně. „I bez toho, aby ses musela nachladit.“

Počasí Phoebe přálo. Jediná věc, která jí mohla poskytnout útěchu, byl výlet do hor. Otec by jí v tom určitě bránil, kdyby pršelo. Ale naštěstí, přestože obloha byla šedivá a zatažená, během snídaně pršet nezačalo a Phoebino oznámení nevzbudilo větší odpor. Chvilí se obávala, že se některý z bratrů nabídne a bude ji chtít doprovodit, ale Andy měl zrovna hodně učení na pololetní zkoušky a Chris se chystal vyjet na jachtě. Spokojili se s udělováním rad.

„Nechod mimo vyšlapané stezky,“ varoval ji Chris.

„Moc se mi nelíbí, že půjdeš sama,“ řekl pan James. „Jednak můžeš zabloudit nebo si vyvrknout kotník a jednak se všude potloukají různé podivné existence.“

Phoebe se krátce zasmála. „Neřekla bych, že se moc násilníků a zabijáků trmácí po horských stezkách, tati. Spíš se potulují po ulicích a vyhlíží tam svoji oběť.“

„Co by je odradilo od toho, aby se také trochu porozhlédli po Národním parku?“ zeptal se její otec.

„Nezapomeň na ty hory,“ odpověděla Phoebe. „Až se konečně vyškrábou celou tu cestu nahoru, nezbyde jim na nic energie.“

V deset hodin vyrazila na Possum Creek. Byla to dost dlouhá a oblíbená trasa. Nebylo moc pravděpodobné, že by tam v neděli nikoho nepotkala. A ještě méně pravděpodobné bylo, že by mohla sejit z cesty.

V půl jedné dorazila na vrchol Bushranger Hill, a když se zvedly mraky, zahlédla v dálce město a na jeho severním okraji jezero. Při dobrém počasí by bylo vidět až na druhý břeh, ale ten se teď ztrácel v mlze.

Seděla na nejvyšším kameni a zírala směrem k místu, kde ji Magnus políbil. Byla už klidnější, ale bolelo to pořád stejně. Po tom, co se s ní v pátek večer rozloučil před jejím domem, byly chvíle, kdy litovala, že s ním nejela na víkend. Mohli by snad být určitým způsobem šťastni, i když by to vůbec nebylo ono. Ale vždycky takové myšlenky rychle odehnala, když si pomyslela, že Magnus není ten člověk, jakého v něm viděla.

Proč ho tedy pořád miluje? Protože si to prostě nemohla zakázat. Proto ji také pořád vzrušovala křivka jeho rtů, síla jeho těla a teplo v jeho očích ji pořád působily potěšení.

Když potom viděla, že mu hodně záleží na tom, aby ji znovu spatřil, na chvíli si myslela, že by mohla přijmout, co jí nabízí. Záleželo mu na mně, říkala si. Asi mu na mně celkem dost záleží. Jenom - je ta dy ještě někdo jiný, na kom mu záleží. A ta žena má všechno, co si on může přát.

„Je to fakt třída,“ říkala o Madeleine dobře informovaná sestřička. Phoebe věděla, že ona taková není a nikdy nebude. Ta žena je krásná a je to doktorka. Možná i nějaká specialistka. A co je proti ní Phoebe? Nejsem hloupá, ozval se hlas uvnitř ní. Ne - jenom nepozorná a naivní, odpovídal jiný hlas. A hlavně, říkala si Phoebe pro sebe, nejsem žádná „třída“. Vždycky někam doběhnu na poslední chvíli, udělám si díru na punčoše a rozmažu si šminky. Vybuchnu pro každou pitomost. Nemám žádné kouzlo, žádnou grácii. Každopádně žádná třída.

Nebyl tam nikdo, na vrcholku Bushranger Hill, kdo by jí řekl, že to vůbec nemá zapotřebí.

Phoebe měla pravdu, když počítala s tím, že po cestě někoho potká. Několik skupinek turistů obědvalo na Possum Creek, když tam dorazila, a jedna skupina byla také z nemocnice. Jana Taylová, anestezioložka, a Penny Bryan, jeden z personálu, si jí všimli a zamávali na ní. Krátce ji představili ostatním a nabídli jí čaj.

„Chodíte sem často?“ zeptala se Jana.

Phoebe ji měla ráda. Vždycky se chovala přátelsky. „Ano,“ odpověděla. „Většinou s bratry. Dneska neměli čas a mě nevadí chodit sama.“

„Nebojíte se, že se ztratíte?“

„Ale ne,“ usmála se Phoebe. „Chodím sem už od dětství a znám tady každou stezku. Myslím, že bych tu nemohla zabloudit.“

„Potřebovali bychom dneska vaše znalosti,“ řekla Jana. „Zkoušeli jsme ráno najít začátek Jacksonovy cesty a nepodařilo se nám to.“

„To opravdu vůbec není lehké najít,“ souhlasila Phoebe. „Je to hodně dobře zamaskované. Musíte se vyšplhat kolem jeskyň. Také jsem přemýšlela, že bych se tam dnes vydala, ale pak jsem se rozhodla, že to nechám na příští víkend.“

„Je to tam hrozně opuštěné. To vám nevadí?“

Phoebe zavrtěla hlavou. „Tam v lese se vám nemůže vůbec nic stát,“ řekla.

Později, když se spouštěla po příkrém svahu z Bushranger Hill pod větvemi eukalyptů, si ta slova opakovala. Byla to pravda. Jsou to lidé, kteří mohou ublížit. V lese, když člověk ví, jak se chovat, je bezpečno.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Phoebe ráno vstala o půl hodiny dřív. Rozhodla se, že změní celý svůj život. Pečlivě se oblékla, dvakrát zkontrolovala, jestli nemá díry na punčochách, načesala si vlasy a dokonce stihla dřívější autobus. Začne teď chodit na mužské oddělení a chtěla udělat na místní osazenstvo dobrý dojem.

Sestra Dangarová byla na oddělení proslavená svým pesimismem. Byla to vysoká, hubená žena se stále vyčítavým pohledem. Říkalo se o ní, že není úspěšná v lásce, ale možná byla jen moc cynická na to, aby se zamilovala. Ale i přes její pověst ji sestry měly rády. Čekala vždycky to nejhorší, a když se to pak opravdu stalo, nebylo už těžké se s tím vyrovnat.

Hned ráno se mohla Phoebe přesvědčit na vlastní kůži.

„Tak vás tu máme, sestro Jamesová. Předpokládám, že se nebudete chovat podle předpisů a budete pro mě jen přítěží. Bohužel se s tím nedá nic dělat. Držte se sestry Evansové, pokusí se vás ochránit od průšvihů.“

Kdyby bylo Phoebe jen trochu lépe, docela by se jí líbilo pracovat se sestrou Dangarovou.

Čekala, že bude stejné nemehlo, jako první den na operačním sále. Ale naštěstí to tak nebylo. Ne-

lišilo se to tady moc od chirurgického oddělení a byla potěšená, jak se jí hodí znalosti z ambulance. Také se zdálo, že si ji všichni pacienti velmi oblíbili.

Sestra Dangarová si toho všimla a odstrašovala je.

„Neblázněte, Charlie Pickette. Vždyť to může být vaše vnučka. Hodila by vás do starého železa.“

Přestože měla Phoebe špatnou náladu, musela se během dne párkrát zasmát.

Dopoledne uteklo rychle a už byl čas na oběd. Phoebe sešla do jídelny a vyhnula se operačním sálům. Neměla vůbec náladu potkat se s Magnusem.

Stejně tak se nechystala vběhnout do náručí Alu Hewsonovi, ale nic jiného jí v tu chvíli nezbyvalo. Zrovna se posadila s tácem ke stolu, když zahlédla, jak se na ni seshora směje.

„To snad ne,“ zabručela.

„Takhle se zdraví starý známý?“ řekl a přisedl si.

„Musím ti říct, že jsem ještě neviděl sestru, které by tak slušely modré pruhy a černé podkolenky.“

Phoebe se zamračila a snažila se zabrat do jídla. Al ji zkazil chuť k jídlu a tak odstrčila táč stranou a nervózně si pohrávala se lžičkou v cukřence. Cítila na sobě Alův pohled a to ji dráždilo ještě víc. „Neučila tě maminka, že s cukrem se nehraje?“ zeptal se sladce.

Phoebe řekla něco na ten způsob, že je od matky poučená, aby na takové hlouposti nereagovala. Al lehce zvedl obočí a pousmál se. Potom rychle zvážněl.

„Co se děje?“ zeptal se náhle. Phoebe k němu vzhledla a rychle se odvrátila, protože se střetla s jeho zlomyslným pohledem.

„I kdyby se něco našlo, vám bych to určitě nezačala vykládat,“ odsekla stroze.

„Mám rád děvčata, co mají na všechno odpověď,“ poznamenal. „Nenajde se moc takových sester. Myslí ti to rychle, ale nejsi moc dobrá lhářka, Phoebe.“

Cítila, jak rudne, ale držela jazyk za zuby.

„Tak už máš důvod, abys mi věřila?“ zeptal se Al nenuceně.

Všiml si, že se strefil. Okamžitě zbledla. Seděla tiše, oči upřené do stolu. Bylo na ní vidět, že se každou chvíli rozbrečí.

„Nech toho!“ řekl drsně. „Pojď radši ven.“

Phoebe neměla na vybranou. Měl pravdu. Potácivě vstala a následovala ho ke dveřím, které vedly na verandu.

„Nikdo tu není,“ řekl, když vyšli ven a on za nimi zavřel dveře. Vzal ji kolem ramen a vedl ji k jednomy z křesel. „Tak dobře,“ řekl už přátelivěji. „Už to nemusíš zadržovat.“

Ale Phoebe si zakryla tvář rukama.

„Jako bych tu nebyl,“ řekl Al.

„Přála bych si, aby to tak bylo,“ ozvala se vzlykavá, ale příkrá odpověď.

„Nedá se říct, že bys ke mně byla nějaká přívětivá, i když jsem byl jediný, kdo tě varoval. No, možná že máš důvod být našťvaná. Já bych se do toho nepletl, kdybych tušil, co ti zkazilo tvůj šťastný sen.“

„Sakra, buďte už zticha!“ vykřikla Phoebe nešťastně a spustila ruce.

Po tváři jí stékaly slzy. Takhle krásně jsem ještě nikoho plakat neviděl, pomyslel si Al Hewson.

„No tak, svěť se strýčku Alovi. Co ti ten darebák provedl. Třeba...?“

Najednou se zarazil. Napadlo ho, co asi mohl Magnus udělat. Al byl také na tom večírku.

„Má to něco společného se ženou jménem Madeleine?“ zeptal se tiše.

Phoebe stiskla rty a neřekla nic.

Al se na ni chvíli díval a oči mu svítily. Otevřel ústa a chystal se promluvit, ale pak si to rozmyslel. Panebože, jak jí to slušelo. Nikdo se mi nemůže divit, pomyslel si.

„Víš, moje milá, ona je ten druh ženy, jaký Magnusovi vyhovuje,“ řekl nakonec. „A samozřejmě dělá velkou chybu.“

Phoebe místo odpovědi jenom vzlykla.

„Na druhé straně, já nejsem žádný hlupák. Víš, že jsi to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy spatřil?“

Pohlédla na něho.

„A já,“ pokračoval, „nestojím o žádnou doktorskou honoraci. Myslím si,“ řekl a chvíli se odmlčel, „že bych ti mohl nabídnout, cokoliv bys chtěla. Zdá se mi, že bych tě mohl udělat šťastnou, kdybys mi to dovolila.“

Phoebe si povzddechla.

„Proč by ses nemohla na chvíli věnovat mně? Nebudu tě obtěžovat. Ne, dokud sama nebudeš chtít.“

Začínalo jí být z toho rozhovoru příliš horko.

„Neblázni, Ale,“ zamumlala.

Al se usmál a oči mu zazářily. „No, každopádně je to začátek. To, žeš mi teď náhodou začala tykat, budu brát jako příznivé znamení.“

Phoebe odevzdaně vydechla. Nemělo cenu se s ním hádat. Pokud si vůbec myslel, že by o něho mohla někdy stát, musel blouznit.

„Myslím, že by sis měla otřít tvář,“ řekl a podával jí kapesník.

Vzala ho od něj a udělala, co říkal.

„Hodná holčička,“ řekl otcovsky.

„Proboha, kolik je hodin?“ zeptala se Phoebe najednou.

Podíval se na hodinky. „Za dvě minuty jedna,“ odpověděl. „Právě čas, aby ses vrátila do roboty. Víš, neměla bys to dělat. Taková krásná žena, jako jseš ty, by měla jenom odpočívat na hedvábných polštářích a malovat si nehty.“

Přestože jí bylo tak mizerně, Phoebe se zasmála. „Mám jenom deset nehtů, brzo by to začala být hrozná nuda.“

„To ne, nenechal bych tě, aby ses nudila,“ řekl.

Phoebe vstala a odešla dřív, než stihl upřesnit, jak by ji zabavil.

Každý den se Phoebe vracela z práce hrozně unavená a na konci týdne toho měla opravdu dost. Kdyby byla sama spokojená, práce na mužském oddělení by se jí líbila. Takhle ale už jenom to, že se musela usmívat, ji úplně vyčerpávalo.

A nepodařilo se jí vyhnout Magnusovi Woodovi. Ve čtvrtek si ho pozvali na mužské oddělení na konzultaci k jednomu pacientovi se zanícenou ránou na noze a Phoebe měla tu smůlu, že pacienta zrovna převazovala.

Sestra Dangarová ho zavedla na pokoj, právě když Phoebe dokončovala obvaz. Když ho zahlédla, srdce se jí zastavilo. Zdálo se, že za těch pár dnů zapomněla, jak je hezký, a teď si to uvědomila s novou silou. Krátce se na ni usmál a jeho čisté šedozelené oči se zahleděly do jejích. Odvrátila hlavu a umiňovala si, že se už na něho nepodívá.

„Sestro Jamesová, pan doktor by si to rád prohlédl,“ oznámila jí sestra Dangarová.

„Omlouvám se,“ řekl Magnus svým hlubokým,

jemným hlasem, „že musíme zničit, co jsi právě do-
děla.“

Phoebe se rozhodla, že nejlepší bude vůbec ne-
odpovídat a dala se do rozmotávání obvazu. Ráda
by odešla, ale věděla, že bude muset zůstat a zno-
vu ránu převázat. Když se objevila zanícená tkáň,
ustoupila od lůžka s očima upřenýma do země.

Ale nebylo jí dovoleno, aby tak zůstala.

„Co myslíte, sestro Jamesová?“ zaslechla, jak se
doktor ptá. „Bude tam absces? Nebo jenom celuliti-
da?“ Magnus se usmál na sestru Dangarovou.
„Sestra Jamesová mi asistovala na chirurgické am-
bulanci.“ Otočil se zpět k Phoebe a ta musela zved-
nout oči.

„Absces,“ odpověděla stručně a hned zase sklo-
pila oči.

„Myslím, že máte pravdu,“ řekl. „Ve svaly. A po-
třebuje chirurgicky otevřít.“

Phoebe potom znovu obvázála pacientovi nohu,
ale nedalo se říct, že by se na to nějak moc sou-
středila. Bylo pro ni velice bolestivé stát tak blízko
vedle Magnuse a vidět, jak s ní jedná se stejnou las-
kavostí jako vždy.

Jenom jedna věc se změnila, pomyslela si, když
uklízela zbylé obvazy. Nevypadal, že by byl úplně
šťastný.

Uložila emitní misky do autoklávu a přemýšlela
o tom. Proč z něho měla takový pocit? zamračila
se. Mělo to něco společného s jeho očima. Zhléd-
la tam - smutek, ukrytý pod laskavostí.

Phoebe se posadila na kraj stolu. Třeba mu na ní
opravdu záleží. Třeba se prostě jen chytil do sítě
vlastní ctižádosti. Ale v tom případě mu na ní ne-
záleželo stejně jako jí na něm. Protože její lásce
k němu nemohla stát v cestě žádná ctižádost.

Ne. Magnusovi je pravděpodobně líto, že jejich
malá romance nepřinesla konečné ovoce, ale ne-
miluje ji. Kdyby ji opravdu miloval, nikdy by ji ne-
nechal odejít.

Tu noc se jí o něm zdálo. Bylo to v Beech Forest
a oni seděli na tlustém koberci spadaného listí.
Magnus ji držel za ramena, líbal ji a její tělo bylo
v jednom ohni.

Potom ji najednou odstrčil a ve tváři se mu ob-
jevil vztek. Také v jeho hlase byla slyšet zuřivost,
když jí cloumal a křičel na ni. „Proč? Proč jsi mi
nedůvěřovala? Co sis myslela, že jsem vlastně za
člověka?“

Phoebe se rozvzlykala. „Nevěděla jsem to. Ne-
věděla.“

Magnus vstal a sehnul se nad ní. „Takže takhle ty
si představuješ lásku?“ zeptal se. Potom se otočil
a odcházel pryč.

„Ne,“ křičela Phoebe. „Nenechávej mne tady!“

Ale Magnus vypadal, že ji neslyší. Zdálo se, že
kráčí po pláži obrovskou rychlostí a ona nebude ni-
kdy schopná ho dohonit a vždycky bude za ním je-
nom klopýtat, slepá slzami a s výkřikem: „Nevědě-
la jsem...“

Když se probudila, připadalo jí, že se tou obrov-
skou bolestí zadusí. Překulila se do polštáře a tlu-
mila vzlyky. Byla to nejhorší chvíle jejího života.

„Jseš v pořádku, Phee?“ zeptala se Cathy Paxto-
nová.

Phoebe krátce vzhledla od oběda. „Ano,“ řekla,
ale uvědomovala si, že vypadá bledá a velice una-
vená.

Cathy se znovu napila čaje. „Půjdu na ambu-
lanci,“ řekla nakonec a všimla si, jak její přítelky-

ně strnula. „Vyměnili mě za Graysonovou. Má neštovice, aspoň se to o ní říká.“

„Aha,“ řekla Phoebe a snažila se vypadat klidně. „To je - to je dobře. Tam se toho hodně naučíš.“

„Phee, ty -“ začala Cathy, ale Phoebe ji přerušila. „Nebudeme o tom mluvit, Cath,“ řekla a její hlas zněl divně.

Chvilí bylo ticho, potom Cathy odpověděla. „Dobře, Phee,“ ale byla v tom stopa zklamání.

Peter Wales pozval Cathy na schůzku a Phoebe to zaujalo víc, než cokoliv jiného. Ne že by jí vadilo, že se zmenšují řady jejich obdivovatelů, to vůbec ne. Byla ráda. Byla si jistá, že jim to spolu bude výborně klapat. Ona sama teď potřebovala jenom dobrého šéfa v zaměstnání, který by se k ní choval slušně, a byla by spokojená. Phoebe teď nějakou dobu nepotřebovala, aby se o ni kdokoli zajímal.

Cathy Paxtonová se toho opravdu na ambulanci hodně naučila. První věc, kterou poznala, byla, že Magnus je opravdu příjemný šéf. Druhá, že mu nevadilo mluvit o své předchozí sestře. Poprvé začali mluvit o Phoebe, když se Magnus omlouval, že Cathy přeložili na ambulanci tak náhle.

„To vůbec nevadí, pane doktore,“ odpověděla. „Chtěla jsem tady pracovat. Phoebe - sestra Jamesová mi říkala, že se tady toho hodně naučila.“

Magnus se usmál. „Myslím že ano,“ řekl. „Phoebe se učí hrozně rychle. A nikdy nic nezapomene.“

„Phoebe je strašně chytrá, myslím,“ řekla Cathy a všimla si, že se usmál.

„Ano, myslím, že opravdu je,“ souhlasil.

Později už pro něj vůbec nebylo těžké mluvit o Phoebe. Cathy Paxtonová odcházela z práce toho dne velice zamyšlená.

Příští ráno nastupovala do služby s jasným plánem v hlavě. Cathy se chystala něco vyzvědět. Nevěděla, jak to může trvat dlouho, ale musela to stihnout, dokud bude pracovat na ambulanci.

„Něco se muselo stát, že se nakonec nevypravila,“ řekl Chris, když připravoval čaj. „A protože o tom nemluví, vypadá to, že se asi rozešli.“

„Jestli je to tak, určitě za to může Phoebe,“ poznamenal Andrew. „Ten doktor je správný chlapík.“ Bylo jasné, že jeho dřívější záměr chránit sestřičku před krutým vetřelcem se rychle rozplynul.

„Hm. Stejně na ni byl moc starý.“

„To jo, ale měl jsem pocit, že by se k sobě mohli dobře hodit. Nevím proč. Prostě by to mohl být pro ni ten pravý.“

Chris zavrčel: „Phee je ještě dítě. Najde si někoho jiného.“

Andrew, který byl o dva roky starší, moudře pokýval hlavou a dodal: „Ona je hodně citlivá na některé věci, víš. Když ji vidíš s Robertovými dětmi, řekl bys, že je stejně dospělá jako ty nebo já. No,“ dodal, když zahlédl pochybovačný bratrův pohled, „skoro, dejme tomu. Já nemám nějaký zvláštní talent starat se o ukřižované haranty a pokud vím, ty taky ne.“

„Myslím, že bychom si měli udělat den pauzu od učení a vyrazit s ní na výlet. Nevypadá moc šťastná, i když se to snaží nedávat najevo.“

„Možná,“ zapochyboval Andrew. „Spíš bych řekl, že nejradši ze všeho by šla sama. Nestojí o to, aby se nám mohla vyplakat na rameni.“

Chris se zamyšleně zamračil. „Tak uvidíme. Každopádně nevidím rád, když je naše maličká nešťastná.“

„To určitě ne,“ souhlasil Andrew. „A navíc, doktor nám slíbil ukázat cestu k Brownovu jezeru. Byl by z něj správný švagr.“

Phoebe se nějak dařilo vyhybat se na mužském oddělení všem malérům. Ostatní sestry měly zřejmě dost času a trpělivosti, aby jí vysvětlily věci, které ještě neznala. A určitě také pomohlo to, že tu nebyly všechny ty chirurgické drény a komplikované obvazy, na které se muselo dávat tolik pozor.

Pan Fellowes, ten s abscesem v noze, byl jediný na oddělení, kdo potřeboval převazovat. Ale Phoebe leželo, kolik pacientů vypadalo slabě a velice nemocně. Chirurgičtí pacienti, když se to tak vezme, byli o hodně zdravější. Nebo by měli být, když se operace povedla. Chudák starý pan Chisholms na šesté posteli se stěží mohl převalit, aby se hned nezačal dusit a celý nezmodral. Phoebe si nedovedla představit, že by na tom někdy mohl být tak dobře, aby ho pustili domů. Byla z toho smutná.

Znovu začínala pochybovat, jestli je tohle pro ni ta nejlepší práce. Na jedné straně by to byla úleva, odejít z nemocnice a pracovat někde jinde. Nemusela by už nikdy vidět Magnuse. Vtom ji zasáhl celý význam té myšlenky a srdce se jí zastavilo. Ale vlastně, co jiného jí zbývá?

Cathy Paxtonová cítila, že je blízko u cíle. S doktorem Woodem si dobře rozuměli. Mezi jednotlivými pacienty a také když Cathy připravovala ranní čaj, měli čas na chvilku uvolněného rozhovoru. Cathy se toho nikdy dřív neodvažovala, ale vypadalo to, že Magnus je zvyklý povídat si se sestrami.

A pro Cathy to byl jediný způsob, jak vyzvědět to, o čem jí šlo. Určitá věc jí vrtala hlavou a musela najít způsob, jak na ni stočit hovor. Už několikrát to opatrně zkusila, ale řeč se pokaždé stočila někam jinam dřív, než dosáhla svého. Prála si, aby měla odvalu zeptat se ho přímo. Ale bylo by to úplné porušení všech zvyklostí a nedovedla si ani představit, co by si o ní pomyslel. Třeba by ho napadlo, že to potřebuje vědět sama pro sebe, a to by bylo velice nepříjemné. A ještě horší by bylo, kdyby si myslel, že ji Phoebe vyslala jako svého špeha.

Cathy věděla, že Phoebe se Magnus líbí a že ani ona mu není lhostejná. Všichni na operačním sále věděli, že jeden čas obědvali pravidelně spolu. Cathy také zjistila, že Magnus vzal na večírek jinou ženu a že se k ní choval velice přátelsky. Jenom nevěděla, jak moc je to vážné. Samozřejmě, že jeho kolegům ze sálu to bylo jasné, ale těch se zeptat nemohla. A podle neurčitých odpovědí na její vyzvídání mezi sestrami to vypadalo, že toho nevědí víc než ona.

Nakonec to, co tak těžko a nenápadně získávala, jí Magnus nabídl rovnou. A přihodilo se to naprosto neočekávaně, během rozhovoru o bratrovi Cathy.

Byl pátek odpoledne a na klinice měli spoustu práce. Cathy pospíchala s pacienty, aby vyšetřila deset minut, kdy by mohla zaskočit na mužské oddělení. Byla totiž plná toho, co se dozvěděla a o co se musela podělit s Phoebe.

Ne, že by to vlastně bylo nutné říct hned, pomyslela si, když pospíchala do schodů. Pokud Phoebe už dnes nezastihne, zavolá jí večer domů.

Phoebe ale zrovna v tu chvíli zvažovala rozhod-

nutí, které mělo zhatit všechny Cathyny plány. Chtěla se zítra vypravit po Jaksonské stezce, a kdyby vyrazila až ráno z domova, nestihla by se do večera vrátit. Chystala se tedy strávit noc v chatce v horách a na stezku vyrazit za svítání.

Phoebe zatelefonovala do kanceláře Národního parku, zamluvila si nocleh a v půl čtvrté po práci zajela do města zaplatit a vyzvednout si klíč.

Takže se Cathy, když konečně po práci došla domů a zavolala Phoebe, dozvěděla, že její kamarádka už dnes nepříjde domů, protože přespává v chatce na horách. Paní Jamesová slíbila, že vyřídí vzkaz a že Phoebe Cathy zavolá hned, jak se zítra večer vrátí domů.

Chatky byly skromné a lidé z Národního parku je udržovali v čistotě. Phoebe tady už přespávala mnohokrát a cítila se tu jako doma. Rozbalila spacák a rozložila ho na spodní palandu. Klekla si, aby zatopila v kamínkách. Venku se snášela tma a bylo slyšet jenom hvízdání větru. Občas se ozvalo volání ptáků, kteří si soumrakem hledali cestu do hnízda.

Rozložila pečlivě oblečení na horní palandě, vybalila batoh na hrubý dřevěný stůl a chystala si k večeru opékat buřty.

Dole ve městě si Al Hewson naopak balil věci. Škodolibě se pro sebe usmíval, když prohlížel batoh, který už mnoho let ležel nepovšimnut.

V devět hodin Phoebe umyla dočista talíř a nechala všechno přichystané na snídani. Do batohu zabalila věci, které obvykle nosila s sebou - jídlo na oběd, pláštěnku, kompas, sirky, kus papíru, písťalku a zrcátko, tlustou fixu, hrnek, čaj a cukr. Všechno na svém místě. Potom se usadila na zemi před rozevřenou mapou a znovu si prošla zítřejší

trasu. Nakonec mapu složila a přibalila ji do batohu, přihodila do kamen několik polen a v umyvadle si vyčistila zuby. Ve čtvrt na jedenáct už ležela ve spacáku.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Oheň v kamínkách se rozhořel. Phoebe začalo být ve spacáku horko. Posadila se, aby rozepla zip a srdce se jí prudce rozbušilo. Al Hewson! U ohně. Jednou rukou se ležérně opíral o stěnu a ve tváři měl ironický úsměv. V záblescích ohně byla vidět světlá v jeho přivřených očích.

Phoebe otevřela ústa k výkřiku, ale nevyšel z nich ani hlásek. Místo toho zaslechla tichý smích.

„Stejně to nemá smysl, moje milá. Kdo by tě tady mohl slyšet. Málo lidí je tak bláznivých, aby teď mrzli tady nahoře. Řekl bych, že tu jsme úplně sami.“ Poodešel od ohně a udělal několik líných kroků směrem k ní. „Jenom ty seš tady, maličká. Mám rád ženy, které mají kuráž.“

Phoebeino srdce se rozbušilo ještě rychleji. Zápasila se zipem spacáku, ale v tu chvíli už seděl Al vedle ní a stiskl ji tak, že nemohla rukama ani hnout. Snažila se vytrhnout, ale v momentě byly její nohy uvězněné mezi jeho koleny.

„To je hrozně nepohodlná věc, takový spacák,“ poznamenal sladce a ona cítila na tváři jeho dech.

Udělal se jí špatně. Co s ní chce udělat?

„Jako lapený ptáček,“ řekl lítostivě. „Proč se bráníš, ptáčku? Proč se prostě nechceš uvolnit a nechat mě, abych ti ukázal, co je to láska? Bude to daleko příjemnější, když se uvolníš.“

Phoebe se pokusila promluvit, ale s hrůzou zjistila, že ze sebe nevypraví ani hlásku.

Al sáhl do kapsy a vytáhl malou, tmavou láhev. Pomalu vytáhl zuby zátku. „Podívej se, moje milá, napij se tady toho. Hned se budeš cítit o moc líp.“

Phoebe se zadívala na láhev a potom do světlých v Alových očích. Zdálo se, jako by ji hypnotizoval. Nemohla odvrátit pohled.

„Pij,“ řekl krátce, přiložil jí láhev k ústům a nahnul ji. Phoebe ucítila v ústech teplou, hustou tekutinu, a když polkla, uvědomila si její zvláštní sladkou příchut.

„Ještě jednou,“ řekl a jeho úzké oči se zabodávaly do jejích silou, které nebyla schopná vzdorovat.

Phoebe polkla.

Položila se na palandu. Omamný nápoj už nad ní získal moc. Ruce i nohy měla tak těžké, že s nimi nemohla ani pohnout. Oči měla napůl zavřené, ale přesto viděla Ala Hewsona jako tmavý stín kousek od ní. Vyčkával.

Nějaká část jejího mozku si najednou uvědomila, že sní. „Je to sen,“ řekla a Al se zasmál.

„Panenský sen,“ řekl posměšně a přiblížil se k ní.

Phoebeino srdce začalo bušit o závod. Hrdlo se jí sevřelo a oči zíraly široce otevřené.

Al Hewson stál před ní se škodolibým úšklebkem v ďábelské tváři. A Phoebe se nemohla ani pohnout. Tělo jí vypovědělo poslušnost. Nemohla dělat vůbec nic.

„To je snad zlý sen!“ vzlykla.

Ležela úplně zticha, sotva dýchala s očima široce otevřenými a snažila se zachytit sebemenší zvuk. V chatce bylo mrtvé ticho. Pomalu, s bolestí, otočila hlavu k ohni.

Pokoj byl prázdný. Otlučené dřevěné stěny a podlaha matně odražely záblesky ohně. Poslední polena, která přihodila do kamen, už téměř dohořela. Její srdce se pomalu uklidnilo. Nikdo tu není. Nic. Noční můra.

Stále se nemohla přimět, aby se otočila. Nechtěla vydat ani hlásku, nic, co by prozradilo její přítomnost.

Vítr venku už ztichl. Mohla slyšet každé šustnutí keřů okolo. Ze stromu nad chatou se uvolnila suchá větev a dopadla na plechovou střechu. Pro její nervy napjaté k prasknutí to znělo jako výstřel. V dálce zahoukala sova a Phoebe vyrazil po celém těle studený pot.

Nikdo tu není. Nikdo, opakovala neslyšně. Jenom já. A poprvé v životě si Phoebe přála, aby nebyla v lese sama.

Bylo tři čtvrtě na sedm, začínal jasný zimní den - takový, jaký si Phoebe přála. Nefoukal vítr jako v minulých dnech a slunce se zrovna vyšplhalo nad vedlejší kopec a zalévalo všechno kolem veselým zlatým světlem. Desítky ptáků byly vzhůru a o překot probírali události dnešního dne. Phoebe stála před kabinou, s vděčností nastavovala tvář slunečním paprskům a hlasitě se smála.

Chudák Al Hewson! Nejenom svůdce, ale teď i travič nevinných dívek! Phoebe znovu vybuchla smíchy. Takový pitomý sen! Sojka na blízském stromě okamžitě pochopila ten nesmysl a přidala se k ní svým povykáním.

Rozkošnický se protáhla a znovu se zachichotala při pomýšlení, jak se Al Hewson plíží kolem s tajemným nápojem v kapse. Přemýšlela, jestli by to on sám považoval za dobrý vtíp. Asi jo.

Bylo neuvěřitelné, že to v noci vůbec nevypadalo jako sen, dokonce i když se probudila. Nevadí. Teď ráno, v krásném slunečním světle, se to zdálo směšné a Phoebe si užívala ten bezstarostný pocit.

Po snídani hodila zbytky slaniny ptákům, vyčistila kamna a sbalila si věci. Potom zavřela a zamkla dveře chaty.

Hodila si batoh na záda a vypravila se po stezce. Cesta vedla do kopce mezi eukalypty a hustý smíšený les, pak směrem na západ ke skalnímu útesu po hřebeni a dolů na druhý břeh řeky. Potom znovu nahoru a velkým okruhem nazpátek k chatě na místo, odkud se teď Phoebe rozhlíží.

Líbil se jí zvuk kroků, když kráčela po zamrzlé půdě. Měla lehkou bundu, ale nebyla jí zima a slunce probleskovalo skrz větve. Není nic léčivějšího než pořádná túra.

Brzo minula místo, kudy se bude odpoledne vracet. Okolo čtvrté by tu měla být zpátky a ještě si stihne uvařit čaj a vrátit se včas do města.

Kráčela dlouhým, svižným krokem a vnímala s rozkoší pohyb svalů a pravidelný rytmus batohu na zádech.

Potom v lese její kroky ztichly a ozývalo se jenom šustění starého listí. Přišla k jeskyním, kde byla stezka málo zřetelná, přešla přes velkou paseku a znovu narazila na cestu tam, kde vcházela do lesa. Stíny tvořily na zemi krásné vzory, jak slunce pronikalo větvemi. Ptáci varovně křičeli při každém Phoebině kroku. Šla rázně, beze spěchu, už se dostala do svého rytmu. Připadala si když ne šťastná, tedy aspoň v tuto chvíli spokojená. V devět hodin začala výstup na hřeben. Nechala za sebou smíšený les a znovu se dostala do eukalyptového

porostu. Její postavení i rytmus její chůze se změnil, jak se změnil terén. Naklonila se dopředu a odrážela se rázněji. Ale nevyčerpalo ji to, dýchala stále čistě a klidně.

Čtvrt na jedenáct. Zastavila se na řídké porostlém hřebeni a dívala se k východu, odkud přišla, přes koruny eukalyptů a smíšený les až tam, kde se horizont potkával s jasně modrým nebem. Dýchala stále trochu rychleji od posledního prudkého stoupání z místa, kde se stezka vynořila z hustého porostu.

Cesta teď vedla podél hřebenu až téměř na vrchol. Tam byla vyhlídka. Obrovské žulové balvany ležely v cestě, jako by je tam naházeli dávní obři a stezka se vlnila mezi nimi prudce dolů k řece, kde si Phoebe chystala vybalit oběd. Potom musí znova vyšplhat dvě stě stop nahoru a na druhé straně dolů po stezce, která vede k silnici.

Bylo to tajuplné místo tam na konci hřebenu. Pro místní obyvatele bylo posvátné a Phoebe bylo jasné proč. Hladké, jednolitě balvany, milióny let staré, trčely k nebi nad krajinou. Chybělo málo, aby člověk cítil starodávné duchy, kteří ho pozorují ze stínů.

Phoebe se lehce otřásla, přestože na ni svítilo slunce, a začala strmý sestup. Dole pod ní se vinula řeka.

Trochu klouzala po uvolněných kamenech na stráni, ale potom našla pevnou půdu pod nohama. Vymanila se ze stínu balvanů a otočila se, aby si je prohlédla. Pohled odsud byl opravdu nezapomenutelný. Majestátně trčely vzhůru, obrovské, mlčící, věčné. Nevál tam žádný vítr, žádná ptačí píseň se tam neozvala, žádný pohyb, žádný zvuk. To ticho samo bylo nadpřirozené. Místní obyvatelé by sem ni-

kdy nevzkročili. A dokonce i Evropané, jako Phoebe, cítili přinejmenším úžas a možná i záchvěv strachu.

Phoebe kráčela ke břehu řeky. Shodila batoh a vylezla na jeden kámen, aby se pokochala tou starodávnou, úžasnou podívanou.

A potom, i když to bylo neuvěřitelné, ho spatřila.

Stál bez hnutí na druhém břehu úzké říčky. Ani ne dvacet metrů od ní stál Al Hewson a tiše ji pozoroval s úsměvem na rtech. Phoebe naskočila husí kůže. Srdce se jí rozbušilo. Tentokrát to nebyl žádný sen. Ne, žádný sen, ale Al Hewson v životní velikosti uprostřed lesa na tomto odlehlém tajuplném místě.

Možná že to způsobila atmosféra, která tam vládla, hrozba, kterou bylo cítit z balvanů nebo snad sen ze věřejší noci, že Phoebe neváhala ani chvíli. Vyskočila na nohy, popadla batoh a pádila pryč jako polekaný králik.

Seskočila na menší kámen a pak na další, dokud nedoběhla na stezku. Přelézala kameny a škrábala se vzhůru, jako by se za ní hnalo tisíc ďáblů.

Zaslechla za sebou křik z druhého břehu, ale neohlédla se, dokud nedoběhla k první zatáčce. Odtamtud vrhla zpátky vystrašený pohled a zároveň si snažila urovnat na zádech batoh, aby si uvolnila ruce. Zhlédla Ala. Byl teď třicet metrů proti proudu, kde kameny téměř přemostily řeku. Tam mohl přejít a pronásledovat ji a Phoebe věděla naprosto jasně, že to má také v úmyslu. Otočila se a pádila vzhůru do stráně.

V hlavě měla jedinou myšlenku: utéct pryč od něho. Věděla, že tu je určitě kvůli ní, musel se dozvědět, že tu dnes bude. Říkala to Janě Taylorové minulý týden a Jana se o tom určitě zmínila v nemocnici. To ksakru nemají žádné lepší téma?

Phoebe začínala ztěžka dýchat. Běžela do kopce a potřebovala hodně síly, aby zdolala strmý svah. Ale byla ve formě a nedovedla si představit, že by Al někdy chodil na túry. Ať si ji zkusí chytit. Doufala, že ho to odrovná.

Pokračovala rychle dál, běžela, občas se šplhala přes kameny a sem tam uklouzla po vlhké hlíně.

Muž, který ji pronásledoval, opravdu neměl její formu, ale zato byl vyšší. Kamenné stupně pro něho nebyly tak strmé a měl v sobě hodně síly. Doháněl ji.

Nad touto zvláštní scénou se nehybně tyčily balvany a snad i duchové předků. Třeba už něco podobného kdysi viděli.

Phoebe zápasila z posledních sil. Nohy ji bolely z dlouhého běhu, srdce bušilo, jako by chtělo puknout a dýchala bolestivě a přerývavě. Věděla, že musí nahoru, ale nedovolila si zastavit se a podívat se tam. Musí se dívat pod nohy, když běží. Jednou už spadla kolenem na kámen a teď krvácela. Už tam brzo bude, na té vytoužené rovině. Jenom musí vydržet zbytek stoupání. Aspoň zde, ve svahu jí mohla její forma posloužit. Na rovině nebylo jisté, jestli by Alovi utekla.

Přesto, když se vyškrábala posledních pár kroků a vystoupila na hřeben, pocítila obrovskou úlevu. Na několik sekund se zastavila a oddechovala. Srdce jí stále prudce bušilo a cítila, jak se jí rozpíná v hrudi. Foukal vítr a ochlazoval pot na jejím těle. Rovná stezka ležela před ní.

Seběhla rychle kousek po stezce a zahlédla Ala sto metrů za sebou. Nerozmyslela se a rozběhla se co nejrychleji po hřebeni.

Phoebe se teď cítila dobře. Běžela po stezce, lehce dýchala, batoh jí rytmicky poskakoval na zá-

dech. Měla plán. Jestli se jí podaří unikat mu do té doby, než se dostanou zpátky mezi stromy, seběhne z cesty a pustí se dolů východním údolím skrz les. Měla mapu a kompas. Al si nevšimne, že opustila cestu. Nikdy ji nemůže najít. Jenom se musí znova dostat do lesa, dokud je Al ještě daleko. Vzadu za ní také Al sklouzl a upadl, ale měl vzpěšenou krev a jenom klel a stupňoval své hrozby. Nepochyboval o tom, že ji na rovině musí dostihnout, a až se to povede, už se postará o to, aby se tenhle zatracený závod vyplatil.

Phoebe přemýšlela v běhu. Má náskok sto metrů, to je všechno. Musí přidat ještě víc. Poháněla se a za chvíli sprintovala směrem k nejužšímu místu hřebene, za kterým se už objevovaly stromy.

Al ji teď zahlédl. Cesta se narovнала. Viděl také nebezpečí před sebou. Běžela jako jelen, aby se ukryla v lese. Jakmile se tam dostane, může mu uniknout. Kdyby zůstala na cestě, tak ne, ale to ona určitě neudělá. Jako vyplašená srna se pokusí ztratit mezi stromy a může se jí to podařit. Přiměl se k ještě větší rychlosti.

Phoebe slyšela za sebou skoky a zaplavila ji panika. Bylo to, jako by celý její život závisel na vítězství v tomhle závodě a ona věděla, že ho lehce může prohrát. Doběhla k nejužšímu místu, kde stezka zahýbala a prosebně vzhledla směrem ke stromům.

To byla chyba a ona to brzo zjistila. V ostré zatáčce doskočila na jeden z kamenů, které se povalovaly na stezce. Věci, které následovaly se přihodily tak rychle, že neměla čas pocítit strach. Prává noha pod ní podklouzla. Odrazila se levou, ale ta klouzala také a dřív, než stihla otevřít ústa a zakřičet, svezla se z hřebene.

Al viděl, jak padá a zakřičel. Ale nemohl nic dělat. Phoebe klouzala a klouzala po příkrém svahu, zachytávala se uvolněné hlíny, aby se nedostal ke srázu pod ní.

Al stál na vrcholku, srdce mu bušilo víc strachem než námahou. Sledoval její dlouhý, beznadějný sesuv a potom konečný pád z kamenného převisu, asi pět metrů na plošinu dole.

„Phoebe!“ zazněl jeho zděšený výkřik a strach v něm byl vystupňovaný tím, že Phoebe se nehýbala, od té doby co narazila na jeden z kamenů.

Ale teď se díkybohu pohnula. Viděl, jak ohnula nohy, pomalu se otočila a konečně se posadila.

Phoebe nejdříve zírala kolem sebe a vypadalo to, že nechápe, co se s ní stalo. Byla otřesená, příliš otřesená na to, aby si uvědomila, jestli je vážně zraněná. Potom pomalu přicházela k sobě a zjišťovala, jak obrovské měla štěstí. Sunula se asi osm metrů po kamenitém srázu a potom spadla z vysokého převisu. Přistála na balvanu asi dva metry širokém. Byla to jediná plošina na celé kamenné stěně. Kdyby padala o kousek víc doprava nebo doleva, nebylo by v cestě nic, co by ji zastavilo. Asi dvacet metrů pod plošinou by dopadla na kamenitou pláň.

Krev jí ztuhla v žilách hrůzou. Jenom jeden malý kousek kamene ji dělil od jisté smrti. Zavřela na chvíli oči, svět se kolem ní zatočil. Znovu se položila. Kámen ji tlačil pod hlavou. Pohládila jeho hladký, neporušený povrch a děkovala mu, z celého srdce mu děkovala.

Slyšela volat své jméno a poprvé se zadívala vzhůru. Zahlédla Ala, jak se nahýbá přes okraj hřebene ani ne dvanáct metrů od ní. Ale stejně tak dobře to mohlo být sto metrů. Protože, jak si teď

Phoebe pomalu uvědomovala, Al sem dolů za ní nemůže a ona se zase nedostane nahoru. Opatrně, aby se nedostala moc blízko k okraji kamene, se znovu posadila.

„Phoebe, stalo se ti něco?“ slyšela, jak volá. Ale neodpověděla hned, musela toho hodně promyslet. Nad ní se vypínala rovná kamenná stěna, vysoká asi pět metrů. Nebylo to tak vysoko a svah nad tím už by se dal zvládnout. Problém byla ta kamenná stěna. Nedalo se tam nikde zachytit a táhla se sedm metrů na obě strany od ní, než byl vidět vůbec nějaký výstup vzhůru. A i tam to bylo nebezpečné. Ale hlavně vypadalo naprosto nemožné se tam dostat.

Phoebe zavřela hlavou. To nepůjde. Ne. Byla před tím bezdůvodně optimistická. Je to prostě nemožné. Nikdo by to nemohl dokázat. Musela si přiznat, že je tady lapená.

Znova se jí zmocnila panika. Co vlastně může dělat? Slyšela, jak na ní Al znova volá.

„Zranila ses?“ křičel.

Phoebe se nad tím zamyslela. Ne, říkala si, nezranila. Ruce jí bolely a krvácely, jak se snažila zachytit na svahu. Obě kolena vypadala podobně. Cítila bolest na žebrech na pravé straně. Také se odřela na jednom lokti a na čele. Ale nic z toho nepovažovala za zranění.

„Ne,“ zakřičela.

„Nehýbej se, Phoebe,“ varoval ji. „Nepřibližuj se blízko k okraji. Zůstaň tam, kde jsi -“

„Buď už konečně zticha!“ ozvala se její odpověď a bylo v ní plno nenávisti. Zmlkl. „Co si myslíš, že budu dělat? Skákat dobrovolně z tohohle útesu?“

Najednou zjistila, že jí je to k smíchu. A pak se opravdu začala chechtat. Byl to dlouhý, srdečný

smích a jeho ozvěna se nesla přes celé údolí. Je možné, že v tom byl náznak hysterie. Ale z velké části to byl upřímný smích. Je v bezpečí před Alem Hewsonem. Na malém skalním převisu uprostřed liduprázdného údolí. Je zimní odpoledne, které se propadá do zimy a do tmy a ona je tak dokonale v bezpečí, jak je to jenom možné. A jako vrchol všeho se teď ten ďábelský, zlý Hewson objevil na vrcholku útesu a mával rukama. Phoebe se znova otřásala smíchy, přestože ji bolela namožená žebra.

„Phoebe,“ ozval se jeho hlas nejistě, „jenom neztrácej hlavu...“

„No jo, hlavně aby ta tvoje byla v pořádku!“ odpověděla hádavě. „Proč ses tu objevil? Je to všechno tvoje chyba!“

Nepopíral to. „Nehýbej se!“ prosil a v jeho hlase se objevila stopa úzkosti.

„To by ti přece dobře posloužilo, kdybych sletěla dolů!“ ozvala se, ale Al měl také smysl pro humor a ten ho ani teď úplně neopustil.

„Ale tobě by to zas tak moc nepomohlo, moje milá,“ řekl a něco se přimísilo do jeho obvykle studeného hlasu.

„No, a co se chystáš dělat teď?“ vyzvíдалa. „Odejdeš a necháš mě tady?“ V jejím bezstarostném hlase zazněl stín strachu, který prozradil, že i to považuje za možné.

Opovržlivě se zasmál. „Moje dítě, možná jsem svůdce a divoký násilník, možná bych byl schopen leccčeho, ale opravdu nejsem vrah.“

„To ráda slyším,“ ozvala se tichá odpověď ze skalní plošiny.

Ozval se netrpělivě: „Víš holčičko, ty máš strašně bujnou fantazii. Nebyl vůbec žádný důvod,

abys uháněla jako vyplašená srna a přivedla nás do tohohle maléru.“ Phoebe přemýšlela a neodpovídala. „Asi budu muset zpátky po té zatracené stezce a potom padesát kilometrů k nejbližší osadě, kde snad najdu někoho, kdo by tě odsud mohl dostat.“

„Jo, a budeš muset tu cestu projít ještě jednou, abys jim ukázal, kde jsem,“ poznamenala Phoebe se zadostiučiněním.

Zaklel. „Myslím, že tě asi přenechám Magnusovi,“ řekl našťavaně. „Jsou s tebou strašné problémy.“

Protože Magnus o ni nestál, znělo to velice krutě, ale Phoebe se po tom pádu teď nezdržovala takovými myšlenkami.

Najednou si ale uvědomila, že ještě neobědvala. „No, to jsem zvědavá, jestli se mi všechny sendviče rozmačkaly,“ řekla nahlas.

„To jseš celá ty,“ zaslýchla Ala. „Myslíš jenom na důležité věci. Za pár hodin jsem tu zpátky.“

Uteklo půl hodiny od té doby, co Al odešel. Phoebe najednou zjišťovala, že se jí obtížně dýchá. To úplně změnilo situaci. Do té doby byla veselá, aspoň tak veselá, jak může člověk být, když se s někým hádá. Al tu bude tak za tři hodiny, počítala. Nezbyvá jí než čekat tady v bezpečí na útesu.

Dívala se teď na všechno jinak. Opatrně se posadila a opřela se o skálu. Bolelo to. Poprvé ji napadlo, jestli nejsou ta žebra zlámaná. To by vysvětlovalo její nedostatek dechu. Srdce se jí rozbušilo a ona začala oceňovat, čemu všemu unikla. Viděla pacienty se zlomenými žebry na ambulanci. Jednomu z nich žebro propíchno plíci a způsobilo pneumotorax, Magnus to musel operovat. Její panika se

stupňovala. Lidé umírají na pneumotorax, slyšela to jednou říkat Magnuse. Ten člověk na ambulanci dostal okamžitě odbornou pomoc. Ale co ona? Tři hodiny jí najednou připadaly jako věčnost. A poprvé ji napadlo, jestli tenhle přátelský převis nebude také jejím hrobem.

Žádnou paniku, jen žádnou paniku, říkala si. Tím si vůbec nepomůžeš. Srdce ti bude tlouct rychleji a budeš potřebovat víc vzduchu. Třeba je to vlastně všechno tou panikou. Přiliš bujná fantazie, jak říká Al. Třeba to opravdu není nic jiného. Má prostě strach, protože ji tu nechal samotnou. Každý dýchá rychleji, když začne panikařit, domlouvala si.

Phoebe zavřela oči a pokoušela se zpomalit dech. Klid, klid, opakovala si. Cítila, jak srdce poslušně zvolnilo. Dýchalo se jí teď o něco lépe. Vtom si vzpomněla, jak se zjišťuje pneumotorax, zkolažovaná plíce. Poklepem, jak říkal Magnus. Phoebe si pomalu rozeprala košili. Položila si jednu ruku na hrudník a druhou poklepávala na jeden prst. Nejdřív vlevo. Znělo to normálně - celkem dutě. Teď druhá strana. Také dutý zvuk. Byl tam nějaký rozdíl? Z ní nikdy doktorka nebude. Zkusila to znovu. A znovu. A ještě jednou. Pokaždé, když přecházela zleva doprava, bylo jí to o něco víc jasné. Levá strana byla dostatečně dutá, ale pravá ještě víc. Bylo tam úplně prázdné. Znělo to jako bublen. Plíce zkolažovala.

Al Hewson došel ke břehu a znovu se dostal přes řeku. Auto stálo tam, kde ho nechal, na konci zarostlé cesty. Podíval se na hodiny. Tři čtvrtě na dvě. Žádný spěch. Do tmy je ještě spousta času. Hodinu bude potřebovat na cestu, možná méně. Čtvrt hodiny, než

někoho sežene. Necelá hodina nazpátek se záchranáři a provazy. A minimálně tři čtvrtě hodiny, než se dostanou nazpátek k Phoebe. To znamená čtvrt na pět. Pořád ještě zbývá hodina a půl do tmy. Deset minut bude trvat, než ji vytáhnou nahoru. Al nasedl do auta a nastartoval motor. Jen žádnou paniku. Vždyť nehoří. Rozjel se starým cedrovým lesem.

Phoebe se podívala na hodinky. Je půl třetí. Už možná dorazil na základnu. Nebo balí provazy a vyprošťovací popruhy. Nezapomene jim připomenout nosítka? Nebyla si jistá. Al si myslí, že je Phoebe v pořádku. Vždyť mu to řekla. Čeká, že odejde po svých, ale ona toho není schopná. Cítila to. Teď jí dech vystačil tak akorát na to, aby tu seděla a čekala. Při sebemenším pohybu lapala po dechu. Bolest jí nevadila. To, že nemohla popadnout dech, ji trápilo víc.

Al konečně sehnal dva záchranáře. Bylo tři čtvrtě na tři. „Je jenom odřená,“ odpověděl na otázku Jacka Mulligana.

„Hm,“ zamyslel se starší záchranář. „Pro jistotu vezmeme nosítka a vyslačku.“

Pot tekla Phoebe po tváři, i když jí už začínala být zima. Měla sice pláštěnku v batohu na zádech, ale nechtěla se hýbat, aby nespádla. Možná by to přece mohla zkusit, pomyslela si. Za chvíli by jí už nemusel stačit dech. Vytahovala pláštěnku, zuby zatínat bolestí. Pak chvíli ležela a odpočívala, než si ji oblékla.

Al Phoebe proklínal. Původně vůbec neměl v úmyslu se za ní vypravovat tak vysoko. Pak ho při pronásledování naplnila lovecká vášeň. A teď to byla jen tvrdá dřina. Nachodil toho už na dlouho dopředu. Zhnuseně pozoroval dva záchranáře, kteří s těžkým nákladem rychle postupovali kupředu.

Phoebe poslední půlhodinu bojovala o každý nádech. Unavovalo ji, jak se ze všech sil snažila dýchat. Údolí pod ní bylo zalito měkkým odpoledním sluncem. Byl to krásný, klidný pohled. Ale ona už byla strašně unavená. Napadlo ji, že umřít nebude ani tak těžké, jak si dřív představovala. Je tu takový klid. A já jsem tak unavená, pozdechla si.

„Možná vypadala v pořádku, když jste ji viděl naposled, ale teď vůbec nevypadá dobře!“ vykřikl Jack Mulligan. „Na to nemusím být doktor, abych to poznal.“

Al volal Phoebino jméno. „Jsi v pořádku?“

Phoebe otevřela ústa, aby odpověděla, ale cítila, že to nezvládne. Alespoň chabě zamávala rukou.

„Ještě že jsme vzali nosítka, Jacku,“ poznamenal s úlevou Steve Dawson, záchranářův pomocník.

„Jo, a tu vysílačku. Radši ji pošleme do nemocnice.“ Jack Mulligan se kolem sebe zkušeně rozhlédl. „Máme kliku, že moc nefouká. Snadno tu přistanou na hřebenu s vrtulníkem. Musíme si pospíšet. Tak jdeme za ní.“

Zvládli to velice rychle. Steve Dawson se spouštěl z útesů a Jack Mulligan ho nahoře jistil. Za chvíli už byl Steve u Phoebe. Hned volal nahoru k Jackovi. „Je to hrudník. Nemůže dýchat. Říká, že jí zkolabovala plíce.“

Jack Mulligan se obrátil na Ala. „Je to zlé?“

Al vzdychnul. „Může to být dost špatné - někdy je to opravdu vážné. Měli bychom zavolat ten vrtulník.“ Po chvíli zaváhání dodal: „A chirurg. Jestli jí do hrudníku vnikl vzduch, bude potřebovat zadrenovat před tím, než s ní budeme hýbat, jinak nebude schopná převozu.“

Phoebe otočila hlavu a podívala se na hodinky. Věděla, že se pokoušejí sehnat vrtulník. Budou si muset pospíšet. Začínala už studená noc a slunce se potápělo za západní horizont. Vrtulník tu nebude moci přistát za tmy. Phoebe pochybovala, že vydrží, pokud vrtulník nebude k dispozici. A s těmito myšlenkami přišly konečně i slzy. Tekly tiše a razily si cestu po zaprášené tváři. Chudák maminka, pomyslela si. A kluci. Budou se obviňovat, že mne nechali jít samotnou. Phoebe vzlykla. Bude to Magnuse vůbec zajímat? A najednou si uvědomila to, co v tuto chvíli nejvíc potřebovala. Aby tady byl Magnus. Kdyby tu byl s ní, umírání by nebylo tak těžké.

„Nenechte mě ležet,“ zasípala. „Nemůžu dýchat.“

„Bude to jenom chvílka, moje milá,“ řekl Steve. „Jenom než tě dostaneme na nosítka. Potom tě podepřeme. A pak nahoře se budeš moct úplně posadit.“

Phoebe si prohlížela nosítka, na kterých se měla dostat na hřeben. Přikývla. Snažila se nesténat, když ji Steve Dawson zdvihl, a nepanikařit, když ležela bez dechu v nosítkách.

„Jenom chvílku vydrž, moje milá,“ říkal zvesela a ona se pokusila usmát. „Půjde to, Jacku?“ zakřičel a Phoebe zaslechla, jak nahoře na stezce zaskřípěly kameny pod botami, když se Jack Mulligan s Ale Hewsonem zapřeli a zkoušeli lana.

„No dobře. Teď dáme zase hlavu nahoru,“ řekl Steve Dawson, když upravoval kovovou konstrukci nosítek.

Za malou chvílku už seděla vzpřímeně. Pocítila úlevu. Uvědomovala si, jak její zbylá plíce pracuje s menším úsilím.

„Všechno je v pořádku, zlatíčko,“ řekl Steve. „Já teď zase vylezu nahoru a pak tě společně vytáhneme. Neboj se - trochu to s tebou bude cloumat, ale nic se ti nemůže stát.“

Phoebe se pokoušela mu poděkovat. A potom zaslechla ten zvuk. Rytmičké vrčení motoru vrtulníku. A ve chvíli, kdy se odpoutala od útesu, ho zahlédla. Blyštěl se nad lesem v zapadajícím slunci.

Nosítka zaskřípala o kámen, jak ji pomalu vytahovali nahoru. Potom se změnil úhel, když se dostala na špinavý svah, a dál už to šlo o něco rychleji. Phoebe viděla přistávat vrtulník o kus dál, kde se hřeben rozšiřoval v plošinu. Potom se najednou octla na vrcholu a slyšela už jenom hluk motoru. Steve ji odvázel z nosítek a Jack uvolnil lana. Al stál vedle nich, bledý ve tváři.

„Pomozte mi ji posadit,“ řekl Steve. „Nemůže dýchat, když je takhle položená. Podložte ji batohem.“

Potom už zase seděla a viděla, jak dlouhá tráva vlaje pod vrtulí letadla, které přistálo kousek od nich.

Nebude to dlouho trvat. Nebude to dlouho, opakovala si, zatímco se snažila nasávat co nejvíc vzduchu. Stále sledovala vrtulník. Potom se jeho dveře otevřely a ven vyskočil muž v bílé bundě a vytáhl za sebou velkou kabelu. A jakmile zvedl hlavu, aby se ujistil, v jaké výšce se nad ním točí vrtule, a rozběhl se k nim, věděla, že je to Magnus. Zavřela oči a s úlevou vydechla.

První věc, která jí přišla na mysl, když klečel vedle ní, byla, jak je bledý a ustaraný. Potom se jeho tvář roztáhla v úsměvu, vzal její hlavu do obou dlaní, naklonil se nad ni a políbil ji na čelo. Phoebe oči se naplnily slzami a on to viděl.

„Kde to bolí?“ zeptal se tichým, jemným hlasem. Ukázala na hrudník.

„Tak se na to podíváme, ano?“ zeptal se a Phoebe přišlo divné, že se i za takových okolností začervenala.

„Paule, můžeš mi pomoci?“ řekl záchranáři, který řídil vrtulník. Ten jenom přikývl, položil kabelu s nástroji a poklekl vedle Magnuse. „Můžete nás tu teď nechat samotné,“ řekl ostatním a Al Hewson, kterému to také patřilo, se ani nepokoušel zůstat.

Magnus jí rozeplnul košili a jemně vyhrnul tričko, které nosila pod ní. „Pěkná odřenina,“ řekl soucitně, když prohlížel místo pod paží. Jemně přejížděl prstem podél žeber. „Je to určitě zlomené,“ říkal si pro sebe. „Tak se na to podíváme.“

A to také udělal. Jemnými rukama přejížděl po jejím hrudníku a proklepával ji tak, jako to před tím dělala sama. Potom ji poslouchal fonendoskopem. Prohmatával jí břicho a hlavu, potom páteř a končetiny, dokud ji neprohlédl celou. Stále se jí díval do tváře, aby viděl, jestli něco nebolí. Phoebe ležela tiše, dýchala pomaleji a cítila se uvolněně pod jeho uklidňujícími rukama a v jeho přítomnosti.

Po dlouhé chvíli se znovu usmál. „Jenom ten hrudník,“ řekl. „A pár dalších škrábnutí a odřenin. Teď se postaráme o hrudník. Víš, co potřebuju udělat?“

Phoebe přikývla. „Drén,“ vypravila ze sebe. Znovu zahlédla Magnusův krásný úsměv.

„Šikovná,“ řekl. „Jsem si jistý, že bys uměla udělat diagnózu.“

Phoebe cítila, jak se usmívá do jeho očí. Nemohla si pomoci. Potom mu podali, co potřeboval a už byl zase v akci. Paul, záchranář, jí na obličej přitis-

kl kyslíkovou masku. Cítila chlad, jak Magnus rozetíral dezinfekci kolem místa, kde zavede drén, potom malé píchnutí injekce s místním anestetikem kousek pod pravým podpažím, na straně hrudníku.

Magnus k ní jemně mluvil, zatímco pracoval, jako dřív, když Phoebe ještě nebyla pacientem. Upozorňoval ji, kdy to bude bolet. Ale vůbec to nebolelo. Phoebe byla překvapená, když za několik minut zjistila, že už to má za sebou, drén je na svém místě a Magnus ji odnáší k vrtulníku. A co bylo hlavní, už se jí zase o něco lépe dýcho.

Magnus ji přikryl dekou. „Dám ti po cestě něco proti bolesti. Tak jedem, jo?“

Vděčně přikývla. Slyšela, jak se Magnus otočil k Alu Hewsonovi a říkal mu: „Ty můžeš letět s námi, kdybych tě po cestě potřeboval.“ Z jeho hlasu se nedalo vyčíst vůbec nic.

Phoebe se pokusila zavolat na záchranáře a poděkovat jim.

„Jseš v pořádku, zlatíčko,“ řekl Jack Mulligan. „Zítra se tu zastavíme a opravíme stezku.“

Viděla, jak si Magnus prohlédl místo, odkud spadla, a potom letmo pohlédl na Ala. Z jeho tváře nevyčetla nic. Potom se všechno událo velice rychle. Octla se ve vrtulníku, dveře se za ní s rachotem zavřely a už odlétali do houstnouceho soumraku. Magnus jí píchl do paže injekci a za chvíli se už cítila krásně omámená, v teple a v bezpečí.

„Nebudu z letu nic mít,“ stěžovala si ospale. „Za chvíli usnu.“

Magnus se na ni usmál. „Ještě se spolu někdy proletíme,“ sliboval jí.

Když vystoupili z vrtulníku, položili Phoebe na nemocniční nosítko.

„Hned budu u tebe,“ zašeptal Magnus, když ji zřízenec odvázel k hlavnímu vchodu. Natočil nosítko, aby mohli vjet do dveří a Phoebe naposled zahlédla Magnusův úsměv.

Stál s Alem na opuštěném parkovišti. Zdálo se, že si povídají. Pak už si Phoebe nebyla jistá, jestli na ni ještě nepůsobí injekce. Když ji odváželi ke dveřím, zahlédla, jak větší muž - Magnus - praštil toho druhého vši silou pěsti a ten se okamžitě skácel k zemi.

Phoebe spala celou noc. Necítila už skoro žádnou bolest a když přišli ráno v šest s další injekcí, odmítla ji. Aby dokázala, že ji nic nebolí, hned zase usnula.

„Jsi připravená, abychom ten drén mohli vyndat?“

Phoebe přikývla. Plíce už byla zadrénovaná čtyři dny a úplně se rozvinula. Krásně se to hojí, řekl jí Magnus.

„Tak jdeme na to,“ povzbuzoval ji.

Znovu, trochu váhavě, souhlasila. Nebála se bolesti, ale styděla se před Magnusem. Viděla ho každý den několikrát, ale měla z něj zvláštní dojem. Pokaždé se zastavil jenom krátce, zkontroloval její kartu a poslední rentgenové snímky, vyhrnul jí pyžamo na zádech a poslechl si její dech a v rychlosti prohlédl místo, kde měla zavedený drén. Nepobízela ho, aby u ní zůstal déle. Bolelo ji to daleko víc než zlomená žebra. Nemohla vydržet, když se na ni usmíval a mluvil s ní, jako by ji měl rád.

Začala pomýšlet na to, jak by se odtud dostala. Mohla by si sehnat práci v některé jiné nemocnici, nebo toho úplně nechat a odejít na univerzitu. Zdá-

lo se jí, že tam, kde je Magnus, se její bolest nikdy nezahojí.

„Nebude tě to bolet,“ řekl, protože neporozuměl jejímu zaváhání.

„Já vím,“ řekla. „Tak dobře, můžeme začít.“ Až bude drén venku, bude už moct jít brzo domů.

„Podložíme tě polštáři a přikryjeme je prostěradlem, abychom tady sestrám nenadělali,“ řekl Magnus.

„Já to udělám, pane doktore,“ nabídla se sestra Myersová.

„To je v pořádku, sestro, můžete se na mne spolehnout,“ žertoval Magnus a ona se zasmála. „Nepotřebuji vás, sestři. Je to velice jednoduché. Víím, že máte spoustu práce.“

„Ale vůbec ne, pane doktore,“ řekla sestra, přitom už ale přemýšlela, co všechno ještě dnes musí stihnout. „Tak tedy dobře, jak myslíte, pane doktore,“ dodala a rychle zmizela, aby si to ještě nemohl rozmyslet.

Zůstali sami v Phoebině pokoji, dveře byly zavřené.

„Musíš si sundat vršek pyžama a položit se zády na polštáře s rukama za hlavou,“ řekl tiše. Věnoval se nástrojům na vozíku.

Phoebe polkla. Pomalu se posadila a rozeplula horní díl pyžama. Svlékla se a položila se, jak jí přikázal.

Magnus na ni letmo pohlédl. „Tak, teď se obrať trochu ode mne ke zdi.“

Poslechla ho.

„Vydezinfikuju to okolo drénu,“ řekl jí.

Phoebe cítila chlad a potom Magnusovu ruku na svém boku.

„Střihám stehy,“ řekl, ale Phoebe ho neposlou-

chala. Dotek jeho ruky v ní probudil city, které si předtím nechtěla připustit. Chtěla, aby se jí dotýkal. Ne takhle, jako doktor, ale jako muž. Chtěla, aby ji hladil, držel ji, miloval ji a nikdy ji nepustil. Toužila po tom.

„Jseš v pořádku, Phoebe?“ slyšela, jak se ptá. „Nebolí to? Nebojíš se?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak zadrž dech,“ poručil a ona ucítila zvláštní nepříjemný pocit v hrudi. Ale hned to zmizelo.

„Tři stehy a bude to,“ řekl jí. Byl s nimi brzo hotov a ránu přelepil náplastí. Položila se znovu na záda a zkoušela se uvolnit.

Magnus ji přejel očima. Beze slova zvedl vršek od jejího pyžama a podal jí ho. Tváře jí zahořely a vklouzla do pyžama. Dnes byla pro Magnuse jenom pacientka.

„No dobře. Ještě uděláme jeden snímek a zítra budeš moct jít domů,“ řekl jí. „Myslím, že můžeš být ráda, že to takhle dopadlo.“ Nespouštěl z ní oči.

Phoebe si povzdychla a Magnus zachytil její pohled. Chvilí bylo ticho. „Rozumím ti,“ zaslechla, jak říká a zdálo se jí, že se v jeho hlase ozvala bolest.

Cathy Paxtonová cítila, že se asi brzo zblázní. Bylo naprosto nutné, aby mluvila s Phoebe ještě v pátek a nepochopitelnou shodou okolností se jí to nepodařilo ještě ani příštích pět dní!

„Ale sestro, já ji opravdu musím vidět!“ křičela. „Už se o to pokouším od neděle!“

„Sestřičko, hodně lidí z nemocničního personálu by rádo navštívilo sestru Jamesovou, ale nemůžu dovolit, aby ji všichni obtěžovali. Kromě toho má vlastní početnou rodinu.“ Sestra zřejmě považova-

la fakt, že má Phoebe velkou rodinu, za krajně nevhodný. „Tři návštěvníci najednou je pravidlo a jenom v povolenou dobu, pokud se nejedná o něco výjimečného.“

„Ale tohle je něco výjimečného!“ žadonila Cathy.

Sestřino ocelově šedé obočí se nadvihlo. „Opravdu, sestřičko?“

„Nemohla jsem ji vidět v neděli, protože tu byla celá její rodina a už mě dovnitř nepustili a potom to bylo na ambulanci úplně příšerné. Její rodina je tu každý večer a já ji musím vidět, sestro. Musím jí něco říct.“

„To jí můžete zrovna tak dobře říct, až se vrátí domů, sestřičko.“ Sestra zvedla ruku, když se Cathy chystala dál dohadovat. „A už se o tom nebude me bavit.“

Sestra ani neodešla příliš daleko, když Cathy utrousila na její adresu velice nelichotivá slova. Vtom si všimla doktora Wooda, který stál ve dveřích vedle sestřina stolu a utíral si ruce.

„To znělo nekompromisně, vidíte?“ poznamenal soucitně.

Cathy něco nesrozumitelně zamručela.

„Třeba bych ten vzkaz mohl tlumočit,“ navrhl doktor.

Cathy ztuhla. Její oči pomalu spočinuly na doktorově tváři a také on na ni upřel tázavý pohled.

Pohlédl na ni zpříma. „Je to něco, co by měla vědět?“

Nespustila oči z jeho tváře. „Myslím, že ano,“ řekla pomalu.

„Tak mi to řekněte,“ přikázal.

A dříve, než si to mohla pořádně rozmyslet, Cathy ho poslechla. Nikdo by předem neuhádl, co se potom dělo u sestřina stolu. Když doktor Cathy vy-

slechl, zůstal na ni nevěřícně zírat. Potom se k ní naklonil a silně ji objal.

„Děkuju,“ řekl prostě, když ji propustil z objetí. Sestra Paxtonová se jenom zasmála a v jejím úsměvu se objevila radost a úleva. Zdálo se, že na to šla správně.

Phoebe se odvrátila od okna, když zaslechla zvuk kroků a viděla, že se Magnus vrací. Je to divné, že člověk může najednou cítit dva rozporné city. Přišlo jí zvláštní, že má radost, když ho vidí, a zároveň jí to způsobuje bolest. Co asi chce?

Magnus vešel do pokoje a zadíval se na ni. Zavřel dveře a postavil se vedle postele.

„Něco se děje?“ zeptala se Phoebe.

Magnus krátce zavrtěl hlavou a na ústech se mu objevil nepatrný úsměv. Pomalu se posadil na okraj postele a zahleděl se jí do očí.

„Vzkaz,“ řekl tiše. „Od tvé přítelkyně Cathy Paxtonové.“

Phoebe pomalu vzhledla. „O co jde?“ zeptala se.

„Pověřila mě, abych ti vyřídil, co zjistila. Ta žena, se kterou byl Magnus na večírku, byla jeho sestra.“

Phoebino srdce se rozbušilo, jako by chtělo puknout a potom se úplně zastavilo.

Magnus pozoroval její tvář s napjatou pozorností. A najednou, sama nevěděla jak, se jí oči naplnily slzami. Pomalu jí stékaly po tvářích.

Z Magnuse jako by spadla obrovská tíha. Viděla, jak se do jeho pohledu vrací naděje a promluvil skoro šeptem. „Phoebe - je to ono?“

Phoebe ztěžka polkla a pokusila se promluvit, ale zjistila, že to nejde. Zavřela pevně oči a zkoušela přestat plakat. V tom okamžiku ucítila jeho objetí.

„Phoebe! Musím to vědět!“ Jeho hlas se zalykal.

Bylo v něm tolik úzkosti. Viděla, jak se jeho čisté, pronikavé oči vpíjejí do jejích.

„Je to ono?“ opakoval.

Phoebe nebyla schopná promluvit a pouze přikývla.

Viděla, jak se výraz jeho očí změnil. Zoufalá naděje, kterou tam zahlédla před tím, zmizela a na jejím místě se objevilo měkké světlo, které už Phoebe nedoufala znovu spatřit. Znamenalo lásku a radost.

Trvalo to několik nekonečných vteřin a potom rty, po kterých toužila, našly její a přesvědčovaly ji o lásce a odpuštění tak, jak to nedokáží žádná slova.

Položila mu ruce kolem krku a pevně ho k sobě přitiskla. Potom opustil její rty a šeptal jí do vlasů slova, o kterých dosud jenom snila. „Miluji tě tak moc... miláčku... moje milá holčičko.“

„Já také. Miluji tě!“ vykřikla a cítila, jak ji jeho ruce tisknou, až popadala dech a zasmála se.

„Promiň!“ omlouval se a uvolnil objetí.

Phoebe se smála do jeho očí. „Nepřestávej,“ řekla. „Je to ta nejkrásnější bolest, jakou jsem zažila.“

Magnus se zasmál tím zvláštním smíchem, při kterém jí vždy pronikalo teplo celým tělem. „To máš teda doktora,“ řekl soustrastně.

„Jediného, o kterého stojím,“ odpověděla Phoebe vášnivě a on se k ní znovu naklonil, líbal ji jemně a dlouze, až lapala po dechu skoro tak, jako když ji sem přivezli.

Nakonec ji uložil zpátky na polštář. Sklonil se nad ni, pohladil ji po vlasech a usmál se. „Myslím, že se ti bude líbit moje sestra Madeleine,“ řekl.

Phoebe se provinile usmála. „Je mi to líto,“ řekla. „Měla jsem to vědět. Měla jsem ti důvěřovat. To jenom -“

„To jenom tady byl někdo, kdo chtěl zničit tvoji důvěru ve mne,“ dokončil za ni. „Mezi mnou a Hewsonem vždycky byla řevnivost. Od té doby, co jsem dostal místo chirurga, o které se ucházel.“

Phoebe se kousla do rtů a zavrtěla hlavou. „Nemohu nikoho obviňovat. Zavínala jsem to sama. Nemohla jsem uvěřit tomu, že bys o mě stál.“

Ve tváři se mu objevil údiv. „Jestli bych o tebe stál?“ opakoval překvapeně.

Plaše k němu zvedla oči a pokoušela se to vysvětlit. „Promiň mi to - jsem tak mladá a - a nezkušená. A jenom sestra - a taky -“

Magnus se začal smát. Znovu ji k sobě jemně přitiskl a ona cítila, jak se třese.

„A krásná a osobitá a milující a milovaná,“ pokračoval. Potom se jeho hlas změnil a objevil se v něm stín bolesti. „Myslel jsem si, že ty nebudeš stát o mne,“ téměř zašeptal.

Otíral si tvář o její vlasy a hledal ta správná slova.

„Jsem o tolik starší než ty,“ řekl konečně. „Připadalo mi, že jsi nakonec zjistila, že mě nemáš ráda.“

„Vždyť jsem ti říkal, že nezáleží na tom, jestli jsi starší!“ vykřikla.

„Mohla sis to rozmyslet. Mladé dívky to dělají často,“ řekl.

Phoebe se na něj dlouze zadívala a trochu vysunula bradu.

„Já ne,“ řekla prostě a byla odměněna záplavou polibků.

Zasmála se. „Nebylo by příjemné, kdyby sem teď přišla sestra.“

„Čert vem sestru,“ řekl Magnus nezvykle hrubě. „A stejně, ty teď nejseš sestřička, ale pacient.“

„A není to neetické, pane doktore?“ zeptala se nevině.

Magnus se na ni podíval a rozesmál se. „Čert vem etiku,“ řekl ten, který na etiku ve své profesi dbal nejvíc a pokračoval ve svém zavrženíhodném jednání.

„Bylo mi hrozně,“ řekla Phoebe radostně, když pro tentokrát skončil.

„Já vím, jak ti bylo. Myslel jsem, že se trápíš tím, že sis to rozmyslela. To by ti bylo podobné.“

„Ale ne,“ řekla Phoebe mírně. „Opustila bych tě bez nejmenších výčitek svědomí.“

Magnus se zachechtal, ale cítila, jak jeho objetí zesílilo. „To bys neudělala,“ řekl pevně. „Nikdy. A chystám se proti tomu zabezpečit.“

Usmála se. „Jak?“ vyzvídala.

Upřel na ni pohled. „Za prvé se s tebou ožením,“ řekl. „Co nejdřív. Za druhé s tebou budu mít tolik dětí, že nebudeš mít čas přemýšlet o takových věcech.“

Phoebe se rozzářila. „To mi ale nezbyde moc času na práci v nemocnici,“ poznamenala.

„To je škoda,“ řekl nezúčastněně.

„Stejně si nemyslím, že bych se na to hodila,“ rozmyslela se.

„Určitě ne. Děláš moc rozruchu mezi mužským personálem.“

To jí něco připomnělo. „Magnusi! Zdálo se mi to, nebo jsi opravdu praštil Ala Hewsona?“

Magnus se na ni soucitně podíval. „Aha, tak tys to viděla. To jsem nechtěl. Ano, praštil jsem ho. Jseš - ochotná vzít si za manžela násilníka?“

„Zná Al tvoji sestru?“ zeptala se náhle.

„Celkem dobře,“ odpověděl nejistě.

Na Phoebině tváři se objevil náznak úsměvu. „Praštil jsi ho pořádně, Magnusi?“ zeptala se.

V očích se mu zablýsklo. „Já - obávám se - že dost pořádně.“

„V pořádku,“ řekla Phoebe se spokojeným úsměvem.

Magnusovi se zřejmě v tu chvíli zdála jeho mladá krvežíznivá nevěsta úplně neodolatelná. Vzal ji znovu do náruče a veškerá konverzace skončila. Když přišla sestra Myersová zkontrolovat Phoebinu dýchání, zažila největší šok svého života.